



Относно Кейт

Нора Родъртс

Нора Родъртс

Относно Кейт

НОРА РОБЪРТС ОТНОСНО КЕЙТ

Превод: Fantastique

chitanka.info

Кейт Станисласки Кимбъл решава да обърне гръб на блясъка и славата, за да се завърне у дома и да започне нов живот. Единственото нещо, по-съвършено от красивата и разрушена сграда, която е закупила за новата си танцова школа, се оказва Броуди О Конъл — обезсърченият и изненадващо обаятелен строителен предприемач, който тя наема за ремонта на сградата.

Един мъж не се натъква често на толкова прелестна, чувствена, предизвикателна... и изключително напориста жена като Кейт. Броуди е твърдо решен да устои на съблазнителността ѝ. Тя е безупречната и разглежена дъщеря на Наташа Станисласки, която изобщо не е подходяща за него, но с всяка фибра на своето съществуване той копнее да я направи своя.

ПЪРВА ГЛАВА

Щеше да бъде съвършено. Тя щеше да се погрижи да стане така. Всяка стъпка, всеки етап, всеки детайл — всичко щеше да бъде изпълнено точно както го искаше, както си го представяше — докато мечтата ѝ станеше реалност.

Да се задоволи с по-малко от максималното, бе загуба на време.

Кейт Кимбъл бе жена, която не пропиляваше напразно живота си.

На двадесет и пет, тя бе видяла и преживяла повече, отколкото някои хора за цял живот. Докато другите млади момичета се кикотеха около момчетата или се интересуваха от мода, тя пътуваше до Париж или Бон, облечена в прекрасни костюми и изживяваше страхотни моменти.

Бе танцувала за кралици и бе вечеряла с принцове. Бе пила шампанско в Белия дом и плакала от щастие и умора в Большой театър. Бе благодарна на родителите си, на голямото си семейство, което ѝ бе дало възможност да постигне това. Всичко, което имаше, дължеше на най-близките си хора.

Време беше да стане по-самостоятелна.

Откакто се помнеше, мечтата ѝ бе да танцува. Нейната мания, както би казал брат ѝ Брендън, с което Кейт бе напълно съгласна. Нямаше нищо лошо в това да мечтаеш силно за определено нещо и да се опиташ да го осъществиш. Стига това да е правилният път, който поемаш и да имаш сили да го извървиш докрай.

Бог ѝ бе свидетел, че си бе заслужила успеха.

Двадесет години усилни тренировки, учене, радост и болка. И саможертви, помисли си тя. Нейни и на родителите ѝ. Знаеше колко им бе трудно да се разделят с нея, малкото им момиченце, което замина да учи в Ню Йорк едва на седемнадесет години. Но те никога не казаха нищо, само я насърчаваха и я подкрепяха.

Въпреки че напускаше красивото малко градче от Западна Вирджиния, за да го замени с големия град, родителите ѝ знаеха, че

навсякъде ще бъде заобиколена и пазена от семейството си. Тя също си даваше сметка, че те я обичат и ѝ имат достатъчно доверие, за да я пуснат да замине.

Тренираше усилено, танцуваше колкото за себе си, толкова и за тях. Не пропуснаха нито един от успехите ѝ. Когато се присъедини към Компанията и излезе на сцена за първи път, те бяха там. Когато стана прима балерина, отново бяха там.

Танцуваше професионално вече шест години, познаваше славата и тръпката на това да почувстваш музиката в тялото си. Пропътува целия свят като Жизел, Аврора, Жулиета — десетки роли, трагически и триумфращи. Оценяваше всеки един момент от преживяното.

Никой не бе изненадан повече от самата Кейт, когато реши да се оттегли от светлината на прожекторите и да напусне сцената. Имаше само едно обяснение за това. Искаше да се прибере у дома. Искаше да има истински живот. Колкото и да обичаше да танцува, осъзнаваше, че танците бяха всепоглъщащи. Класове, репетиции, представления, пътувания, медии. Кариерата на танцьора бе много повече от нахлузването на палците и реенето под светлината на прожекторите — или поне такава бе виждането на Кейт.

Искаше истински спокоен живот и дом. Тя реши, че е време да се отплати на съдбата за успехите, които бе пожънала. И щеше да го направи с школата си.

Скоро щяха да дойдат и първите ученици. Фамилното ѝ име беше Кимбъл, а то означаваше много в тази област. Щяха да дойдат, защото името ѝ бе Кейт Кимбъл, а то беше известно в света на танца. Но най-вече щяха да дойдат, защото школата сама по себе си значеше нещо, каза си тя.

Време е за нова мечта, помисли си Кейт и се завъртя в голямата, отекваща зала. „Школа за танци Кимбъл“ бе новата ѝ мания. Тя възнамеряваше да бъде също толкова всепоглъщаща, трудна и точно толкова безупречна, колкото и старата. И без съмнение щяха да са ѝ необходими също толкова усилен труд, умения и решителност, за да я направи реалност.

С ръце на кръста оглеждаше размазаните сиви стени, които преди това са били бели. Щяха отново да бъдат такива. Чиста повърхност, на която да окачи плакати в рамки на най-великите: Нуреев, Фонтейн, Баришников, Давидов, Баниън.

Двете дълги стени щяха да бъдат покрити с огледала зад стенките. Професионалната суета бе необходима като дишането. Танцьорът трябва да вижда всяко движение в детайл, всяка извивка на тялото, за да усъвършенства позицията си. Беше по-скоро като прозорец, отколкото огледало, си помисли Кейт, в който танцьорът поглеждаше през стъклото, за да види танца.

Старият таван щеше да бъде поправен или при необходимост — заменен. Отоплението... потърка измръзналите си ръце — определено бе за подновяване. Подът ще се изцикли и заглади, докато се превърне в идеалната гладка повърхност. След което следваха осветлението, водопроводът, може би и малко работа по електрическата система.

Дядо ѝ е бил строител, преди да се пенсионира или полупенсионира, помисли си тя с обич. Не беше в чак толкова неведение относно ремонтите. Освен това щеше да проучи подробностите, да задава въпроси, докато не си изяснеше процеса напълно, за да може да дава правилни инструкции на наетия предприемач.

Затвори очи, приклепна в плие и си представи как щеше да изглежда. Финото ѝ тяло се понесе с движението докато дупето докосна петите ѝ, изправи се и се сниши отново.

Върза косата си, нетърпелива да излезе и погледне за пореден път онова, което скоро щеше да бъде нейната осъществена мечта. В бързината фибите ѝ се бяха разхлабили и няколко черни, лъскави къдрици се разпиляха палаво. Ако ги разпуснеше, щяха да паднат до кръста ѝ, диво романтичен вид, който подхождаше на имиджа ѝ на сцената. Усмихна се отнесено и лицето ѝ придоби спокойно изражение. Имаше мургавата кожа и високите, отсечени скули на майка си. От баща си бе наследила тъмносивите очи и упоритата брадичка.

Поразителна комбинация и много романтична в същото време. Циганка, русалка и царица на феите в едно. Погледнеха ли я, мъжете се подвеждаха по изтънчените ѝ форми, без да подозират за силния характер, който се криеше зад крехката ѝ феерична външност. Преценката им винаги бе погрешна.

— Някой ден ще се схванеш така, и ще трябва да скачаш наоколо като жаба! — чу зад гърба си тя.

Кейт се изправи и отвори очи.

— Брендън! — изкрещя с пълно гърло, мина на подскоци през помещението и го прегърна. — Какво правиш тук? Кога влезе? Мислех си, че си на тренировъчен лагер в Пуерто Рико. Колко време ще останеш?

Той беше само две години по-голям от нея, но докато бяха деца не спираше да я тормози, тъй като тя беше изтърсака в семейството. За разлика от доведената им сестра, Фредерика, която беше по-голяма и от двамата, но никога не им се налагаше. Въпреки това, тя го обожаваше.

— На кой въпрос искаш да ти отговоря най-напред? — смеейки се я отмести настрана и я огледа набързо с жълто-кафявите си, засмени очи. — Все така слабичка.

— А ти все така преувеличаваш. Здравей — Кейт го млясна по устните. — Мама и тате не казаха, че ще си идваш.

— Не знаеха. Чух, че си се завърнала и реших, че е най-добре да проверя какво става и да те държа под око — той огледа голямата, мръсна зала и завъртя очи. — Май съм закъснял.

— Ще се получи чудесно.

— Ще се получи. Може би. В момента е дупка — прехвърли ръката си през рамото ѝ. — Значи кралицата на балета ще става учител.

— Ще бъда чудесен учител. Защо не си в Пуерто Рико?

— Ей, не мога да играя бейзбол дванадесет месеца в годината.

— Брендън — тя повдигна вежди.

— Подхлъзнах се лошо на втора база. Разтегнах няколко сухожилия.

— О, много ли е зле? Беше ли на лекар? Ще...

— За Бога, Кейти. Не е кой знае какво. Сложиха ме в списъка на резервите за два месеца. Връщам се за пролетните тренировки. Ще имам предостатъчно време да съм наоколо и да превърна живота ти в кошмар.

— Добро обезщетение. Ела, ще ти покажа помещението — и го загледа как пристъпва с усилие. — Апартаментът ми е отгоре.

— Като гледам тавана, апартаментът ти всеки момент ще е долу.

— Напълно надежден е — каза тя, махайки с ръка. — Изглежда грозно, но вече съм го планирала.

— Винаги имаш планове.

Той тръгна с нея, като пристъпваше внимателно с десния си крак. Прекосиха стаята, минаха през мръсен, малък коридор с напукана мазилка и оголени тухли. Изкачиха се по скърцащите стълби към помещение, което изглежда беше обитавано от мишки, паяци и гадина, за които не искаше и да мисли.

— Кейт, това място...

— Има потенциал — каза тя твърдо — и история. От преди Гражданската война е.

— От преди каменната ера е — той предпочиташе неща, които бяха организирани и с добър вид, като бейзболно игрище. — Имаш ли представа, колко ще ти струва, за да направиш това място обитаемо.

— Имам представа. Ще го доуточня, когато говоря с предприемача. Мое е, Бренд. Помниш ли, когато бяхме деца и ти, аз и Фреди минавахме покрай това старо място?

— Разбира се, беше бар, после занаятчийско магазинче, или нещо от сорта, след това...

— Беше много неща — прекъсна го Кейт. — Започнало е като таверна през 1800-а. Така и не го разработили. Гледах го като дете и си мислех колко би ми се харесало да живея тук, да гледам през тези високи прозорци и да обикалям из стаите.

Бледа розовина се разля по бузите ѝ, очите ѝ потъмняха. Сигурен знак, помисли си Брендън, че няма да отстъпи.

— Да си мислиш така, когато си на осем е много по-различно от това да купиш съборетината, когато пораснеш.

— Да, така е. По-различно е. Миналата пролет, когато се прибрах, беше обявена отново за продан. Не можех да спра да мисля за това — тя огледа стаята. Представяше си как щеше да изглежда. Блестящ под, здрави и чисти стени. — Върнах се в Ню Йорк, а това старо място не излизаше от ума ми.

— Ненормална работа.

Тя сви рамене.

— Мое си е. Знаех го от минутата, когато влязох вътре. Никога ли не си го изпитвал?

Беше го изпитал първия път, когато посети бейзболния стадион. Сега като се замисли, предположи, че повечето разумни хора биха му казали, че да играеш с топка, за да се препитаващ, е детска мечта. Той

си спомни, че семейството му не смяташе така. Както и никога не разубедиха Кейт от мечтите ѝ за балета.

— Да, предполагам, че съм се чувствал така. Просто ми се струва много бързо. Свикнал съм да правиш нещата постепенно.

— Това не се е променило — каза му тя с усмивка. — Когато реших да се оттегля от сцената, вече бях решила, че искам да преподавам балет. Знаех, че искам да превърна това място в школа. Моята школа. Най-вече исках да съм у дома.

— Добре — той сложи отново ръка на рамото ѝ и я целуна по слепоочието. — Тогава ще го направим. Но хайде да се махаме засега. Тук е като в хладилник.

— Новото парно е начело в списъка ми.

Брендън се огледа отново наоколо.

— Ще бъде един наистина много дълъг списък.

Вървяха заедно през режещия декемврийски вятър. Минаха по напукания, неравен тротоар, край дърветата протегнали голи клони, под тежкото сиво небе — всичко бе така, както го помнеха от детството си.

Тя усещаше миризмата на сняг във въздуха. Витрините на магазините вече бяха украсени празнично с червенобузи фигурки на Дядо Коледа, трепкащи светлинки, летящи елени и дебели снежни човечи. Но най-добрата си оставаше тази на „Къщата на чудесата“. Витрината на магазина за играчки беше отрупана с прекрасни неща — миниатюрни шейни, огромни плюшени мечоци с нощни шапчици, кукли — елегантни и обикновени, лъскави червени камиони, замъци от дървени кубчета.

Прекрасна бъркотия... забавна, помисли си Кейт. Някой би решил, че играчките са нахвърляни безразборно, но тя знаеше, че всичко бе аранжирано с огромно внимание, повлияно от дълбока любов към децата.

Камбанките на вратата извъняха весело, щом влязоха вътре. Клиенти разглеждаха наоколо. Двегодишно момче удряше лудо по ксилофона в детския кът. Зад тезгяха Ани Мейнърд опаковаше в кутия плюшено куче с провиснали уши.

— Една от любимите ми играчки — сподели тя с клиента, — племенницата ви ще се влюби в него.

Очилата се изместиха от носа ѝ, когато завърза кутията с червения ширит. Погледна над тях, премигна и изпищя от радост.

— Брендън! Таш! Ела да видиш кой е тук. О, дай да те целуна, прекрасно същество.

Когато той се подчини и мина зад тезгяха, тя потупа сърцето си.

— Омъжена съм от двадесет и пет години — каза тя на клиента, — а това момче все още ме кара да се чувствам като колежанка. Весели празници — пожела тя на купувача и се обърна към Кейт. — Чакай да извикам майка ти.

— Не, аз ще я извикам — Кейт се усмихна и поклати глава. — Брендън може да остане тук и да пофлиртува с теб.

— Е, в такъв случай, не бързай много — намигна Ани.

Брат ѝ стопяваше момичешките сърца още от петгодишен. Всъщност не, още откакто се бе родил, мислеше си Кейт, докато се разхождаше между рафтовете. Беше много повече от външност, въпреки че Брендън бе страхотен. Не ставаше дума и за чар, нищо че той можеше да разпръсква омая в изобилие, когато беше в настроение. Тя много отдавна разбра, че това бе въпрос на феромони. Някои мъже си стояха просто ей така и караха жените да припаднат. Податливите жени, разбира се. Но тя никога не бе била една от тях. Мъжът трябваше да притежава много повече от хубава външност, чар и сексапил, за да грабне вниманието ѝ. Познаваше доста, които бяха красиви на външен вид, но празни, щом успееш да надникнеш вътре.

Точно в този момент на размисли заобиколи рафта с коли и камиончета и сърцето ѝ едва не се разтопи.

Той беше прекрасен. Не, не, това беше по-подходящо за жена. Симпатичен бе твърде изтъркано за мъж. Той беше...

Мъж.

Около метър и деветдесет, идеално сложен. Като танцьор тя можеше да прецени добре поддържаното тяло. Екземплярът разглеждаше миниатюрните автомобили, облечен в прилепнали, избелели дънки, фланелена риза и дънково яке, което беше твърде тънко за сезона. Работните му обувки изглеждаха много стари и здрави. Кой би си помислил, че едни работни обувки могат да са толкова секси?

Имаше кестенява коса, нашарена от по-светли, руси кичури, падащи около слабото му, остро изсечено лице. Не беше груб, не беше класически тип, не можеше да му се постави етикет. Устата му бе сочна и изглежда беше единственото нежно нещо в него. Носът му беше дълъг и правилен, брадичката — добре оформена. А очите му... Прекрасните му мигли ѝ пречеха да види добре цвета им. Представяше си ги спокойни и тъмносини. Отмести поглед към ръцете му в момента, в който той посегна към една от играчките. Големи, с широки длани и загрубели пръсти. Силни.

О, Боже!

Докато се бе отдала на моментната си фантазия — напълно безобидна, разбира се — тя се наклони настрани и блъсна няколко колички. Последвалото дрънчене я извади от унеса и накара мъжа да извърне очи към нея — които се оказаха изненадващо големи и наситено зелени.

— О! — възкликна тя, усмихвайки се на него и присмивайки се на себе си се наведе да събере играчките. — Надявам се да няма жертви.

— Има линейка наблизо, ако се наложи — той посочи лъскавия автомобил в червено и бяло и се наведе да ѝ помогне.

— Благодаря. Ако успеем да ги върнем обратно преди да са пристигнали полицаите, може да се отърва само с предупреждение.

Той не само че изглеждаше добре, но и ухаеше така, реши тя. На дървени стърготини и мъж. Кейт се премести внимателно и колената им се докоснаха.

— Често ли идваш тук?

— Всъщност да — той вдигна очи към нея и я огледа добре. Тя долови оживения интерес в очите му. — Мъжете цял живот остават привързани към играчките си.

— Така чувам и аз. С какво обичаш да си играеш?

Той повдигна вежди. Не се случваше често да се натъкне на красива и провокативна жена, в магазин за играчки, в сряда следобед. Той едва не запелтечи, после направи нещо, което не бе правил от години — започна да говори, без първо да обмисли какво ще каже.

— Зависи от играта. Коя ти е любима?

Тя се засмя и отмести назад кичура коса, който гъделичкаше бузата ѝ.

— О, харесвам всякакви, особено ако печеля.

Тя понечи да се изправи, но той я изпревари. Изпъна дългите си крака и протегна ръката си. Тя я сграбчи и установи с удовлетворение, че бе точно толкова твърда и силна, колкото си я бе представяла.

— Благодаря отново. Аз съм Кейт.

— Броуди — представи се той и ѝ предложи малкия син кабриолет, който бе още в ръцете му. — Кола ли си търсиш?

— Не, не днес. По-скоро само разглеждам, докато не намеря каквото търся... — тя отново накриви устни, доволно и флиртуващо.

Броуди едва сдържа почудата си. И преди му бяха налитали жени, но не и по този начин. А и си беше наложил въздържание от... струваше му се цяла вечност.

— Кейт — той се облегна на лавицата и се наклони към нея. Странно как движенията се завърнаха, как тялото още бе способно да долови ситуацията и да откликне, сякаш никога не бе спирало да го прави. — Защо не вземем да...

— Кейти? Не знаех, че ще дойдеш — Наташа Кимбъл прекоси магазина, като буташе в количката огромна детска бетонобъркачка.

— Донесох ти изненада — отвърна Кейт.

— Много обичам изненадите — каза Наташа. — Но първо вземи това, Броуди, нали ти обещах. Пристигна в понеделник и ти я запазих.

— Страхотна е — спокойният поглед и флиртаджийското изражение се превърнаха в доволна усмивка. — Идеална е. Джак ще полудее от радост.

— Тези производители правят едни от най-здравите играчки. Ще ѝ се наслаждава с години, а не само седмицата след Коледа. Запознахте ли се с дъщеря ми? — попита Наташа и прегърна Кейт през кръста.

Очите на Броуди се отместиха от кутията с камиона.

— Дъщеря? — значи това е балерината, помисли си той. Как можа да не се досети?

— Току-що се запознахме, благодарение на малък автомобилен инцидент — Кейт запази усмивката си. Сигурно бе усетила как ситуацията се поохлади. — Джак племенника ти ли е?

— Джак е сина ми.

О! — отдръпна се мислено. Как смееше! Семейен мъж, как изобщо бе посмял да флиртува с нея. В крайна сметка нямаше значение кой бе започнал пръв, тя не беше омъжена. — Сигурна съм,

че ще му хареса — каза му хладно и се обърна към майка си. — Мамо...

— Кейт, тъкмо разказвах на Броуди за плановете ти. Мислех си, че ще е добре да погледне сградата.

— Това пък защо?

— Има фирма, изключителен майстор е. Той преправи студиото на баща ти миналата година. Обеща да погледне кухнята ми. Дъщеря ми търси най-добрия — добави Наташа, а очите ѝ с цвят на потъмняло злато се усмихваха. — Сетих се за теб, естествено.

— Оценявам го.

— Не, аз го оценявам. Знам, че работиш качествено и на добра цена — тя стисна леко ръката му. — Спенс и аз ще сме ти много благодарни, ако огледаш сградата.

— Тук съм едва от два дни, мамо. Нека не бързаме. Преди малко се натъкнах на нещо досадно в сградата, обаче. В момента е отпред при чаровната Ани.

— Какво... Брендън? О, ама така кажи! — щом Наташа се забърза натам, Кейт се обърна към Броуди.

— Приятно ми е, че се запознахме.

— И на мен. Обади се, ако искаш да огледам мястото.

— Разбира се — тя постави прилежно малката кола на рафта. — Убедена съм, че синът ти ще хареса камиона. Едно дете ли имаш?

— Да. Само Джак.

— Сигурна съм, че ти и жена ти сте много заети с него. А сега, моля да ме извиниш...

— Майката на Джак почина преди четири години. Но да, доста съм зает покрай него. Внимавай с кръстовищата, Кейт — напомни ѝ закачливо той, пъкна камиона под мишница и се оттегли.

— Чудесно, няма що — изсъска тя през зъби, — направо идеално — сега можеше да излезе навън и да се огледа дали има някое кученце, което да срита, за да завърши следобеда подобаващо.

Един от най-големите плюсове на собствения бизнес според Броуди, беше възможността да се разпореждаш с времето си. И главоболията не бяха малко, разбира се — отговорности, документация, лавирането в определени ситуации, напрежението дали

ще успееш да си осигуриш достатъчно работа. Но свободата да разпределяш и планираш сам собственото си време, компенсираше всички недостатъци на частния бизнес.

За последните шест години обаче, приоритетът беше един.

Името му беше Джак.

След като скри камиона за цимент под брезента на пикапа си, мина през един обект да провери как върви работата. После се обади на доставчиците да им напомни за специална поръчка, отби се през още един обект, за да даде оценка за работа на потенциален клиент, който искаше да ремонтира банята си, и чак тогава се отправи към дома.

В понеделник, сряда и петък гледаше да си бъде у дома преди училищния автобус да е изпърпорил до края на улицата. Останалите два дена от учебната седмица — в случай, че се налагаше баща му да закъснее — автобусът отвеждаше Джак до къщата на семейство Скъли, където можеше да прекара час-два с най-добрия си приятел Род, под зоркото око на Бет Скъли.

Броуди беше много задължен на Бет и Джери Скъли, най-вече заради това, че осигуряваха сигурно и уютно място за Джак, когато той не можеше да си е в къщи. За последните десет месеца, откакто се бе завърнал в Шепърдстаун, всичко това постоянно му напомняше, колко удобни можеха да бъдат малките градчета.

Вече на тридесет, той се учудваше на младия мъж, който с такава лекота бе загърбил градчето преди малко повече от десет години. Беше за добро, реши той, завивайки към дома си. Ако не беше напуснал, ако не бе решил да се установи другаде, нямаше да е поживял и да се е калил за живота. Нямаше да срещне Кони. Нямаше да има Джак.

Почти бе затворил жизнения цикъл. Макар и да не бе изгладил напълно отношенията с родителите си, вече имаше напредък. Или поне Джак имаше, поправи се той. Баща му може още да му се сърдеше, но не можеше да устои на внука си. Правилно постъпи, като се завърна. Броуди погледна дърветата, които растяха нагъсто от двете страни на пътя. Няколко малки снежинки се откъснаха от оловното небе. Скалисти и неравни хълмове ту изникваха, ту се скриваха от погледа му.

Чудесно място да отгледа момчето си. Беше по-добре и за двама им да се махнат от града, да започнат отначало някъде, където Джак

щеше да има семейство. Близки, които щяха да го приемат заради самия него, без постоянно да го възприемат като нещо, което им напомня за загубата.

Зави в уличката, спря и изключи колата. Автобусът щеше да се появи след минути, Джак щеше да изскочи от него, да се спусне към пикапа, да се качи вътре и да изпълни кабината му с вълнуващи разкази за изминалия ден в училище. Жалко, размисли се Броуди, как му се искаше да може и той да излее преживяното от деня пред шестгодишното дете. Нямахше как да сподели със сина си, че кръвта му отново се разбушува заради жена. Не бе само леко размърдване, а яростно кипене. Не можеше и да му каже, че възнамерява да откликне на това вълнение.

Много време бе минало.

А и едва ли би му се отразило зле. Привлекателна жена, която очевидно нямаше проблем с поемането на инициативата. Внимателно опипване на почвата, няколко цивилизовани срещи, после не дотам цивилизован секс. Всеки щеше да получи това, от което се нуждаеше и никой нямаше да е наранен.

Той изпсува тихичко под носа си и разтърка схванатия си врат. В повечето случаи обаче, някой винаги биваше наранен.

Все пак си струваше риска... да, но не и ако ставаше дума за разглезената и безупречна дъщеря на Наташа и Спенсър Кимбъл. Вече бе минавал по този път и нямаше намерение да пада в същата пропаст.

Знаеше достатъчно за Кейт Кимбъл. Примабалерина, любимка на обществото и център на вниманието в средите на изкуството. По-добре да му извадеха всички зъби един по един, отколкото да гледа балет. За краткия си брак, бе успял да си вземе дозата култура.

Кони беше една на милион. Плуваше с лекота в морето от претенциозност и помпозност. Но въпреки това той се чувстваше неловко с нея. Така и не разбра дали щяха да продължават да заобикалят това различие. Искаше му се да вярва, че биха успели. Колкото и да я обичаше, бракът им го научи, че животът бе по-лесен, ако се движиш с хора от своята среда. И още по-лесен, ако мъжът просто избягва всякакви сериозни връзки с жена.

Добре се получи, че ги прекъснаха и не успя да покани Кейт Кимбъл на среща. Навреме научи коя е, преди флиртуването да бе преминало на друго ниво. И още по-добре бе, че бързо си припомни

какъв бе приоритетът му. Бащинството успя да измести надменността и безгрижието, и от безразсъдно момче го превърна в мъж.

Чу бученето на автобуса и се намести на седалката усмихнат. Нямаше друго място на света, на което Броуди О'Конъл предпочиташе да бъде в момента.

Големият жълт автобус изскърца и спря с включени габаритни светлини. Шофьорът помахна весело за поздрав. Броуди махна в отговор и зачака халата да се изстреля от вратите.

Джак беше дребно момче, с изключение на стъпалата му. Имаше да расте още, за да изравни пропорциите. В края на улицата той наклони глава и се опита да хване една от малките снежинки с езика си. Лицето му беше кръгло и весело, очите зелени като на баща му, устата — все още накривена по детски наивно.

Броуди знаеше, че когато Джак си свали червената скиорска шапка — което правеше при първа възможност — светлорусата му коса щеше да щръкне като листенца на слънчоглед. Потопяше се в любов като го гледаше, която го изпълваше толкова бързо, че преливаше от сърцето му.

Вратата на пикапа се отвори и момчето скочи вътре. Беше като нетърпеливо кученце с огромни лапи.

— Здравсти, тате! Вали сняг. Може да натрупа над два метра и няма да ходим на училище. Ще направим милион снежни човеци и ще се пързалиме — той подскочи на седалката. — Става ли?

— В секундата, в която достигне до два метра, се захващаме с първия снежен човек.

— Обещаваш?

Броуди знаеше, че обещанията бяха сериозна работа.

— Безусловно.

— Добре! Познай какво?

Броуди запали колата и потегли надолу по улицата.

— Какво?

— Остават само петнадесет дни до Коледа. Мис Хоукинс каза, че утре ще са вече четиринадесет, а това са само две седмици.

— Предполагам това означава, че петнадесет минус едно е равно на четиринадесет.

— Така ли? — очите на Джак се разшириха. — Добре. Коледа е след две седмици, дядо казва, че времето лети, значи на практика вече

е Коледа.

— Почти — Броуди спря камиона пред старата къща на три етажа. Щеше да я оправи някой ден. Както е тръгнало, можеше и да стане малко преди да се пенсионира.

— Ами тогава, щом като почти е Коледа, може ли да си получа подаръка?

— Хммм — Броуди присви устни, сбърчи вежди и изглеждаше така сякаш го обмисля сериозно. — Много добър опит, Джак. Но не.

— Ех.

— Ех — Броуди го изимитира със същата нотка на съжаление в гласа си. После се засмя и грабна сина си от седалката. — Но ако ме прегърнеш, ще ти приготвя поразителната „Пица О’Конъл“ за вечеря.

— Става — Джак обхвана врата на баща си с ръце.

Това бе всичко, от което Броуди се нуждаеше.

ВТОРА ГЛАВА

— Притеснена ли си? — Спенсър Кимбъл, наблюдаваше дъщеря си, която си наля чаша кафе.

Изглежда безупречно, помисли си той. Тежката ѝ къдрава коса бе вързана на прилежна опашка, която се спускаше по гърба ѝ. Тъмносивото ѝ сако и панталоните сякаш бяха ушити за да подчертаят елегантността ѝ, за която той и без това смяташе, че ѝ е вродена. Лицето ѝ бе ведро. Господи, толкова приличаше на майка си.

Да, изглеждаше чудесно, и колко бе пораснала. Защо ли му беше толкова трудно да види децата си вече зрели хора?

— Защо да съм нервна? Още кафе?

— Да, благодаря. Днес е денят — добави той, докато тя допълваше чашата му с кафе. — Подписваш договора. След няколко часа ще си собственик на имота, заедно с всичките му предимства и недостатъци.

— Нямам търпение — каза Кейт като седна и започна да яде бийгъла^[1], който си бе препекла за закуска. — Премислила съм всичко много внимателно.

— Както винаги.

— Хм. Знам, че е рисковано да влагам толкова много от спестяванията си, но съм финансово стабилна и съм сигурна, че ще мога да се справя с очакваните разходи за следващите пет години.

Той кимна, вгледан в лицето ѝ:

— Имаш усет за бизнес като майка си.

— Иска ми се да е така. Освен това се надявам да съм наследила и учителските ти способности. Все пак съм човек на изкуството, който е наследил усета си към него от родителите си. Преподавах за известно време в Ню Йорк, което ми помогна да добия допълнителна представа — тя добави малко сметана към кафето си. — Започвам собствен бизнес в родния си град, където контактите ми с хората са стабилни.

— Напълно вярно.

Тя остави бийгъла настрана и взе чашата с кафе.

— Името Кимбъл се ползва с уважение тук, а моето име е известно в танцовите среди. Изучавах балет двадесет години, преминах през хиляди часове изпълнени с упражнения и инструкции, пот и болка. Смятам, че съм научила нещо повече от това как да изпълня перфектен tour juté^[2].

— Без съмнение.

Тя въздъхна. Не можеше да заблуди баща си. Познаваше я твърде добре. Той беше нейната солидна опора и щеше да я разбере.

— Знаеш за оня гъдел, за който казват, че имаш пеперуди в стомаха нали?

— Да.

— При мен са жаби. Големи, дебели, подскачащи жаби. Не съм била толкова притеснена дори и преди първото ми професионално солово изпълнение на сцената.

— Защото никога не си се съмнявала в таланта си. Това сега е нова област за теб, скъпа — той положи ръката си върху нейната. — Нормално е да усещаш жабите. Всъщност, бих се притеснил, ако не изпитваше нищо.

— Ти също си загрижен да не би да допускам грешка, нали?

— Не, не грешка — той стисна леко ръката ѝ. — Имам някои притеснения — бащите също имат жаби в корема си понякога. — Но най-вече, страхувам се, че след няколко месеца сцената ще започне да ти липсва. Средата и живота, който си си изградила до сега. От една страна ми се иска да беше изчакала малко, преди да предприемеш такава стъпка, от другата обаче съм щастлив, че се завърна у дома.

— Е, кажи на жабите си да се успокоят. Когато дам обещание, го спазвам.

— Знам — точно това бе едно от нещата, които го притесняваха най-много, но нямаше да ѝ го каже.

Тя взе бийгъла си отново, като се усмихваше леко. Знаеше как да го разсее.

— Кажи ми за плановете си да ремонтираш кухнята.

Той направи болезнена гримаса.

— Още не съм се захванал — огледа стаята и прокара ръка през косата си, като оплете злато и сребро в едно. — Майка ти си вкара мухата в главата и реши да обнови всичко. А този Броуди О'Конъл все

й се притичва на помощ и я подстрекава с разни идеи. Какво й е на кухнята?

— А нищо, само дето не е пипвана от има-няма двадесет години.

— Какво искаш да кажеш? — Спенсър надигна чашата с кафе. — Чудесна е. Удобна. Ама не, той трябваше да й покаже каталога с новите уреди.

Устните й се присвиха, щом усети недоволството в гласа на баща си, но каза със симпатия.

— Негодникът му с негодник.

— Обсъждат еркери. Нали си имаме прозорец — и той посочи този над мивката. — Какво му е? Можеш да гледаш през него колкото си искаш. Казвам ти, това момче омайва жена ми с обещания за гранитни плотове и дъбови первази.

— Дъбови первази. Хммм, много секси — тя се засмя и подпря лакът на масата. — Разкажи ми за О'Конъл.

— Много добре работи. Но това не означава, че трябва да дойде и да разруши кухнята ми.

— От дълго ли живее тук?

— Израсна недалеч от тук. Баща му е изключителен водопроводчик. Броуди напусна градчето на двадесет. Замина за Вашингтон. Работеше в строителството.

— Ясно — щеше да се наложи да изкопчи малко повече информация. — Чух, че има малко момче.

— Да, Джак. Истинска фурия. Съпругата на Броуди почина преди няколко години. Някакъв рак, мисля. Останах с впечатление, че иска да отгледа момчето близо до семейството си. Тук е от около година, предполагам. Създаде си добър бизнес, с репутация за качествени услуги. Ще ти свърши чудесна работа.

— Ако реша да го наема.

Зачуди се как ли изглежда с препасан колан с инструменти. После си напомни, че това не е въпрос, който може да зададе на баща си, както и не бе начин да установи професионални контакти. Но можеше да се обзаложи, че изглежда идеално.

Жабите в стомаха й още не се бяха успокоили, но вече беше собственик на голяма, красива, разнебитена сграда в красивото

студентско градче Шепърдстаун в Западна Вирджиния.

Сграда, която беше близо до къщата, в която израсна, близо до магазина за играчки на майка ѝ, близо до университета, в който преподаваше баща ѝ.

Беше заобиколена от семейството си, приятели и близки.

О, Боже!

Всички я познаваха и щяха да дебнат дали ще се справи, дали ще успее или ще се провали. Защо не отвори школата си в Юта или Ню Мексико или някъде, където не я знаеха, някъде, където не очакваха нищо от нея? Държеше се глупаво. Създаваше училището тук, защото си бе у дома. Вкъщи, помисли си Кейт, точно там, където искаше да бъде.

Няма да се отчайва, да пада духом или да се отказва, обеща си тя, докато паркираше колата. Щеше да успее, защото възнамеряваше лично да огледа и най-малката подробност. Смяташе да предвиди всичко стъпка по стъпка, както бе постъпвала досега. Внимателно, педантично. Щеше да се труди неуморно, докрай.

Нямаше да разочарова родителите си.

Най-важното бе, че имотът бе неин — е, и на банката — и всичко това можеше да се осъществи.

Изкачи се по стълбите — нейните стълби — прекоси тясната, открита веранда и отключи вратата към бъдещето си.

Миришеше на прах и паяжини.

Това щеше да се промени. О, да, помисли си тя, докато оставяше чантата и ключовете си настрана. Съвсем скоро въздухът щеше да се смеси с миризмата на дървени стърготини, прясна боя и потта на работния екип.

Трябваше само да наеме екипа.

Закрачи по пода и чу отекващите си стъпки. В средата на стаята имаше малка стерео уредба. Объркана се спусна към нея, вдигна плика, който беше отгоре и разпозна почерка на майка си. Разкъса хартията и извади картичката, на която имаше прекрасна рисунка на балерина.

„Поздравления, Кейти! Поднасяме ти малък подарък,
за да има винаги музика в живота ти.

С любов: мама, татко и Брендън.“

— О, никога не сте ме разочаровали — очите ѝ се насълзиха, тя се наведе и включи уредбата.

Зазвуча композиция на баща ѝ, една от любимите ѝ. Спомни си колко бе развълнувана и горда, когато танцува на нея за първи път на сцената в Ню Йорк. Кимбъл танцува по музика на Кимбъл, помисли си тя, свали палтото и изхлузи обувките си.

Първо бавно, дълго разтягане. Мускулите потрепнаха, но се задържаха. Присви коляно, за да промени позицията. Завъртане, леко, в такт.

Снижи се. Кратка поредица от пируети, по-скоро плавни, отколкото отсечени. Тя се рееше из мръсната стая, изпълнявайки добре заучените движения. Музиката се носеше в помещението, изпълваше мисълта ѝ, премина през тялото ѝ.

Преливаше от нежен романс към бурна страст. Арабеск, бърз, лек троен пирует и ballotte^[3].

Обземаше я радостта от танца. Панделката, която държеше плитката ѝ, изхвърча от косата. Grande jete^[4]. Отново. И отново. Сякаш щеше да се понесе в безкраен полет. Завърши с усет, с радост, в серия от бързи завъртания. И закова! Застина като статуя, едната ръка изпъната във въздуха, другата назад.

— Предполагам, че тук трябва да започна да хвърлям рози, но нямам у себе си.

Учестеното ѝ дишане едва не спря напълно при тези думи, които я извадиха от унеса на танца. Притисна ръка към туптящото си сърце, и задъхана се втренчи в Броуди.

Той стоеше на прага на вратата, с ръце в джобовете и кутия с инструменти в краката.

— Ще ми ги дадеш друг път — тя едва успя да продума. — Харесвам червени. Така ме изплаши.

— Извинявай. Вратата не беше заключена и не ме чу, когато почуках — намерението му да я осведоми за влизането си в сградата се изпари в момента, в който я видя. Просто влезе вътре, зашеметен. Жена, която изглеждаше по този начин и умееше да се движи така,

беше обречена да омайва мъжете. Той предположи, че това ѝ е известно.

— Няма нищо — тя се завъртя и отиде да спре музиката. — Кръщавах помещението. Въпреки че танцът изглежда много по-добре с костюми и под прожектори. Е — тя заоправя разпиляната си коса, като се молеше лудо препускащото ѝ сърце да намали хода си, — с какво мога да съм ви полезна, мистър О'Конъл?

Той тръгна към нея и се спря, за да вдигне панделката ѝ за коса.

— Падна докато се въртеше — каза смутен.

— Благодаря ти — тя я прибра в джоба си.

Искаше му се пак да си бе вързала косата. Въпреки че изглеждаше доста предизвикателно със зачервеното си от танца лице и разпиляна прическа, той успя да се сдържи и да не му проличи въздействието от вида ѝ.

— Оставам с впечатлението, че не ме очакваш — каза той.

— Не. Но нямам нищо против неочакваното — особено ако е в пакет с прекрасни зелени очи и е секси нацупено, помисли си тя.

— Майка ти ме помоли да намина и да огледам мястото.

— А, ти си още един от подаръците ми.

— Моля?

— Нищо — тя наклони глава. Танцьорите знаеха също толкова за езика на тялото, колкото и психолозите. Той беше леко скован, заел почти отбранителна позиция. Стараеше се да спазва достатъчно разстояние между тях. — Изнервям ли те, О'Конъл, или просто те дразня?

— Не те познавам толкова добре, за да изпитвам която и да е от двете емоции.

— Искаш ли да се опознаем?

Коремните му мускули потрепнаха.

— Виж, мис Кимбъл...

— Добре, само не ставай раздразнителен — тя махна с ръка. Жалко, помисли си. Предпочиташе да бъде пряма, а той, очевидно, нямаше такова намерение. — Намирам те за привлекателен и се заблудих, че и ти си заинтересован от мен. Моя грешка.

— Да не ти е навик да се натъкваш на непознати в магазина на майка ти?

Тя премигна, настроението ѝ се смени бързо. Подмятането му я жегна. После сви рамене.

— О, това беше грубо.

— Съжалявам — отвратен от себе си, той вдигна ръце и започна да се извинява. — Това беше невъзпитано. Може би ме притесняваш по някакъв начин, но вината не е в теб. Изгубил съм тренинг щом опре до... по-освободени в общуването си с мъжете, жени. Нека да кажем, че не съм готов за каквото и да било обвързване към момента.

— Не мога да го понеса — та аз вече избрах оркестъра за сватбата. Е, ще го преживея.

Устните му се извиха в лека усмивка.

— Е, ти пък, чак оркестър.

Има страхотна усмивка, помисли си Кейт. Жалко, че се скъпеше да я показва.

— След като си изяснихме този въпрос, какво мислиш за това? — тя разпери ръце, за да обхване стаята.

Навлязоха в неговата област и Броуди се отпусна.

— Страхотна стара сграда, със специфична атмосфера и потенциал. Стабилни основи. Строена е да издържи дълго време.

Малкото останало раздразнение, което накара кожата ѝ да настръхне, се изпари, за да отстъпи място на топлотата.

— Ето това е. Така вече те обичам.

Беше негов ред да премигне в недоумение. Бе заел защитна позиция, когато Кейт се разсмя.

— Ама ти наистина си изгубил тренинг. Няма да се метна в ръцете ти, Броуди — въпреки че се изкушавам. Просто си първия човек, който се съгласява с мен по този въпрос. Всички останали смятат, че съм луда, задето ще вкарам толкова време и пари в тази сграда.

Не си спомняше някоя жена да го бе карала да се почувства като идиот на няколко пъти, за толкова кратко време. Той отново пъкна ръце в джобовете си.

— Добра инвестиция е — ако подходиш правилно и ако интересът ти не се окаже временен.

— О, сериозна съм. Защо не ми кажеш как би подходил ти? Какво би променил?

— Първо ще погледна отоплителната система. Тук е като в хладилник.

Тя му се усмихна.

— Можем и да си паснем. Парното е в мазето, искаш ли да го погледнеш?

Кейт го придружи и слезе долу, което бе неочаквано за него. Не трепна, когато препречиха пътя на уплашената мишка, нито пред кожата от змия, която вероятно бе изяла роднините на гризача — все неща, на които Броуди предполагаше, че ще се натъкнат. По принцип жените — или поне изтънчените такива — обикновено се отдръпваха уплашени, ако нещо подскочаше или пълзеше насреща им. Но Кейт само сбърчи нос, извади тефтерче от джоба на самото си и си нахвърля нещо в него.

Осветлението беше слабо, въздухът тежък и лепкав, а стария парен котел, поставен на голия, мръсен цимент, изглеждаше безнадежден случай. Започна с лошите новини, после ѝ обясни вариантите, плюсовете и минусите на електрическите отоплителни помпи, на тези на газ, или бензин. Изчисли приблизително консумацията им, посочи ѝ евентуалните допълнителни разноси и определи грубо месечните разходи. Вероятно щеше да има същия успех, ако бе говорил на китайски и затова предложи да изпрати няколко брошури с информация на баща ѝ.

— Баща ми е композитор и професор в университета — каза тя с хладна учтивост. — Предполагаш, че ще разбере всичко това по-добре от мен, само защото имаме различни хромозоми?

Броуди се замисли за момент.

— Да.

— Не си прав. Може да ми изпратиш информацията си, но на този етап клоня повече към парно отопление. Изглежда ми по-просто и много по-ефикасно, тъй като тръбите и радиаторите вече съществуват. Искам да запазя колкото се може повече от автентичността на сградата и само да я направя по-уютна и привлекателна. Освен това, след като се проверят и поправят комините, ако е необходимо — ще се снабдя с допълнителни източници на топлина, за всеки случай.

Той не се повлия от ледения тон, дори и да бе съгласен с казаното.

— Ти си шефа.

— За това си напълно прав — каза тя.

— Имаш паяжина в косата си, шефе.

— Ти също. Ще искам мазето да се почисти и колкото и автентичен да е подът, ще трябва да се излее още цимент. Необходими са хора, които да се погрижат за изтребването на гризачите. Да се сложи по-добро осветление. В момента помещението е почти неизползваемо, но по-късно може да бъде склад.

— Добре — той извади тефтер и молив и започна да си записва.

Тя отиде към стълбите, и разклати парапета докато се изкачваше нагоре.

— Не държа стълбите да имат вид, но трябва да са здрави.

— Всичко ще е напълно изрядно. Ремонтът ще е според изискванията на закона. Така работя.

— Чудесно. Сега нека ти покажа какво искам от приземния етаж.

Тя знаеше какво иска. Може би бе твърде прецизна за вкуса му, но се възхити от нея, защото не възнамеряваше да изтърбуши сградата, а искаше да запази ексцентричността и чара ѝ.

Той не виждаше как ще се получи балетна школа от това, но тя явно си го представяше, до най-дребната подробност. Малките пейки, сковани покрай предния прозорец, вградените светлини на тавана. Искане кухнята да се преобрази и да се превърне в по-малка и по-удобна стая, а допълнителното пространство да се използва за офис.

Помещения, които бяха преобразувани през годините в спални, складове и изложбени зали, сега щяха да са съблекални с вградени гардероби.

— Струва ми се много претенциозно за школа в малко градче.

Тя едва повдигна вежда.

— Не е претенциозно. Така е според изискванията. Значи, тези две бани... — тя се спря в коридора до вратите, които бяха една до друга.

— Ако искаш да ги разшириш и преправиш, мога да отворя стената между тях.

— Танцьорите ще изоставят благоприличието с течение на времето, но нека да направим кабинки, все пак.

— Кабини — той отпусна тефтера си и я зяпна. — Да не смяташ да има и момчета? Въобразяваш си, че ще примामीш и момчета тук, да правят... какво беше? Пируети? Как пък не!

— Да си чувал за Баришников? Давидов? — беше свикнала на такива нападки и не се засягаше. — Бих изправила добър танцьор в разцвета му, срещу който искаш спортист на тест за сила и издръжливост.

— От онези с поличките?

Тя въздъхна, беше подготвена да срещне точно такива реакции в провинциалното градче.

— Ако искаш да знаеш, мъжете танцьори са истински мъже. Всъщност, първият ми любовник беше балетмайстор, който караше Харли и можеше да изпълни *grande jete* на такава височина, на каквата и Майкъл Джордън не е правил забивки. Но Джордан не носи клин, нали? Носи някакви сладки боксерки.

— Шорти — измрънка Броуди. — Баскетболни шорти.

— О, да, всичко е въпрос на възприятие, нали? Баните остават разделени. Нови кабинки, нови мивки, нов под. По една по-ниска мивка и в двете, за да може да се достига от малки деца. Да са бели. Искам да са изчистени и заоблени.

— Ясно.

— Тогава да преминем нататък — тя посочи към стълбите в дъното на коридора. — Третият етаж, апартаментът ми.

— Ще живееш тук, над училището?

— Ще живея, дишам, ям и работя тук. Само така една идея се превръща в реалност. И имам много специфични идеи за жилището си.

— Не се и съмнявам.

Специфични идеи, мислеше си Броуди час по-късно, които хич не бяха лоши. Не беше съгласен само с някои детайли за приземния етаж, но нямаше забележка за третия. Тя искаше да се запазят оригиналните тавани, както и дървения обков — и добави, че иска да намери този, който беше боядисал този разкошен дъб в бяло, да го завлече на улицата и да го набие с камшик.

Броуди беше напълно съгласен.

Част от дървото бе съсипано. Харесваше му идеята да напасне старите с новите елементи. Тя искаше пода да се изцикли и лакира с безцветен лак. Той би направил абсолютно същото.

Докато обикаляше стаите с нея, усети как в него нараства старата тръпка. Да остави белег на място, което е било символ на поколения и да го запази така, както е било съградено. В началото не влагаше такива чувства — работното време свършваше, вземаше си парите и край. Гордостта и отговорността се появиха после. А удоволствието, което му доставяха го направиха по-добър в занаята, накараха го да строи нещо повече от стаи.

Да вдъхва живот.

Можеше да направи много за това място, помисли си Броуди. Искаше да усети всичко с ръцете си и да допринесе за промяната. Дори и това да означаваше, да си има работа с Кейт Кимбъл, която го изваждаше извън нерви.

Надяваше се — ако получише работата — че тя няма да е от онези клиенти, които се мотаеха непрестанно наоколо. Или поне да не слагаше този проклет парфюм.

После се върнаха отново на баните. Старата чугунена вана оставаше. Бежовата мивка щеше да се махне, а Броуди трябваше да намери подходяща на нейно място. Шефът настояваше за керамични плочки — тъмно сини и бели — макар че се съгласи да погледне мострите, преди да вземе окончателно решение.

Беше също толкова решителна и за кухнята, но там той я спря.

— Виж, смяташ ли да готвиш тук или само да претопляш храна от ресторантите?

— Умея да готвя.

— В такъв случай ти трябва просторно място, вместо да го смаляваш — посочи Броуди. — Трябва да можеш да минаваш лесно към прозореца. Ще е по-добре мивката да е под него вместо на тази стена. Ще преместиш хладилника тук, печката там. Виждаш ли, така минаваш направо, вместо на зигзаг. Инак ще бъдат похабени напразно усилия и пространство.

— Да, но там...

— Това ще е килера — прекъсна я той. — Ще бъде тук и се открива идеално място за плот... — той извади метъра. — Да, така ще бъде, дори се отваря пространство за два бар стола. Тъкмо ще имаш работен кът, или ниша, където просто да поседнеш вместо празно, неизползвано място.

— Мислех си да сложа маса...

— Която винаги ще заобикаляш и която ще стесни пространството.

Може би тя си мислеше за масата в кухнята, на която бе закусила с баща си днес, на която бе седяла със семейството си безброй сутрини. Сантиментално, реши тя, а в този случай и непрактично.

— Нека премеря разстоянията и ще ти го скицирам през следващите няколко дена, за да можеш да го обмислиш.

— Става. Имам достатъчно време. Приземният етаж ми е приоритет.

— Ще ми отнеме време да го обмисля и да ти дам цена. Но отсега мога да ти кажа, че се въртиш около шестцифрена сума и поне четири месеца работа до пълното възстановяване на къщата.

Сама беше стигнала до това заключение, но да го чуе от друг си беше страшничко.

— Обмисли го, нарисуй го, каквото там е необходимо. Ако реша да те наема, кога ще можеш да започнеш?

— Ще извадя разрешителните доста бързо, ще поръчам материалите веднага и мога да започна в първия работен ден на новата година.

— Магически думи. Ако се спра на теб искам да започнем веднага. Дай ми цена, мистър О'Конъл и ще видим, дали ще можем да работим заедно.

Остави го да замерва и пресмята, и слезе долу на малката открита веранда пред входната врата.

Долавяше шума от главната улица, която беше само през една редица къщи и усещаше мириса на дим от нечия камина. Неравната полянка в предния двор бе осеяна с изсъхнали плевели, а отпред стоеше тъжния и грозен пън, останка от величествен клен. Отсреща на малката и тясна уличка имаше още една тухлена постройка, която бе разделена на отделни апартаменти. Беше стара, спретната и ужасно тиха за този час на деня.

Още няколкостотин хиляди, помисли си тя. Е, можеше да се направи. За щастие не бе живяла разточително през последните години и наистина беше наследила от майка си усета ѝ за бизнес. Спестяванията ѝ бяха инвестирани внимателно, а попечителския ѝ фонд щеше да е спасителния ѝ пояс.

Ако усетеше, че разходите са твърде големи без да има приходи, щеше да направи няколко гастролни с Компанията. Тази врата си оставаше отворена. Докато траеше ремонта спокойно можеше да си го позволи — и нямаше да бъде само поради финансови причини. Беше свикнала да работи, да е заета. Започнеше ли ремонта, нямаше да има какво да прави, освен да чака докато всичко приключи.

Ню Йорк беше близо и имаше семейство, при което да отседне. Можеше да репетира, да тренира, да участва в представления и да се прибира обратно. Да, това може би беше най-доброто решение. Но не, още не. Искаше да види началото на проекта си.

— Кейт? — Броуди излезе, носеше палтото ѝ. — Отвън е студено.

— Малко. Надявах се да завали сняг. Онзи ден само ни подразни.

— Дано да не натрупа два метра.

— Какво каза? — попита тя.

— Нищо — той загърна раменете ѝ с палтото и инстинктивно извади притиснатата от яката коса. Колко много коса, помисли си той, поне километър меки къдрици.

Ръцете му все още бяха заети с косата ѝ, когато тя се обърна и го погледна в очите. Осъзна, че той все пак проявява интерес, при което коремът ѝ леко се присви.

— Да се поразходим до ъгъла, можеш да ме почерпиш кафе — Кейт отново поема инициативата. Малък, преднамерен тест и за двамата. — Ще обсъдим... барплота.

Тя задръсти мозъка му, дробовете му и повлия сериозно на слабините му.

— Отново ми се нахвърляш.

— Точно така — потвърди тя с лека, по женски разрушителна усмивка.

— Ти си най-красивата жена, която съм виждал.

— Късмет, че съм се родила така, но тъй като приличам много на майка си, благодаря. Аз пък харесвам много устните ти — тя отмести поглед към тях и го задържа там. — Не мога да откъсна очи от тях.

Гърлото му бе сухо като Сахара. Какво се бе случило с жените, докато е бил извън играта, зачуди се той. Кога бяха започнали да прельстят мъжете пред входните си врати и то посред бял ден.

Усещаше хладния декемврийски вятър върху лицето си, а отвътре, горещината се разливаше по вените му.

— Виж — поде той в самозащита и я хвана за раменете. Палтото се изхлузи и падна, а той усети стегнатите мускули под сакото ѝ.

— Не съм спирала да гледам — погледът ѝ отново се плъзна по лицето му. Толкова е мъжествен, толкова притеснен. — Просто много харесвам това, което виждам.

Колко кристално сиви са очите ѝ, помисли си той. Мистериозни като дим. Трябваше само да наведе глава, или по-добре, да по-добре да я придърпа внезапно към себе си. Тогава устните му щяха да се окажат върху нейните, които бяха толкова знойни и самодоволни.

Имаше лошо предчувствие, предполагаше, че ще бъде като да хване оголена жица с ръце. Вълнуващо и смъртоносно.

— Казах ти, не съм заинтересован — застрахова се Броуди.

— Знам. Но излъга — за да му го докаже, тя се повдигна на пръсти и бързо, и дръзко гризна долната му устна. Ръцете му се затегнаха около раменете ѝ. — Видя ли? — прошепна тя, само на един дъх разстояние. — Заинтересован си и то много.

За изненада и на двамата, тя стъпи отново на земята с цялото си ходило, отпусна се назад и допълни:

— Просто не искаш да си признаеш.

— Всичко се свежда до едно и също нещо — пусна я и се наведе да събере инструментите си в кутията. По дяволите, ръцете му не можеха да се успокоят.

— Не съм съгласна, но няма да задълбавам. Бих искала да излезем, ако е възможно и когато ти е удобно. Междувременно, тъй като имаме еднакви виждания за тази сграда и харесах повечето от идеите ти, се надявам, че ще можем да работим заедно.

Той издиша напрегнато. Колко хладнокръвна и спокойна бе тя, отбеляза си Броуди. Докато той кипеше, разгорещен и объркан.

— Голяма работа си, Кейт.

— Истина е. Няма да се извинявам за това, което съм. Очаквам да получа брошурите и информацията, която обсъждахме, както и цената ти. Ако трябва да дойдеш пак, за да вземеш още размери, или каквото и да било, знаеш къде да ме намериш.

— Да, знам как да те откроя.

Тя остана на мястото си. Гледаше го как се отпрати към пикапа си и се качи в него. Щеше да се изненада, ако я бе чул как издиша продължително и нервно, докато той се отдалечаваше по пътя. Както и ако я бе видял как се наведе леко и приседна на горното стъпало.

Тя изобщо не бе хладнокръвна и спокойна. Поседя на режещия вятър, изчака да се поохлади и жабите в корема ѝ да се усмирят.

Броуди О'Конъл, помисли си тя. Не беше ли странно и изумително в същото време, че мъж, който бе срещнала само два пъти, имаше толкова силно въздействие върху нея? Не беше срамежлива с мъжете, в никакъв случай. Но бе придирчива. Мъжът, за когото спомена пред Броуди, беше един от тримата, към които се беше привързвала дълбоко, които бе допускала в живота и леглото си.

И все пак, само след две срещи — не, тя си наложи да бъде безмилостно откровена — още след първата среща, искаше Броуди в леглото си. Втората само изостри това и го превърна в необуздано желание, за което не бе подготвена.

Ето защо щеше да постъпи логично и практично. Щеше да се успокои, да проясни мисълта си, а след това ще планира как да го прелъсти по най-добрия начин.

[1] bagel — кравайче — Б.пр. ↑

[2] tour juté (фр.) — вид пирует в балета — Б.пр. ↑

[3] ballotte (фр.) — вид подскок в балета — Б.пр. ↑

[4] grande jete (фр.) — скок в балета — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Джак седеше на голямото бюро, което с баща си наричаха свой офис и старателно пишеше азбуката. Това беше негова задача, а баща му работеше откъм своята част на бюрото. Чертежите, линеалите и останалите неща изглеждаха къде по-приятно занимание от азбуката. Но тате бе обещал, че ако си напише всичко, ще му даде и на него малко чертожна хартия, за да порисува.

Мислеше си, как ще нарисува огромна къща като тяхната, със старата плевня, която беше работилницата на тате. Ще има и много сняг. Цели два метра и половина и хиляди, милиони снежни човеци. И куче. Дядо и баба имаха куче и въпреки че Бъди е вече стар, е много игрив. Но той си беше в къщата на баба. Един ден и той щеше да си има свое куче, и да го нарече Майк. Щеше да тича след топките и да спи в леглото при него. Щеше да си вземе куче веднага щом станеше достатъчно отговорен. Което можеше и да стане още утре.

Джак вдигна глава и огледа лицето на баща си, за да провери дали момента беше подходящ. Искаше да попита дали вече е станал отговорен. Но баща му имаше онова изражение, с което изглеждаше намръщен, без да е ядосан. Работното му лице. Ако го прекъснеш в такъв момент, отговорът почти винаги е: Не сега.

Но азбуката беше толкова скучна. Той искаше да нарисува къща, да си играе с камиона или на компютъра. Или може би само да погледне навън и да види дали не вали сняг вече. Ритна с крак по бюрото. Завъртя се. Отново го изрита.

— Джак, не ритай бюрото.

— Цялата ли азбука да изпиша?

— Даа — разсеяно отговори баща му.

— Ама защо?

— Защото.

— Стигнах чак до М — доволно заяви момчето.

— Ако не довършиш останалите, няма да можеш да кажеш думите, които съдържат ненаписаните букви.

— Но...

— Нямах право да казваш „но“, Н — О.

Джак изпусна тежка въздишка. Написа още шест букви и пак надигна глава:

— Тате.

— Ъм.

— Тате, тате, тате. Т-А-Т-Е.

Броуди вдигна глава и видя ухилената физиономия на сина си.

— Професоре.

— Знам как да напиша „Тате“ и „Джак“.

Броуди присви очи и вдигна ръка.

— А знаеш ли как да напишеш „шамарена фабрика“?

— Тц. Ти ли си я построил?

Това дете е всезнайко, помисли си Броуди.

— Как така се пръкна толкова умен?

— Баба казва, че приличам на теб. Може ли да видя какво рисуваш? Каза, че е за танцуващата дама. И нея ли рисуваш?

— Да, за танцуващата дама е, и не, не може да видиш нищо, докато не приключиш с азбуката.

Колкото и да му се искаше да зареже всичко и да се позабавлява със сина си, не трябваше да го прави. Единствения начин да го научи на отговорност бе, ако самият той е отговорен. Един от многото омагьосани кръгове на родителството.

— Какво се получава, ако не завършиш започнатото? — запита Броуди.

Джак завъртя очи.

— Нищо.

— Точно така.

Джак издиша още по-дълбоко и вдигна молива. Не забеляза как устните на баща му потръпнаха.

Боже, какво хлапе. Броуди искаше да захвърли работата си настрана, да грабне Джак и през остатъка от вечерта да правят каквото момчето, най-важното чудо на живота му, си пожелаеше. По дяволите работата, отговорностите и всички останали задачи. Имаше само едно нещо, което искаше в този момент. Да стори намисленото. Нямахше по-жизненоважна работа от Джак О'Конъл.

Дали собственият му баща го бе поглеждал така и се бе питал такива неща, дали се е тревожел? Вероятно, помисли си Броуди. Никога не му го бе показвал, но сигурно е било така. Все пак, Боб О'Конъл не беше от този тип бащи, които ще се сборичкат с теб на пода или ще водят забавни разговори. Той отиваше на работа. Прибираше се от работа. Очакваше вечерята да бъде на масата в шест. Синът му да е изпълнил всички заръки, да не се забърква в неприятности и най-вече, да прави каквото му казват, без да се съпротивлява. Едно от очакванията беше да следва точно стъпките на родителя си. Броуди заключи, че го бе разочаровал по всеки параграф. И в замяна бе разочарован от баща си. Затова нямаше никакво намерение да изисква и да очаква същото от сина си.

— Ихааа! — Джак вдигна листа и го развя лудо. — Приключих.

— Спри на едно място, че да мога да видя — изобщо не беше писал прилежно, забеляза Броуди. Но беше готов. — Браво! Искаш ли малко чертожна хартия?

— Може ли да седна от твоята страна и да ти помагам?

— Разбира се — трябваше да поработи един час допълнително след това, помисли си Броуди, щом Джак скочи от стола си. Но щеше да си заслужава, заради времето прекарано със сина му. Пресегна се, вдигна Джак и го сложи в скута си. — Така, това тук е апартамента над училището.

— Защо носят тези смешни дрехи, когато танцуват? — попита момчето.

— Нямам представа. Ти откъде знаеш за това?

— Гледах анимационно филмче и слончетата там носеха смешни поли. Танцуваха на пръсти. Слоновете имат ли пръсти?

— Да — имаха ли? — замисли се Броуди. — Ще погледнем после, за да се уверим, че имат. Ето, вземи молива. Дръпни черта тук, срещу правия ъгъл.

— Добре!

Баща и син, работеха заедно, опрели глава до глава, голямата длан направляваше малката. Когато Джак започна да се прозява, Броуди го взе на ръце и подпря главата му на рамото си, като се изправи.

— Не съм уморен — заяви сънено Джак, въпреки че главата му кљюмна.

— Когато се събудиш, ще са останали само още пет дни до Коледа.

— Може ли да получа подарък?

Броуди се усмихна. Телцето на сина му натежа и се отпусна. Той се спря във всекидневната до елхата, като се поклащаше леко, както когато Джак беше малък и се събуждаше уплашен през нощта. Не беше най-красивата елха, но беше празнично накичена. Играчките покриваха всеки милиметър от нея. Гирляндите блещукаха на разноцветната светлина, точно както Джак искаше.

Вместо ангел или звезда, на върха имаше усмихнат дядо Коледа. Джак още вярваше в него. Броуди се запита, дали щеше да вярва и следващата година. Замисли се за отминалите дни, зарови лице в косата на сина си и вдиша дълбоко.

След като остави детето в леглото, слезе долу и си направи кана кафе. Сигурно беше грешка, помисли си Броуди, докато си наливаше първата чаша. Нямаше да може да заспи после. Но въпреки това реши да го пие чисто и се взря в тъмнината през прозореца. Къщата беше много тиха, когато Джак спеше. Имаше моменти, в които момчето вдигаше толкова шум и предизвикваше такъв хаос, че човек не можеше и да си представи да се наслади дори и на миг тишина и покой. Сега, когато ги имаше, Броуди си искаше шума обратно.

Родителството беше много проклета работа.

За момента проблемът му беше безпокойството. Чувство, което не бе изпитвал доста отдавна. Покрай отглеждането на сина му, създаването на бизнес, строенето на къщи и осигуряването на обекти за работа, не му оставаше свободно време. Все още беше така, помисли си той и се зае да разчертава кухнята докато отпиваше от кафето.

Имаше осигурена достатъчно работа по собствената си къща, поне за... до края на живота си. Трябваше да си купи нещо по-малко, помисли си, и не толкова скъпо. Нещо по-практично. Беше се наслушал на подобни лекции от баща си от деня, в който даде първоначалната вноска.

Проблемът беше, че както той, така и сина му се влюбиха в това старо място. Припомни си колко много им хареса, поглеждайки към кухнята с шкафове със стъклени витрини и гранитни плотове. Имаше още много работа по останалите стаи обаче. И трябваше да

намира време, за да ги довърши и да ги направи така, както бе замислил. Което бе трудна задача, а и оставаха само няколко дни до Коледа.

Освен това имаше и друга работа с краен срок следобеда на следващия ден. А за капак, започна и зимната ваканция. Трябваше да си намери детегледачка — беше го планирал, но Джак не одобри нито една, което го караше да се чувства още по-виновен.

Знаеше, че Бет Скъли ще може да се грижи за момчето, поне няколко дни от седмицата, но започваше да му става неудобно. В краен случай можеше да се обади на майка си. Но не беше толкова просто. Всеки път, когато се наложеше да изпрати Джак при нея, го смяташе за провал като родител. Щеше да го измисли все някак. Можеше да взима Джак със себе си от време на време, или да прекарва някои дни с приятеля си Род. А ако се наложеше щеше да посети и баба си.

Но не това беше проблемът, призна си Броуди. Не беше треската, забита в мозъка му, която го разсейваше. Треската беше Кейт Кимбъл.

Нямаше нито време, нито си падаше по нея.

Добре, по дяволите, нямаше време. Това, което имаше, бе много повече от едното привличане. Прокара ръка през гъстата си, изсветляла от слънцето коса и се опита да пренебрегне явното сексуално неудовлетворение, което го изяждаше отвътре.

Беше ли изпитвал такъв физически глад за жена преди това? Сигурно. Просто не си спомняше ясно. Не се сецаше да е бил омагьосван по този начин. Което сериозно го притесни. Дали пък не бе заради това, че не е бил с жена отдавна. Или, защото тя бе твърде предизвикателна. И невероятно красива.

Но той вече не беше дете, което би грабнало красивата играчка, без да предвиди последствията. Не беше свободен да прави каквото си пожелае и когато му се прииска. И не би искал да е по друг начин.

Не че, ако откликнеше на явната ѝ покана, щеше да им последствия. В дългосрочен план, дори и в краткосрочен, и двамата бяха възрастни и знаеха къде да сложат границата.

А ако разсъждаваше по този начин, щеше да си навлече само проблеми. Свърши си работата, вземи си парите, стой настрана. И спри да мислиш за изумителното ѝ тяло.

Наля си втора чаша кафе — беше убеден, че се обрича на безсънна нощ — и се захвана отново за работа.

Следобедът на следващия ден, Кейт отвори вратата на къщата си, за да посрещне Броуди. Удоволствието ѝ от гледката се разсея при вида на светлоокото момче, което стоеше до него.

— Здравей, красавецо.

— Аз съм Джак.

— Красивия Джак. Аз съм Кейт. Заповядайте, влезте.

— Минавам само да оставя чертежите и предложението ми с цената — Броуди подаде папката, бе положил другата си ръка на рамото на Джак — сложил съм и визитка. Ако имаш въпроси или искаш да обсъдим скиците или цената, обади се.

— Нека да си спестим време и да ги погледнем сега. Закъде си се разбързал? — тя едва го погледна, но не спираше да се усмихва на Джак. — Бррр, отвън е студено. Достатъчно студено за горещ шоколад и бисквити.

— С маршмелоу^[1]?

— В тази къща е забранено горещия шоколад да се поднася без маршмелоу — тя протегна ръка и Джак вече беше вътре.

— Виж...

— О-о, хайде О'Конъл, не се опъвай. Та, в кой клас си, красавецо Джак? — тя приклепна, за да разкопчае ципа на якето му. — Осми, девети?

— Неее — той се разсмя, — в първи.

— Не може да бъде, какво съвпадение. Точно днес има промоция за русоляви момченца, първокласници. Какви бисквити искаш, с шоколад, с ядки или с кокосови стърготини?

— Може ли по една от всички?

— Джак...

— Ах, мъж по мой вкус — каза Кейт, пренебрегвайки Броуди. Тя се изправи, подаде му якето, шапката и ръкавиците на Джак и поведе момчето за ръка.

— Ти ли си танцуващата дама?

Тя се засмя по пътя към кухнята.

— Да, това съм аз — с усмивка на знойните си устни се обърна назад към Броуди. Сипах те, помисли си. — Кухнята е насам.

— Знам къде е проклетата кухня — измърмори под носа си Броуди.

— Не казвай „проклетата“ — напомни му Джак.

— Чух го. Може би не трябва да му даваме бисквити.

— Възрастните могат да казват „проклет“, но не трябва да казват „лай...“.

— Джак! — смърри го баща му.

— Но понякога той казва и тази дума — Джак довърши изречението като понижи гласа си до заговорнически шепот. — А веднъж, когато си удари ръката, каза всички мръсни думи наведнъж.

— Така ли? — напълно очарована, тя издърпа един стол за момчето. — В редички ли искаш бисквитките или разбъркани?

— Разбъркани. Той често използва такива думи — момчето й се усмихна ведро. — Може ли три маршмелу?

— Разбира се. Можеш да закачиш палтата на закачалките, Броуди — тя му отправи ослепителна усмивка и се зае да приготви горещия шоколад.

Не извади от този дето е на прах, в пакетчета, забеляза Броуди. Имаше голям калъп истински шоколад, мляко.

— Не искаме да те задържаме — започна той.

— Имам време. Днес поработих няколко часа в магазина. Майка ми е затрупана с работа. Брендън ще поеме следобедната смяна. Това е бейзболната ръкавица на брат ми — каза тя на Джак, който моментално я остави.

— Само я разглеждах.

— Няма проблем. Можеш да я пипаш, той няма нищо против. Харесваш ли бейзбол?

— Да, ще се запиша в младежката лига, когато му дойде времето.

— Брендън също игра в младежката като малък. А сега играе за истински отбор. В отбора на Ел Ей Кингс, заема позиция на трета база.

Очите на Джак се разшириха — малки зелени скъпоценни камъни.

— Наистина ли?

— Наистина — тя се приближи и подаде ръкавицата на възхитеното момче. — Може би, когато ръката ти е достатъчно голяма, и ръкавицата ти става, и ти ще играеш за известен отбор.

— Леле тате, това е ръкавицата на истински бейзболен играч.

— Да — той се предаде. Не можеше да се противи на някой, който така радваше сина му. — Страхотно — той разроши косата на Джак и се усмихна на Кейт. — Може ли и за мен с три маршмелоу?

— Разбира се.

Момчето е такова съкровище, помисли си Кейт докато приготвяше горещия шоколад и сложи бисквитите в чиния. Имаше слабост към деца, а това беше, както баща ѝ се изрази — фурия.

Още по-интересна ѝ бе връзката между бащата и сина. Силна като стомана и сладка като бонбон. Прииска ѝ се да ги гушне и двамата.

— Мис.

— Кейт — поправи го тя и постави чашата с шоколад пред него. — Внимавай, горещо е.

— Кейт, защо сте облечени в такива смешни дрехи, докато танцувате? Тате няма представа.

Броуди простена от неудобство, а после се престори на зает като ровеше из бисквитите.

Кейт повдигна вежди, сложи другите чаши на масата и седна.

— Предпочитаме да ги наричаме костюми. Помагат ни да разкажем историята чрез танца.

— Как можеш да разкажеш нещо с танц? Предпочитам приказка с думи.

— То е като да говориш, но с движения и музика. За какво си мислиш когато слушаш „Джингъл белс“, без думи, само мелодията?

— За Коледа. Има още пет дни до Коледа.

— Точно така и ако гледаш танц на фона на „Джингъл белс“, движенията ще са весели и бързи. Ще те накарат да си мислиш за шейни и сняг. Но ако песента е „Тиха нощ, свята нощ“, ще бъде бавно и благоговейно.

— Като в черква — допълни момчето.

Колко бързо схваща, помисли си тя.

— Точно така. Намини през училището ми някой ден и ще ти покажа как да разкажеш приказка танцувайки.

— Тате сигурно ще построи училището ти.

— Да, може би.

Тя отвори папката. Интересно, помисли си Броуди, как избута финансовата оценка настрана и се загледа направо в чертежите.

Идеите преди парите.

Джак се захвана с горещия шоколад, с ококорени от нетърпение очи, докато духаше по запенената повърхност, за да охлади напитката. Кейт избута встрани своята чаша, както и бисквитите. Когато започна да задава въпроси, Броуди доближи стола си до нейния и двамата се надвесиха над чертежите.

Тя ухаеше по-вкусно от сладките, което му намекваше нещо.

— Какво е това? — попита тя.

— Плъзгаща се врата, спестява ти пространство. Коридорът е тесен. Сложих още една тук, към офиса ти. Да можеш да се усамотиш, без да жертваш място.

— Харесва ми — завъртя глава, притвори очи. Лицата им бяха толкова близо. — Много ми харесва.

— Аз начертах някои от линиите — добави Джак.

— Справил си се чудесно — похвали го Кейт и отново се надвеси над скиците, докато Броуди се опитваше да разплете възлите в стомаха си.

Тя огледа всичко много внимателно, обмисляше промените, отхвърляше ги или оставяше за повторно разглеждане. Всичко беше много изчистено — линиите, ъглите, общия изглед. Забеляза детайлите, които Броуди беше добавил или изменил. Не намираще недостатъци, поне засега.

Беше впечатлена от прецизността му. Чертежите бяха изчистени, професионални. Съмняваше се, че ако бе наела архитект, той щеше да ѝ свърши по-добра работа.

Когато приключи със скиците, погледна изчисленията, бяха безупречно точни. Прегледа цифрите, преглътна трудно.

— Е, красавецо Джак — тя остави листа настрана. — Наети сте.

Джак нададе радостен вик и тъй като никой не му направи забележка, си взе още една бисквитка.

Броуди не си даде сметка, че бе задържал дъха си за толкова време, не и докато насмалко не изпусна въздуха си със свистене. Контролира го навреме, успокои се. Това бе най-голямата поръчка, която беше получавал откакто се бе върнал в Западна Вирджиния.

Щеше да има работа за него и екипа му през цялата зима, когато работата в строителството по принцип намаляваше. Нямахше да се налага да освободи работници, нито пък да намали работните им

часове. Доходът щеше да му позволи да диша по-леко. Нямахше търпение, преди всичко останало, да поеме сградата в ръцете си. Трудното щеше да бъде, да ги държи заети с това, а не да мисли как Кейт ще се озове в тях.

— Благодаря за решението ти.

— Напомняй си го, когато те подлудявам — засмя се Кейт.

— Започна с това от самото начало. Имаш ли химикал?

Тя се усмихна, стана да вземе един от шкафа. Надвеси се над масата, подписа договора, добави и датата.

— Твой ред е — каза тя и му подаде химикала. Когато и той беше готов, тя взе писалката и погледна към момчето — Джак?

— Ъм — отрони той и от крайчетата на устата му се посипаха трохи. Срещна присвития поглед на баща си и преглътна. — Исках да кажа „Да, мадам“.

— Можеш ли да напишеш името си?

— С печатни букви. Знам цялата азбука и как да напиша Джак и тате и някои други неща.

— Браво. Е, ела насам и го направи официално — детето я гледаше озадачено и тя кимна с глава, за да го прикани. — Нали си начертал някои от линиите? Искаш ли да бъдеш нает или не?

Лицето му се озари от възхита.

— Добре!

Слезе от стола като разпиля още трохи. Взе химикала, изплези език и много внимателно написа името си под подписа на баща си.

— Виж, тате! Това съм аз.

— Да, виждам.

Слисан от вълнение, Броуди отмести поглед и срещна очите на Кейт. Какво по дяволите щеше да прави сега? Тя напипа слабото му място.

— Джак, отиди да си измиеш ръцете.

— Не са мръсни.

— Нищо, измий ги.

— Нататък по коридора, Джак — тихичко каза Кейт. — Преброй една врата, после още две от страната на ръката, с която си написа името.

Джак измърмори недоволно, но заподскача и излезе от стаята.

Броуди се изправи. Тя не се отмести. Но и не трябваше, помисли си той. Така телата им се докоснаха леко и неговото се изопна напрегнато.

— Да го накараш да се почувства част от всичко, беше много мило от твоя страна.

— Той е част от това, ясно е — както бе ясно, че нещо прободете сърцето ѝ. — Не беше стратегия, Броуди.

— Само казах, че това, което направи е много мило.

— Да, но също така си мислиш, че беше много хитро от моя страна. Лукав план да се добера до теб. Искам да спя с теб и имам ясна цел, но не бих използвала сина ти за да постигна желанието резултат — заяви му тя, грабна празната му чаша и се запъти към мивката.

Броуди я хвана за ръка.

— Добре, може и да си го помислих. Извинявай.

— Няма проблем.

Той пристъпи, задържа по-настойтелно ръката ѝ, докато тя не се обърна с лице към него.

— Наистина, Кейт, много съжалявам.

Тя се поуспокои.

— Добре, приемам извинението ти. Много е красив и е чудесно хлапе. Невъзможно е да не се влюби човек в него.

— Обожавам го.

— Да, както и той теб. Личи му. Много обичам децата и се възхищавам родителите, които са любящи и грижовни. Това само те прави още по-привлекателен.

— Няма да спя с теб — вече не я държеше за ръка, а отдръпваше своята настрани.

Тя се усмихна.

— Както кажеш.

— Не желая да объркам бизнес отношенията ни, както и да усложня живота си. Не мога да си позволя...

Броуди искаше да каже нещо решаващо, но тя плъзна ръка по гърдите му нагоре към раменете.

— Още не си започнал работа — промълви тя и се надигна към устните му.

Той се приближи и главата му сякаш експлодира. Тялото му се взриви. Устата ѝ бе топла, тръпчива, убедителна. Чувството завладя и

двамата. Най-вече него. Възнамеряваше да я хване за раменете и да я отблъсне. Искаше му се. Можеше да я отдалечи на ръка разстояние. И щеше да го направи. Но след малко. Засега предпочете да се отдаде на прекрасното усещане. Наложил се да я прихване по-стабилно, за да запази равновесие. Тя ухаеше тайнствено... И опасно.

Беше неустоимо. Той беше неустоим. Целуваше като в мечтите, помислил си тя и измърка леко. Сякаш само това бе правил, само това бе искал да прави. Устните му бяха меки и горещи. Ръцете — твърди и силни. Имаше ли нещо по-секси у мъжете от силата им? Силата, която струеше от мускулите и сърцето.

Умът ѝ се завъртя в дузина лениви пируети, а пулсът ѝ биеше бавно, за да запази ритъма. Искаше да го ускори, искаше го по-силно отколкото предполагаше. Тя се понесе над тази чудна смесица от очакване, чувственост и желание и отпусна леко главата си назад.

— Беше приятно — прокара пръсти през косата му. — Защо да не го направим пак?

Искаше му се да започне и да свърши на един дъх. А шестгодишният му син се плацикаше в мивката, в дъното на коридора.

— Не мога да го направя.

— Смятам, че току-що доказахме, че можеш — каза тя.

— Няма да го направя — държеше я за ръката. Очите ѝ бяха тъмни, устата ѝ мека. — Дявол да те вземе, можеш да размътиш мозъка на един мъж.

— Не е достатъчно, както изглежда. Но все пак е някакво начало.

Той я пусна. Това беше възможно най-предпазливия ход. Отстъпи назад.

— Казах ти, мина доста време откакто... съм играл тази игра.

— Ще си припомниш. Може да си седял на резервната скамейка за известно време, но ще наваксаш. Защо да не излезем на вечеря и да започнем с тренировките ти?

— Измих ги хубаво — заяви Джак като подскачаше към стаята. — Може ли още една бисквитка?

— Не — отрязал го баща му.

Броуди не можеше да отлепи очи от нея. Изглежда не можеше да прави нищо друго, освен да я зяпа и желае. И да се чуди.

— Трябва да тръгваме. Кажи благодаря на Кейт.

— Благодаря, Кейт.

— Моля, Джак, пак заповядай.

— Добре — той й се усмихна докато баща му го напъхваше в палтото. — Ще има ли горещ шоколад?

— Със сигурност.

Тя ги изпрати до вратата и ги проследи с поглед докато не се качиха в пикапа. Джак помахаша ентусиазирано. Броуди изобщо не погледна назад. Предпазлив мъж, помисли си тя, когато потеглиха. Е, не можеше да го обвинява. Ако и тя имаше такова безценно момченце, за което да се тревожи, също щеше да е предпазлива.

Но сега, след като се бе запознала със сина, тя беше още по-заинтересована от бащата. Беше добър родител, от онези, които отделяха внимание на децата си. Джак беше облечен добре, здрав, приятелски настроен, щастлив. Сигурно не беше лесно да отглеждаш детето си сам. Но Броуди О'Конъл го правеше и се справяше чудесно. Тя уважаваше това. Възхищаваше се. И това я привличаше още повече.

Може би беше сприхава и действаше първосигнално. Притисна устни, припомняйки си усещането и вкуса на неговите и се зачуди кой би могъл да я обвини.

Все пак нямаше да навреди, ако позабавеше темпото, за да го опознае по-добре.

В крайна сметка, никой от тях не бързаше за никъде.

[1] Marshmallows (англ.) — Бяло или оцветено сладкарско изделие с дунапренена консистенция. Съдържа захар, царевичен сироп, вода, желатин, глюкоза и ванилия. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

- Земетресения — каза Кейт.
- Снежни бури — отвърна Брендън.
- Смог — продължи тя.
- Лопати за сняг — не се предаваше брат й.
- Тя отметна косата си назад.
- Радостта от смяната на сезоните.
- Той подръпна един кичур от къдриците й.
- Плажът.

Водеха този спор от години — западният бряг на океана срещу източния. В момента Кейт го правеше единствено за да се разсее от мисълта, че Брендън заминаваше след по-малко от час. Просто следколедна тъга, уверяваше се тя. Цялото вълнение около подготовката, после уютната топлина на традиционното събиране у дома я бяха погълнали напълно. Семейство Кимбъл продължиха празника с двудневна екскурзия до Ню Йорк и с неизменния хаос и смут, съпътстващи многобройната фамилия.

Бяха на прага на новата година. Фреди, сестра й, остана в Ню Йорк със съпруга си Ник и децата. Брендън се бе запътил обратно към Лос Анджелис. Тя се загледа в тихата главна улица докато вървяха. Усмихна се закачливо и продължи да дразни брат си.

- Груби шофьори.
- Блондинки със стегнати тела в кабриолети — отвърна той.
- Толкова си елементарен.
- Дам — той обгърна с ръка раменете й. — Обожаваш това мое качество. Ей, гледай, имаш си мъже с пикапи.

Още се цупеше, когато погледна надолу по улицата и видя строителните камиони и работниците. Броуди не си губеше времето. Мъже щъкаха напред-назад, прокарваха си път през чакъла и бабунките от изсъхнала трева, и се насочваха зад къщата, където изглежда се бяха събрали повечето работници. Беше шумно, някой слушаше кънтри музика на портативно радио. Носеха се най-различни

миризми, на пръст, пот и колкото и да изглеждаше странно, на майонеза.

Кейт заобиколи една ръчна количка, спусна се внимателно по една от временните дървени рампи и надникна в мазето.

Дебел оранжев кабел водеше до преносими лампи, които бяха окачени по гредите. Ослепителната бяла светлина, която разнасяха, правеше помещението да изглежда като археологическа разкопка в начален стадий.

Тя видя Броуди, обут в мръсни дънки и работни обувки, който заковаваше една дъска. Въпреки че дъхът му образуваше пара, той си свали якето. Кейт забеляза интригуващата маса мускули под фланелената му риза.

Беше права, помисли си, изглежда ужасно добре с колана с инструменти.

Един от работниците товареше пръстта с лопата в работната количка. Джак беше клекнал встрани, копаяше с малка лопатка и изсипваше пясък в кофичката си. Момчето я забеляза първо, подскочи и затанцува.

— Копая в мазето ти и ще изкарам долар. После ще помагам при наливането на бетона и ще получа камион за Коледа. Искаш ли да погледнеш?

— И още как — отвърна му бодро.

Тя едва направи още една стъпка надолу по рампата, но Броуди препречи пътя ѝ.

— Не си облечена подходящо за да се мотаеш тук.

Погледна обувките му, после премести погледа си към своите — фини, велурени.

— Прав си. Имаш ли една минутка?

— Добре. Джак, почини си малко — нареди баща му.

Броуди се изкачи по рампата, примижа на яркото зимно слънце, а синът му се изкатери след него.

— Това е брат ми Брендън. Бренд, запознай се с Броуди О'Конъл и Джак.

— Приятно ми е — Броуди вдигна набързо ръка за поздрав, вместо да я подаде за ръкостискане. — Гледал съм те как играеш. Истинско удоволствие.

— Благодаря. Виждал съм работата ти и мога да кажа същото и за теб.

— Ти ли си бейзболния играч? — Джак зяпна към Брендън с огромни очи.

— Точно така — Брендън приклепна пред детето. — Харесваш ли бейзбол?

— Аха. Видях ръкавицата ти. И аз имам една. Имам и бухалка, и топка — всичко.

Кейт знаеше, че брат ѝ щеше да позабавлява Джак и се отдръпна няколко крачки встрани да ги остави на спокойствие.

— Не очаквах, че ще започнеш толкова скоро — каза тя на Броуди.

— Реших, че ще е добре да се възползваме от няколкото меки зимни дни. Ще е така още поне два-три дни. Ще успеем да изравним мазето и да налеем бетона, преди да застудее отново.

Мекото време бе относително понятие, помисли си тя. В старото, облицовано с камъни мазе беше доста по-хладно и влажно, отколкото навън, под слънчевата светлина.

— Както решите. Как прекарахте Коледните празници?

— Чудесно — той се помести, за да може един от работниците да избута ръчната количка по рампата. — А твоите?

— Страхотни. Виждам, че екипа ти е с един човек повече. По долар на ден от моите разходи ли ще се плати? — пошегува се Кейт.

— Ваканция е — отвърна ѝ Броуди. — Ще го вода с мен. Знае правилата, а и останалите работници нямат нищо против.

Тя повдигна вежда.

— Виж ти. Много си чувствителен.

Той издиша и се опита да обясни:

— Съжалявам. Някои от клиентите не са съгласни да вода детето си с мен на работа.

— Аз не съм като тях — увери го тя.

— Хей, О'Конъл, може ли да заема този младеж за малко?

Броуди се извърна и забеляза, че Джак се бе вкопчил здраво в ръката на Брендън.

— Ами...

— Имаме малко работа горе в къщата — каза Брендън и добави: — Ще го доведе на път към летището, след половин час.

— Моля те тате. Може ли? — настояваше момчето.

— Аз...

— Брат ми е идиот — каза Кейт с лека усмивка, — но е от отговорните.

Не, помисли си Броуди, той самият беше идиот, задето ставаше нервен всеки път, когато Джак тръгваше някъде с нов познат.

— Добре, отивай. Обаче първо си измий ръцете в кофата с вода.

— Добре! Изчакай ме само минутка, става ли? Само една минута — и Джак се втурна да отмие поне част от мръсотията по себе си.

— Ще се постарая да те посетя за малко по време на пролетните тренировки — Брендън се обърна към Кейт.

— Да, добре — отвърна тя, като се стараеше да не заплаче. — И стой настрана от блондинките със стегнатите тела.

— Как пък не — Брендън я грабна и я прегърна здраво. — Ще ми липсваш — прошепна ѝ.

— И ти на мен — тя притисна лицето си в извивката на шията му, после отстъпи назад с ведре усмивка — Погрижи се за крака си, бейзболистче.

— Хей, разговаряш с Айрън мен. Грижи се за себе си. Да тръгваме, Джак — той хвана почти измитата и мокра ръка на момчето, махна за довиждане на Броуди и двамата се запътиха към къщата.

— Чао тате! Чао. Ще се върна след малко — изкрещя доволно Джак.

— Брат ти има проблем с крака? — попита Броуди.

— Разтегнал е сухожилия. Подхлъзнал се лошо. Е, да те оставям да работиш — тя продължи да се усмихва, докато не заобиколи къщата. После поседна на стълбите и си поплака тихо.

Десет минути по-късно, когато Броуди мина пред къщата, за да отиде до камиона си, тя беше още там. Сълзите по бузите ѝ бяха засъхнали, но тези по миглите все още блещукаха издайнически.

— Какво има? — попита той.

— Нищо.

— Плакала си.

Тя подсмръкна и сви рамене.

— Е и?

Прииска му се да остави нещата така. Просто да си вземе... за какво по дяволите беше тръгнал? Проблемът бе в това, че той така и не

се научи да подминава женските сълзи. Прекоси смирено тротоара и седна до нея.

— Какво се е случило? — настоя той.

— Мразя сбогуванията. Нямах да ми се налага, ако брат ми не държеше да живее на цели три хиляди мили от тук, чак в Калифорния. Тъпакът му с тъпак.

Ааа, брат й.

— Е... — тъй като една сълза се търкулна надолу, Броуди извади кърпа от джоба си. — Той работи там.

— Извини ме, задето не звуча особено логично — тя взе кърпата. — Благодаря.

— За нищо.

Тя попи сълзите си и се загледа към улицата.

— Имаш ли братя или сестри?

— Не.

— Искаш ли един брат? Продавам го изгодно — въздъхна тя и се облегна на парапета. — Сестра ми е в Ню Йорк. Бренд в Ел Ей. Аз съм в Западна Вирджиния. Не съм и предполагала, че ще се разпилеем така.

Той си припомни начина по който Кейт и брат й се прегърнаха; любовта, която струеше от тях.

— Не ми изглеждате отчуждени.

Тя го погледна, очите й се проясниха.

— Прав си, много си прав. Добре казано. Имах нужда точно от такива думи. Така — тя си пое дъх и му подаде обратно кърпичката, — а сега ми помогни да разсея всички тези мисли от главата си. Какво прави на Коледа? Обичайните големи, семейни сбирки?

— Джак вдига достатъчно шум. Събуди ме в пет — Броуди се усмихна, като си припомни. — Мисля, че успях да го отлепя от тавана чак около два следобед.

— Издържа ли буден до коледната вечеря?

Усмивката на Броуди повехна.

— Едва — той повдигна рамене. — Отидохме на вечеря при баба му и дядо му. Живеем в едно и също градче — поясни той. — Но за нас можеш да кажеш, че сме отчуждени.

— Съжалявам.

— Луди са по Джак. Това е най-важното — добави Броуди. Защо по дяволите ѝ разказваше това? Сигурно, помисли си той, защото му бе влязла под кожата. Може би защото баща му продължаваше да пренебрегва всичко, което Броуди беше постигнал в живота, или онова, което искаше да направи.

— Ще изсипваме пръстта от другата страна на къщата. Може да я изравниш там и да си направиш градина — предложи ѝ той.

— Добра идея — съгласи се Кейт.

— Е — той се изправи, — трябва да се връщам на работа преди шефът да ми отреже от заплатата.

— Броуди... — тя не бе сигурна какво иска да каже, нито как да го каже. Моментът отлетя, когато Брендън паркира пред къщата модерната кола, която бе наел за пътуването.

— Тате — Джак вече се мъчеше да откопчае колана си. — Почакай да ти покажа нещо! Бренд ми даде бейзболната си ръкавица, както и бейзболна топка, на която си напише името и всичко както там му е реда.

— Написа името си — Броуди го поправи автоматично и разтвори обятия за момчето, което полетя към него като куршум. — Я да видя — той огледа топката и ръкавицата, и двете затоплени от здравия захват на детето. — Много са специални и трябва да си ги пазиш.

— Ще ги пазя, обещавам. Благодаря, Бренд! Ще си ги запазя завинаги. Може ли да ги покажем и на останалите, тате?

— И още как — Броуди повдигна Джак, за да го намести по-добре в ръцете си и също благодари на Брендън.

— Удоволствието е мое — отговори той. — И запомни, Джак, не откъсвай очи от топката.

— Добре! Довиждане — извика момчето.

— Лек път — добави Броуди и понесе Джак към екипа, за да им покаже той съкровището си.

Кейт въздъхна леко, облегна се на колата на Брендън и се наклони към отворения прозорец.

— Може и да не си чак такъв смотаняк, в крайна сметка.

— Страхотно хлапе — той щипна Кейт по бузата. — Забелязах, че си хвърлила око на бащата.

— Не. Хвърлила съм и двете си очи по бащата — засмя се тя. Наведе се и го целуна. — Тръгвай да преследваш калифорнийските момичета, приятелю. Аз харесвам селските момчета.

— Дръж се прилично — посъветва я брат й.

— Как пък не.

Той се засмя и запали колата.

— До скоро, прелест.

Тя отстъпи назад, помахаша с ръка и промълви:

— Лек полет.

За Наташа беше традиция да затваря магазина на Нова Година. Прекарваше деня си в кухнята и приготвяше безброй ястия за гостите, които канеше през първия ден от новата година. Семейството й, приятели и съседи щяха да окупираат къщата с часове.

— Бренд трябваше да си тръгне след партито — отрони Кейт.

— Искаше ми се да не го бе сторил — Наташа провери кайсиите за кисела, който вареше, намали огъня и остави сместа да се задушаваша. — Не унивай, Кейти. Преди време и ти беше далеч от вкъщи заради работата си и начина ти на живот.

— Знам — Кейт навиваше многолистното тесто за сладките, както я бе научила майка й. — Просто искам да си се поцупя. Липсва ми този глупчо.

— И на мен — каза майка й.

Парата се издигаше от тенджерите на печката. Във фурната се печеше огромен бут. Преди години, припомни си Наташа, правеше всичко това с три деца наоколо. Неспирни караници, кикотене и винаги имаше нещо разлято за почистване. Търпението й често бе тествано до краен предел.

Беше чудесно.

Сега край нея бе само Кейт, която се цупеше над тестото.

— Напрегната си — каза Наташа и сложи една лъжица на дръжката на тенджерата. — Няма с какво да си запълваш времето, докато тече ремонта на къщата.

— Правя планове — оправда се Кейт.

— Да, знам — майка й наля две чаши чай и ги донесе на масата. — Сядай.

— Мамо, аз...

— Сядай. Същата си като мен — продължи Наташа. И двете седнаха край претрупаната маса. — Планове, детайли, цели. Всичко това е толкова важно. Искаме да знаем какво следва, защото ако знаем, ще можем да упражним контрол.

— Какво лошото има в това? — попита Кейт.

— Нищо. Когато дойдох тук, за да отворя магазина си, беше много трудно да напусна семейството си. Но трябваше да го сторя. Не знаех, че ще срещна баща ти тук. Това не бе планирано.

— Съдба.

— Да — усмихна се Наташа. — Ние планираме, ти и аз, и пресмятаме. И все пак разбираме съдбата. В такъв случай, може би именно съдбата, а не плановете ти, те доведе обратно при нас.

— Разочарована ли си? — изпусна се тя и почувства едновременно облекчение и боязън, от това че най-сетне се осмели да попита.

— От какво? От теб? Защо си мислиш така? — попита майка ѝ.

— Мамо — търсейки подходящите думи, Кейт въртеше чашата си. — Знам колко пожертвахте с татко...

— Чакай — тъмните очи на Наташа пламнаха и тя затропа с пръсти по масата. — Може би след толкова години, съм позабравила английския. Не разбирам думата „жертва“, когато се отнася до децата ми. Ти никога не си била повод да жертвам нещо.

— Искях да кажа, че вие с тате направихте толкова много, подкрепяхте ме по всякакъв начин, когато исках да танцувам. Моля те, мамо — каза Кейт, когато Наташа понечи да я прекъсне, — нека довърша. Отдавна ме тревожи. Всички класове през годините. Костюмите, обувките, пътуванията. Позволихте ми да замина за Ню Йорк, при положение, че татко винаги е искал да уча в университета. Оставихте ме да правя това, което харесвам. Искях да се гордеете с мен.

— Разбира се, че се гордеем с теб. Какво те е прихванало?

— Знам, че сте горди, знам. Чувствам го, виждам го. Когато танцувах и бяхте там, дори и да не можех да ви видя сред тълпата, знаех какво изпитвате. А сега го захвърлих, ей така.

— Не, оставила си го настрана. Кейт, наистина ли си мислиш, че се гордеем с теб само когато танцуваш? Че оценяваме само това ти

умение? — попита майка ѝ.

Очите на Кейт се напълниха със сълзи, не можа да се сдържи.

— Притеснявах се, да не би да сте разочаровани, задето се отказах от танцуването за да преподавам.

— От всичките ми деца — каза Наташа, клатейки глава, — ти си тази, която винаги оглеждаше ъглите и за най-малката прашинка. Дори и да нямаше, ти не се стърпяваше и ровеше с метлата. Каж ми, искаш ли да си добър учител?

— Да, много.

— Тогава ще бъдеш и ние ще се гордеем с това, което правиш. А междувременно, когато не си нито учител, нито танцьор, пак се гордеем с теб. Горди сме, че знаеш какво искаш и как да го постигнеш. Горди сме от факта, че си красива, млада жена, с добро сърце и силен характер. Ако се съмняваш в това Кейт, то тогава ще успееш да ме разочароваш.

— Не се съмнявам, няма да те разочаровам, ох — тя въздъхна тежко и преглътна сълзите си. — Не знам какво ми става. Такава съм ревла напоследък.

— Променяш живота си. Емоционален момент е. Много време прекарваш в мисли и притеснения. Защо не си навън с приятели? Все още имаш толкова много наоколо. Защо не излезеш довечера, да празнуваш с някой красив млад мъж, вместо да стоиш в къщи в новогодишната нощ и да печеш месо с мама?

— Харесва ми да пека месо с мама — повтори тя.

— Хайде де — подкачи я майка ѝ.

— Добре — зае се да довърши сладките. Имаше нужда да е заета с нещо. — Мислех си да отида на едно парти довечера, но повечето от приятелите ми са семейни или поне са обвързани. Аз нямам връзка за момента, нито пък се оглеждам. Знаеш как е.

— Хммм и защо не се... оглеждаш?

— Защото вече видях този, който ме заинтригува — поясни Кейт.

— Ха. Кой? — попита майка ѝ.

— Броуди О'Конъл.

— Ха — повтори Наташа и отпи от чая си. — Ясно.

— Много ми харесва.

— Той е привлекателен мъж — очите на Наташа проблеснаха. — Да, много е симпатичен и аз го харесвам.

— Мамо, само не ми казвай, че го изпрати да огледа къщата, за да ни сближиш?

— Не. Но бих го направила, ако ми беше минало през акъла. Защо не си навън с Броуди О'Конъл в новогодишната нощ, тогава?

— Страх го е от мен — Кейт се изсмя, когато майка ѝ възкликна учудено. — По-скоро е притеснен. Мисля, че в началото го притиснах малко повече от необходимото.

— Ти? — Наташа ококори очи. — Моята малка и срамежлива Кейт?

— Добре, добре — Кейт вече се заливаше от смях и остави точилката настрана. — Определено го нападнах доста напористо. В деня, в който се видяхме за първи път в магазина ти, когато той избираше играчка за Джак, пофлиртувахме и си помислих, че и двамата сме на една и съща вълна.

— В магазина за играчки — промърмори Наташа. Тя и Спенсър се срещнаха за първи път в магазина за играчки, когато той избираше кукла за дъщеря си Фреди. Съдба, помисли си Наташа, да ѝ се не надяваш.

— Да, и когато осъзнах, че купува камиона за сина си, реших, че е женен. Подразних се, че бе откликнал на флирта.

— Много ясно — майка ѝ се усмихна, ставаше все по-интересно.

— След това, разбира се, научих, че не е и че имам поле за действие. Той също е заинтересован — отрони тя и тресна точилката. — Само дето се инати.

— Самотен е.

Кейт вдигна поглед и малкото пламъче на яда, което тя очакваше да запламти буйно, угасна.

— Да, знам. Но той продължава да се отдръпва от мен. Сигурно постъпва така с всеки, с изключение на Джак.

— Броуди е много мил и приятелски настроен с мен. Въпреки това, когато го поканих да намине утре, си намери извинение. Трябва да промениш решението му — заяви Наташа. Тя стана и се зае обратно с готвенето. — Да, намини през къщата му по-късно, занеси му по нещо от сготвеното, за късмет през новата година и го накарай да дойде утре.

— Доста е нахално да се намъкна в къщата на мъж в новогодишната нощ — каза Кейт и се усмихна. — Чудесна идея.

Благодаря, мамо.

— Добре — Наташа потопи пръст в пълнежа за сладките и го облиза. — Тогава ние с баща ти ще се позабавляваме сами тази вечер.

Броуди си пийваше бира и му се искаше да не бе ял последното парче пица. Бяха се отпуснали с Джак на дивана сред бъркотията, от която бе трудно да се каже, че се намираха в хола им. По телевизията даваха някакъв нискобюджетен филм на ужасите с гигантски извънземни очи. Обичаше филми от този тип, не можеше да им устои. След няколко часа превключи на канала, който предаваше пряко от Таймс Скуеър. Джак искаше да гледа посрещането на новата година и настояваше да стои до полунощ.

Игра си с какво ли не, прави всичко, за което се сети, с изключение на това, да подпре клепачите си с клечки за зъби, за да остане буден, което обясняваше разхвърляната стая. Най-после се предаде, като отпусна глава в извивката на ръката на баща си.

Броуди държа фронта до пет минути преди полунощ, когато събуди малкия, за да види как идва новата година. После продължи да пие бира и да гледа как огромно око заплашваше човечеството.

Едва не изскочи от кожата си, когато се почука на вратата. Изруга и положи Джак на дивана, за да може да се изправи. Вероятността някой да го посети по това време беше толкова голяма, колкото и гигантска извънземна очна ябълка да нападне планетата.

Той запристъпва между играчки, чорапи и обувки и се запъти към вратата. Някой заблуден или нуждаещ се от пари, реши той. Всичките му познати празнуваха по един или друг начин.

Не всички, осъзна той с присвист стомах, когато отвори вратата и видя Кейт.

— Здравей. Предположих, че ще си си у дома. Майка ми ти изпраца това.

Изведнъж увитата в кърпа купа се озова в ръцете му.

— Майка ти?

— Да. Обидил си я, като си казал, че си зает и няма да можеш да наминеш утре.

— Не съм казал, че съм зает, аз... — какво по дяволите беше казал? Беше си го измислил тогава, на момента, и нямаше начин да

успее да си припомни, дори и живота му да зависеше от това.

— Гозбата е за късмет — му каза Кейт. — Мама се надява, че ще промениш решението си и ще се отбиеш. Ще има много деца и Джак ще може да си поиграе. Той буден ли е? Искам да му кажа „здрости“.

Тя се промуши покрай него и влезе в къщата. Броуди беше твърде замаян, за да я спре или поне да се опита. Но я последва през коридора към големия, разхвърлян хол, където се носеше шума от телевизора.

Примрял от срам, събираше играчки и какво ли не по петите ѝ.

— О, не се притеснявай — тя махна с ръка нетърпеливо. — Знам как изглежда къща с деца. Израснала съм в такава. Колко красива елха!

Той я зяпна, ръцете му бяха пълни с играчки. Беше виждал елхата в къщата на родителите ѝ. С красиви орнаменти, накичени с вкус. Тяхната с Джак беше като украсена от пияни елфи.

— И ние имахме една, която изглеждаше така. Фреди, Бренд и аз подлудихме майка ни, докато я накараме да ни остави да я украсим сами. Сътворихме такава бъркотия. Беше страхотно!

Огънят пращеше в камината и тя се приближи за да стопли ръцете си. Отне ѝ един час, за да се облече небрежно. Бе подпъкнала леко тъмнолилавия си пуловер в сивия си панталон. На ушите ѝ лъщяха малки златни халки. След разгорещен спор сама със себе си, бе решила да остави косата си разпусната и сега тя падаше свободно до кръста ѝ. На него сигурно му бе отнело само десет минути, за да се облече в дънки и суичър и да изглежда удивително.

— Страхотна къща — изкоментира тя. — Дялан камък, нали? На толкова тихо местенце е. Сигурно е идеално за Джак, с цялото това пространство за игра. Трябва да му вземеш куче.

— Мда и той ми подмяташе същата идея — какво, по дяволите, да прави сега? С нея? — Благодарни от мое име на майка си, за храната.

— Направи го сам — Кейт се обърна и забеляза Джак да лежи по корем на дивана, едната му ръка се бе отпуснала надолу. — Заспал е, а? — тя се приближи към момчето, неволно намести ръката му на възглавницата и го зави с одеялото. — Опитал се е да изчака до полунощ?

— Да.

Изглеждаше объркан, помисли си Кейт. Объркан, рошав и ужасно сладък. Стоеше насреща ѝ с чинията на майка ѝ и купчина

детски играчки в ръцете.

— Много харесвам този филм — каза тя и зяпна в телевизора. — Особено онази част, в която отварят вратата и вътре е пълно с извънземни очи и пипала. Защо не ми предложиш нещо за пиене, нали така е прието?

— Имам само бира.

— О, има много калории. Е, какво пък, ще живея опасно — тя прекоси стаята и взе чинията. — Къде е кухнята?

— Натам... — тя ухаеше на парфюм, тласкащ към разгорещяване. В тази стая никога преди не се бе носил прелъстяващ женски аромат. Той отмести погледа си вляво и изпусна едно камионче върху крака си.

— Аз ще си взема. Искаш ли още бира? — попита Кейт.

— Не, аз ще... — за Бога, помисли си Броуди, остави играчките и тръгна след нея — Виж, Кейт, заварваш ме в неподходящ момент.

— О, какви тавани само! Сам ли си ги възстановяваш?

— Когато ми остане свободно време. Слушай... — продължи той.

Той се предаде и изруга наум, когато тя се отправи към кухнята.

— О! — Кейт огледа стаята. Гранитни плотове, плочки на пода, дъбови шкафчета и малка, спретната камина от дялан камък.

Навсякъде бяха разхвърляни чинии, тенджери, ученически пособия, вестници, връхни дрехи.

— О — тя възкликна за пореден път. — Това е коствало много усилия — пристъпи към плота, където имаше останки от неприбраната пица. Отчупи си малко и си хапна. — Вкусна е.

Пияните елфи, помисли си той, нямаха нищо общо с полуделите маймуни, които бяха нахлули в кухнята.

— Обикновено не изглежда толкова зле.

— Имали сте парти със сина ти, какво толкова. Престани да се извиняваш. Бирата в хладилника ли е?

— Да, да — да става каквото ще, каза си Броуди. — Ти защо не празнуваш някъде?

— Празнувам. Просто се появих по-късно — тя му подаде бирата. — Ще ми я отвориш ли? — помири се въздуха, докато той ѝ отваряше бутилката. — Надушвам пуканки.

— Почти ги изядохме.

— Така ми се пада като закъснявам — облегна се на кухненския плот и отпи от бирата си. — Искаш ли да седнем на дивана, да догледаме филма и да се понатискаме?

— Да! Не!

— Не, да догледаме филма, или не на предложението ми да се натискаме?

Кейт му се усмихваше насреща. Искаше му се да е разярен, но беше само възбуден.

— Не преставаш да ми се изпречваш на пътя.

— Какво смяташ да направиш по въпроса? — попита тя с хитър поглед.

Без да отделя очи от нея, Броуди скъси разстоянието помежду им. Взе бутилката от ръката ѝ и я сложи настрана. Нова година, нов... кой знае какво ново, помисли си той.

— Щом е така — тя започна да прокаква тръпнещите си пръсти по гърдите му, но той ги хвана с ръцете си.

— Не, мой ред е — наведе се над нея, а устните му шептяха срещу нейните.

— Тате?

— О, Боже! — простена тихо Броуди и отстъпи назад.

Джак стоеше в коридора и търкаше сънените си очи.

— Какво правиш, тате?

— Нищо — това нищоправене с Кейт имаше голяма вероятност да го довърши.

— Всъщност баща ти щеше да ме целуне — услужливо поясни Кейт.

— Кейт — Броуди я срязва със същия тон, с който мърмеше Джак, когато казваше нещо неподходящо.

— Неее — повлече Джак, който стоеше насреща в пижамата си със супергерои и ги оглеждаше любопитно. Косата му стърчеше във всички посоки, страните му бяха още зачервени от спането. — Тате не целува момичетата.

— Нима? — преди Броуди да успее да се отдръпне настрана, Кейт го сграбчи за ризата. — И защо не?

— Защото са момичета — за да наблегне на изказването си, Джак завъртя очи с досада. — Да се целуваш с момичетата е гадно.

— Така ли смяташ? — тя отблъсна баща му настрана и повика момчето с пръст. — Ела насам, приятелче.

— Ама как така? — учуди се детето.

— За да те нацелувам по цялото лице.

— Неее — очите му се разшириха и започнаха да блуждаят. — Гадооост.

— Добре тогава — Кейт свали палтото си и го метна към Броуди, после запретна ръкави. — Това е, обречен си.

Даде му възможност да вземе преднина и го подгони. Подскачаше наоколо като майсторски избягваше играчките, осеяли пода, което изуми Броуди. Джак викаше за помощ и очевидно се забавляваше безкрайно. Тя го хвана и го сбори на дивана, докато Джак не започна да се смее и крещи за милост.

— А сега голямото наказание — Кейт го нацелува по бузите, като го мляскаше шумно. — Кажу ми, че е вкусно — нареди му тя.

— Неее — Джак се задъхваше от смях и задоволство.

— Кажу ми вкусно, вкусно, вкусно иначе няма да спра.

— Вкуснооо! — той извика, задавяйки се от кикот. — Вкусно, вкусно.

— Ето — тя седна като дишаше учестено. — Свърших си работата.

Джак седна в скута ѝ. Тя не беше мека като баба или твърда като тате. Беше по-различна, а косата ѝ беше като коприна и гъделичкаше.

— Ще останеш ли до полунощ, когато ще е Нова година?

— С удоволствие — Кейт погледна през рамо към Броуди. — Ако баща ти каже, че може.

Някои битки са загубени още преди да започнат, помисли си Броуди.

— Ще ти донеса бирата — отрони с въздишка.

ПЕТА ГЛАВА

Фредерика Кимбъл Лебек завлече сестра си в спалнята ѝ и затвори вратата след себе си. Пресметна, че това щеше да им осигури поне пет минути тишина и спокойствие.

— Сега ми разкажи всичко и започни от самото начало.

— Добре. Според научните доказателства е имало невероятна експлозия в космоса...

— Ха-ха, много смешно. А сега кажи за Броуди О'Конъл — Фреди седна на леглото. Тя беше по-голяма от Кейт с осем години. Бе светлокоса и дребничка, за разлика от чернокосата си сестра, която бе висока и стройна. — Мама каза, че си го взела на мушката.

— Да не е заек — Кейт седна до Фреди. — Великолепен е, обаче, нали?

— О, да. Отлични рамене. Е, какъв е случаят?

— Вдовец, който се справя идеално в отглеждането на страхотното си хлапе. Видя Джак, нали?

— Не бих могла да не го забележа. Не отстъпва по нищо на Макс — добави тя, споменавайки собствения си шестгодишен син. — Говорят си за видео игри.

— Чудесно, това ще приобщи Броуди социално. Не мисля, че му остава много време за това.

— Според мен сега го прави, независимо дали иска или не. Дядо и чичо Мик го окупираха. Видях как го избутаха навън, за да отидат до къщата ти и да огледат положението. Мъжка им работа, ще си говорят за строежи и ремонти.

— Идеално — каза Кейт.

— Е, казвай де, само хормони ли са или е нещо повече?

— Така поне започна, като на шега. Хормоните ми явно бушуват при вида на големи, силни мъже, препасани с колани за инструменти — Фреди се засмя, а Кейт се просна по гръб на леглото и се зазяпа в тавана. — Може и да е нещо повече. Той изглежда... не знам, много е мил, стабилен, отговорен. От оня тип, какъвто не съм срещала често.

Плах, но по много сладък начин, което го прави чудесно предизвикателство.

— Едва ли има някой, който да харесва предизвикателствата повече от теб — напомни ѝ Фреди.

— Истина е, освен теб, може би. Не бих имала нищо против да го преследвам на този етап, но всеки път щом го видя с Джак нещо ме присвива отвътре. Разбираш ли, какво искам да кажа?

— Да — Фреди беше изпитвала това чувство към съпруга си Ник още на около тринадесетгодишна възраст. — Влюбваш ли се в него?

— Твърде е рано да кажа. Много го харесвам, по най-различни критерии, което балансира добре необузданата ми похотливост — Кейт изпъна крака си и го насочи към тавана. — Много искам да останем някъде насаме с него и да разкъсам дрехите му. Но освен това знам, че можем само да поговорим и пак ще ми е толкова приятно. Снощи гледахме края на онзи филм за огромното извънземно око.

— А, да, обожавам този филм — добави сестра ѝ.

— И аз. Това имах предвид. Беше много приятно и удобно — и симпатично, помисли си тя като се протегна мързеливо. Толкова сладурско. — Въпреки че край него кръвта ми кипва, доста е приятно и да седим заедно на дивана и да гледаме стар филм. Повечето от мъжете, с които съм излизала, предпочитаха да ходят по дискотеки, партита, изложби, танци. Не е имало вариант да останем у дома и да прекараме една спокойна вечер. Готова съм за такъв начин на живот.

— Малко градче, училище за балет, романтика със строител. Отива ти Кейт — каза сестра ѝ.

— Да — съгласи се Кейт, беше доволна, че Фреди мислеше така и се обърна по корем — Приляга ми, нали?

Юри Станисласки стоеше в центъра на стаята, която бе нарочена за студио за танци. Той беше снажен мъж с прошарена коса. Огледа се наоколо и каза:

— Хубаво местенце. Моята внучка има око за помещения. Солидни основи — той отиде до стената и я удари с юмрук. — Хм... здрави като фамилията ни, добър материал.

Михаил, най-големият син на Юри стоеше до прозореца.

— Тук отново ще се върне към спомените от детството си. Ще ѝ се отрази добре. И... — той се обърна и се усмихна — хората ще могат да надничат вътре, да виждат танцьорите. Това си е реклама. Племенницата ми е умница.

Чуха се стъпки по стълбите. Броуди нямаше представа колко от младежите дойдоха с тях. Мислеше си, че повечето бяха с Мик, но им бе изгубил дирята. Невъзможно бе да държи всички под око, бяха толкова много. И изглеждаха ужасно добре. Той не беше израснал по този начин и не бе свикнал с неизбежните шеги и закачки, които бяха неизменна част от многобройната фамилия. Въпреки че Станисласки бяха доста голямо семейство, не изглеждаше да се пукаат по шевовете. Бяха наистина сплотени.

— Папа! Качи се горе. Трябва да видиш това древно място. Велико е! — извика въодушевено едно от момчетата.

— Синът ми Гриф — каза Мик и намигна. — Харесва стари неща.

— Значи се качваме горе — Юри потупа Броуди по гърба със сила, с която можеше да събори и слон. — Да видим какво си сторил с тази чудна антика, за да направиш малкото ми момиче щастливо. Красавица е тя, моята Кейти. Нали?

— Да — потвърди предпазливо Броуди.

— И силна.

— Тъ... — несигурен за ситуацията, той погледна към Михаил за помощ, но срещна само хилядаватовата му усмивка. — Разбира се.

— Добър материал — добави Юри и се изсмя сърцато, намигна на сина си и се заизкачва по стълбите. Което без съмнение беше някаква тяхна семейна шега.

Броуди не знаеше как се случи. Имаше намерение само да се отбие у семейство Кимбъл. Да прояви учтивост и да благодари на Наташа, че се е сетила за него и Джак. Пометоха го. Погълнаха го по-скоро. Не бе сигурен дали беше виждал толкова много хора на едно и също място. Повечето бяха свързани с роднинска връзка по един или друг начин.

Тъй като семейството му се състоеше от него и Джак, родителите му, три лели и трима чичовци, както и шест братовчедя разпръснати из южните щати — бройката на семейство Станисласки направо го

стресна. Ако трябваше да бъде откровен, нямаше и представа как всички се познаваха и помнеха.

Бяха шумни, красиви, буйни, питащи, разговаряха и спореха непрестанно. Къщата беше пълна с хора, храна, пиене, музика. Въпреки че остана на празненството почти до осем вечерта, едва успя да проведе два бързи разговора с Кейт.

Завлякоха го до къщата, разпитваха го за плановете му. Броуди не беше чак толкова замаян, че да не се усети, че го подпитваха не само за неща свързани с ремонта. Семейството на Кейт се опитваше да го прецени. Същото беше и със семейството на Кони, припомни си той. Само дето онова не беше съпроводено с такова добро чувство за хумор или със засвидетелстване на привързаност, или пък с такова ведро настроение, установи Броуди. Крайната цел бе една и съща обаче.

Дали този мъж е достатъчно добър за принцесата? В случая с Кони, отговорът беше — „абсолютно неподходящ е“. Негодуванието на двете страни успя да помрачи всичко от този момент нататък.

Той остана с впечатление, че присъдата на Станисласки още не бе изречена. Нищо в поведението му не намекваше, че възнамерява да отмъкне любимата им балерина. Въпреки това те не се поколебаха да го притиснат в ъгъла, добронамерено, разбира се. Непрестанно го обсипваха с въпроси, но доста възпитано. Или пък решаваха отново да го изгледат обстойно от глава до пети, без изобщо да се прикриват.

Беше повече от достатъчно да накарат един мъж да е доволен от факта, че не е обвързан и възнамерява да си остане такъв.

Забавленията свършиха. Празниците минаха и Броуди можеше да се захване отново с работата си, слава на Бога. Припомни си, че Кейт Кимбъл беше само клиент, а не някой, с когото имаха интимни отношения.

Прекара седмицата в рушене, почистване, заглаждане на стени и проверка на водопроводни тръби.

Тя така и не намина.

Всеки ден, когато пристигаше на обекта, той си представяше как Кейт ще се отбие да провери докъде е стигнал. Всяка вечер, когато товареше инструментите си обратно в пикапа, се чудеше какво ли прави тя в момента.

Сигурно беше заета и имаше куп неща за вършене. Очевидно не се интересуваше чак толкова от работата си и беше ясно, че не е толкова заинтересована от него, колкото се преструваше, че е. Ето затова бе постъпил умно, като отказваше да се забърква с нея. Кой знае къде купонясваше до среднощ, а после прекарваше остатъка от нощта с някой лустросан нийоркчанин. Почти беше сигурен, че е така. Изобщо нямаше да се изненада, ако тя вече си правеше планове да продаде мястото и да отърси праха на малкото градче от пантофките си за танци.

Но се изненада, когато се озова пред вратата ѝ и почука. Пристъпваше нервно на малката веранда. Нали тя беше тази, която държеше всеки детайл да бъде доуточнен? Приблужи се до вратата и почука отново. Най-малкото, което би могла да стори бе да се преструва, поне през първата седмица, че проявява интерес към проекта. Продължи да тъпче напред-назад. Какво вършеше, по дяволите?! Това беше глупаво. Не му влизаше в работата да се интересува какво прави тя. Щом му плащаше, всичко беше наред. Пое дълбоко дъх, издиша бавно, почти се успокои и вратата се отвори.

Ето я и нея, с притворени от сън очи, зачервено лице и разрошена коса. Изглеждаше точно като човек, който току-що се бе измъкнал от леглото и възнамеряваше веднага да се вмъкне обратно под завивките.

По дяволите.

— Броуди?

— Да, съжалявам, че те събудих. Едва четири следобед е.

Мозъкът ѝ работеше прекалено бавно, за да схване намека и тя му се усмихна сънено.

— Няма нищо. Ако следобед спя повече от час, не мога да спя добре през нощта. Влизай. Имам нужда от кафе.

Тя се обърна и се запъти към кухнята. Предположи, че той ще я последва и след малко чу затръшването на вратата.

— Прибрах се преди няколко часа — зареди кафе машината и автоматично зае първа позиция, за да поразтегне уморените си мускули. — Как върви работата?

— Винаги ли губиш интерес към нещата толкова бързо? — попита той нервно.

— Хммм? Какво? — трета позиция, изправи се на пръсти и достигна чашите от шкафа.

— Не си се вясвала на обекта от седмица.

— Не бях в града. Пиеш го чисто, нали? Изскочи нещо спешно в Ню Йорк — поясни тя.

Раздразнението му премина в загриженост.

— Нещо със семейството ти?

— А, не. Те са добре — изпъна гърб, усукана се леко, направи гримаса. — Можеш ли... ето тук, отзад...

Тя праметна ръка над рамото си, като се опитваше да достигне схванатия мускул, точно между лопатките.

— Малко по-долу — каза тя, когато той се подчини. — Ооо, ммм, точно така. По-силно — тя издаде нисък, гърлен звук, изпъна гърб и затвори очи. — О, да. Не спирай.

— Да върви всичко по дяволите — адски възбуден той я завъртя с лице към себе си, опря гърба ѝ в стената и впи устни в нейните.

Топлината премина през изпадналото ѝ в летаргия тяло, светлини проблеснаха във все още спящия ѝ мозък. Устните ѝ се разтвориха от изненада и преди да успее да запази равновесие, той я целуна жадно. Тя вдигна ръцете си и запърха безпомощно като се опитваше да се задържи на краката си.

Беше приклепена между тялото му и стената, две неподвижни повърхности. Умората и болките в гърба се стопиха в чувствените пламъци.

Напрежение, необходимост, ярост, похот. Всички тези чувства бяха като затворени в бутилка от първия момент, в който я видя. Сега, след като махна тапата, страстта бе неудържима. Взе това, което не си позволяваше дори да иска, опустошавайки устните ѝ, за да засити жаждата си.

Когато тя сграбчи раменете му и потръпна, той отпи още.

И двамата бяха останали без дъх, когато отлепиха устните си. Дълго стояха като вцепенени без да могат да отлепят очи един от друг. Ръцете му бяха омотани в косите ѝ, пръстите ѝ забити в гърдите му.

Устите им се сляха отново в неуморна битка. Ръцете ѝ сграбчиха ризата му, той мушна своите под пуловера ѝ. Задъхани, без да могат да се наситят един на друг продължиха да се целуват. Гърбът му се блъсна в хладилника, езикът ѝ шареше по врата му. Вкопчени един в

друг се въртяха наоколо, докато се удариха в кухненската маса. Той обхвана таза ѝ и понечи да я повдигне, за да я подпре на твърдата, гладка повърхност.

— Кейти, кафе ли надушв... — Спенсър Кимбъл спря на прага на вратата вцепенен при гледката как малкото му момиченце бе увило крака, като лоза, около предприемача, с когото работеше.

Те се отдръпнаха един от друг, с виновния вид на деца спипани в момент, в който посягат към кутия с бонбони.

Конфузни, провлачени секунди, през които никой не отрони и дума.

— Аз, ааа... — мили боже, Спенсър не можеше да мисли ясно. — Аз трябва... ъм... в стаята за музика...

Той отстъпи назад и се отдалечи бързо.

Броуди прокара ръце през косата си, сви ги на юмруци и ги задържа там.

— О, Боже. Дай ми пистолет. Искам да се застрелям на секундата и да приключа с всичко това.

— Нямам — тя придърпа един стол. Стаята се въртеше. — Няма страшно, баща ми знае, че се целувам с мъже от време навреме.

Броуди отпусна ръце.

— Щях да направя много повече от това, на масата на майка ти на всичкото отгоре.

— Знам — пулсът ѝ биеше лудо. Тя видя как прекрасните му очи бяха заслепени от желание. — Жалко, че днес баща ми няма класове до по-късно.

— Това не е добре — изсъска той, завъртя се на пети и грабна една чаша от шкафа. Напълни я със студена вода от чешмата, възнамеряваше да я плисне в лицето си, но после реши да я изпие. Не успя да го охлади, но беше нещо, все пак. — Нямаше да се случи, ако не ме беше ядосала.

— Ядосала съм те? — искаше ѝ се да приглади разрошената му коса и после отново да я разчорли. — С какво?

— После ме накара да те докосвам, че и стенеше като по време на секс на всичкото отгоре — продължи той.

По дяволите и кафе, тя реши, че ѝ се пие алкохол.

— Това не бяха секс стенания — отвори хладилника и извади бутилка бяло вино. — Това бяха стонове на облекчение, като при

масаж, което май звучи по един и същ начин. Дай една чаша за вино, че сега и аз се ядосах.

— Че за какво? — той отвори шкафа със замах, извади чашата и я бутна пред нея. — Ти си тази, която заминава за Ню Йорк за седмица, без да се обади.

— Моля? — гласът ѝ бе леден. — Родителите ми знаеха точно къде се намирам — тя си наля вино и тресна бутилката на плота. — Нямах представа, че трябва да се консултирам за графика си с теб.

— Нае ме, за да свърша определена работа, нали? Голяма, сложна за изпълнение задача, с която се зае — поне в началото имаше желание да се занимаваш с това — и искаше да изпълняваш стъпка по стъпка. Така се и получи, напреднахме доста, докато ти не реши да се пръждосаш.

— Нямахеш начин — тя си пое дълбоко дъх и се опита да не избухне. — Ако е възникнал проблем или въпрос, майка ми и баща ми са могли да те свържат с мен. Защо не си ги попитал?

— Защото... — трябваше да намери причина. — Клиентите ми обикновено са достатъчно съобразителни и оставят телефонен номер, на който да ги открия. Не очакват от мен да обикалям родителите им, за да го направя.

— Това са пълни глупости О'Конъл — каза тя и се усети, че прекали. — Както и да е, за в бъдеще можеш да се свързваш с родителите ми, в случай че не успееш да ме откриеш. Става ли?

— Добре — той пхна нервно ръцете си в джобовете. — Красота.

— И изящество — допълни тя. Беше нелепо да се карат. Въпреки че имаше нужда от един скандал, не искаше да изпада в абсурди. — Виж, трябваше да отида до Ню Йорк. Когато напуснах Компанията, обещах на директора да бъда на разположение, ако имат нужда да заместя някой. Аз държа на думата си. Няколко от танцьорите и ръководителите са с грип. По принцип танцуваме контузени и болни, но понякога просто не се получава. Обещах им да отида за седмица. Само осем представления, докато болните се възстановят.

Тя се облегна на кухненския плот, за да отнеме от тежестта върху краката си.

— Двамата с партньора ми бяхме напълно непознати, което означаваше по-дълги и напрегнати репетиции. Не съм танцувала

професионално от три месеца, изгубила съм форма и трябваше да вземам допълнителни класове сутрин. Не ми оставаше никакво свободно време да мисля за проекта, смятах, че съм го оставила в сигурни ръце. Не очаквах да ти потрябвам толкова скоро, а и току-що си поговорихме. Надявам се това да ти изясни някои неща.

— Да, изясни ми всичко. Може ли да заема един нож? — попита той.

— Какво?

— Щом нямаш пистолет под ръка, мога да си прережа гърлото.

— Защо не изчакаш докато си отидеш у вас? — тя отпи от виното си, като го гледаше през ръба на чашата. — Майка ми мрази да има кръв по кухненския под.

— Баща ти пък сигурно не може да понесе дъщеря му да прави секс на кухненската маса.

— Не знам. Не е ставало дума за това досега.

— Не възнамерявах да те наградя по този начин — заоправдава се той.

— Така ли? — тя задържа чашата си във въздуха. — И по кой начин смяташе да го направиш?

— По никой — той сви рамене, взе чашата от ръката ѝ и отпи. — Виж как всичко започна да се усложнява и обърква. Работата. Ти. Аз. Сексът.

— Много съм добра в организирането и подреждането. Някои считат това за едно от най-добрите ми, и най-досадни умения.

— Да, обзалагам се, че е така — той ѝ подаде чашата обратно. — Кейт...

Тя се усмихна.

— Броуди?

Той се засмя леко и с ръце в джобовете закрачи из стаята.

— Оплесках живота си. Обърках всичко с Кони — жена ми — и Джак. Старая се доста да променя нещата. Джак е само на шест. Аз съм всичко, което му остана. Не мога да сложа нищо друго на преден план.

— Ако би могъл да го сториш, щях да си изградя много лошо мнение за теб и нямаше да ме привличаш изобщо.

Той се обърна и се взря в лицето ѝ.

— Не мога да те разгадая — призна си.

— Тогава виж дали би могъл да си подредиш графика, за да порботиш по този въпрос.

— А може просто да наемем стая в хотел и да се преструваме, че няма проблем — предложи той.

При което тя се засмя за негова изненада.

— Е, това също е добра алтернатива. Лично аз одобрявам и двете неща. Ще оставя на теб да избереш по кой начин ще разрешиш проблема.

— А защо да не... — той погледна часовника на печката и изпсува. — Трябва да прибера Джак. Може да дойдеш на обекта утре, около обяд. Ще ти купя един сандвич и ще ти покажа до къде сме стигнали.

— Добре — наклони глава тя. — Ще ме целунеш ли за довиждане?

Той погледна към нея.

— По-добре не. Баща ти може да има пушка, за която не знаеш.

Спенсър Кимбъл не зареждаше никаква пушка. Кейт го намери в кабинета си да преглежда уроците за семестъра. Зяпаше в една и съща страница от десет минути. Тя се отправи към бюрото до прозореца, на което бе седнал. Остави чаша с кафе до лакътя му, после го прегърна и положи брадичка на рамото му.

— Здравей.

— Здравсти. Благодаря за кафето.

Кейт потърка бузата си в неговата и се загледа през прозореца към красивия им двор. Щеше да помоли майка си да засади градината пред школата ѝ.

— Броуди се притеснява да не го застреляш — започна тя.

— Че аз нямам пушка.

— Така му казах и аз. Казах му също, че баща ми знае, че се целувам с мъже понякога. Ти знаеш за това, нали татенце?

Наричаше го татенце, когато се умилкваше за нещо. И двамата бяха наясно.

— Това, което знам и предполагам, далеч не е като да се натъкна на него... Той беше сложил ръцете си върху... — Спенсър стисна зъби. — Беше сграбчил с ръцете си малкото ми момиченце.

— Малкото ти момиченце също го беше сграбчила в ръцете си — тя подскочи и се намести в скута на баща си.

— Изобщо не смятам, че кухнята е място, където да... — Какво? Какво точно? — се питаше Спенсър неловко.

— Прав си, разбира се — потвърди тя с превзет и приличен тон. — Кухнята е за готвене, безспорно. Не съм ви засичала с мама да се целувате там. Би било ужасно.

Устните му потрепваха нервно, но той се опита да го превъзмогне.

— Престани.

— Винаги съм знаела, че ако случайно връхлетя в стаята и се окаже, че с мама се целувате, то е защото се упражнявате как се прави изкуствено дишане. Няма лошо в това да си предпазлив.

— След малко ще се наложи някой да те спасява, ако не спреш — заплаши я баща ѝ.

— Нека тогава те попитам: харесваш ли Броуди?

— Да, разбира се, но това не означава, че ще подскачам от радост, когато вляза в кухнята си и видя... каквото там видях.

— Винаги има вариант да наема хотелска стая — продължи тя.

— Ох, Кейт — Спенсър опря челото си в нейното.

— Вие с мама винаги сте ме учили да не крия нищо от вас. Изпитвам чувства към Броуди. Не съм напълно сигурна до какво ще доведат, но действията ми ще го покажат.

— Действията ти винаги са отразявали чувствата ти, придружени с голяма доза логика — каза Спенсър.

— И сега няма да е по-различно — успокои го Кейт.

— Ами какво ще кажеш за неговите чувства?

— Той не знае още. Ще го измислим.

— Не знае? — очите на баща ѝ, досущ като нейните, се превърнаха в тъмносиви цепки — Е, ще е по-добре момчето да си опече акъла час по-скоро, или...

— Ооох, тате — Кейт премигна набързо. — Ще го набиеш ли заради мен? Може ли да гледам?

— Тогава наистина ще имам нужда от уроците за оказване на първа медицинска помощ — измърмори Спенсър.

— Обичам те — тя го целуна по бузата. — Ти си отглеждал дете сам доста години. Знаеш какво е, когато обичаш детето си и си

всеотдаен към него.

Неговата Фреди, първото му бебче, което сега имаше свои бебета.

— Да, знам.

— Как да не съм привлечена от тази негова страна тате, която толкова обичам у теб?

— А аз как да оспорвам това? — той я притисна по-силно към себе си и въздъхна. — Можеш да кажеш на Броуди, че няма да си купувам пушка. Засега.

Тя се появи за обяд на следващия ден. Стана ѝ навик да го прави. Носеше пасти, кафе и сандвичи за Броуди и цялата бригада.

Някой можеше да погледне на това като подкупване. Всъщност, Броуди го виждаше точно така, тъй като тези глезотии правеха мъжете от екипа му доста стговорчиви с Кейт. Тя от своя страна ги обработваше като постоянно им задаваше въпроси или им предлагаше да нанесат промени на оригиналния план.

Това не го накара да спре да я очаква с нетърпение, нито пък го отказа от разчитането на времето, за да му остане половин час, през който да се поразходят из града или да пият по нещо в кафето в края на улицата.

Знаеше, че останалите мъже повдигаха вежди или се сръчкваха с лакти всеки път, когато тръгваше на разходка с Кейт. Но тъй като се познаваше с повечето от тях още от гимназията, не се връзваше на шегите им. Ако пък уловеше как някой от тях зяпа дупето ѝ или стройните ѝ крака, един поглед бе достатъчен, за да го отпрати да върши нещо другаде.

Още не можеше да я разбере. Появяваше се наоколо и винаги изглеждаше чудесно, сякаш бе излязла от лъскавите страници на списание. Безупречна и женствена. Но обикаляше и ровеше в пръстта, сякаш беше една от екипа, като задаваше точни въпроси за неща, като кабелите да речем.

Веднъж се натъкна на разгорещен спор между нея и един от строителите във връзка с бейзбола. Час по-късно я чу да разговаря с някой по телефона на перфектен френски.

Изминаха две седмици, през които тя се появяваше всеки обед и той все още не можеше да я разбере. Както и не можеше да спре да мисли за нея.

А сега, докато обикаляше студиото, не можеше да откъсне очи от Кейт. Беше облечена в тъмно син пуловер и обути в зелен клин. Косата ѝ бе вързана на интересен кок, като оголваше тила ѝ по много секси начин.

Стаята беше топла, благодарение на новата отоплителна система. Мазилката беше изсъхнала добре и той бе донесъл първите мостри от дървения перваз, който беше изработил сам, така че да се доближава до оригинала. Баща му току-що си бе тръгнал, след шестчасова работа по водопровода. Трудни и тежави шест часа, помисли си Броуди. Беше удоволствие да се отърси от това докато гледаше Кейт.

— Работниците се справят чудесно — каза тя, след като огледа стените. — Става ми гузно, като се сетя колко от това ще бъде покрито с огледала.

— Поръчани са, ще са тук до средата на февруари — спомена той.

Тя взе дървения перваз в ръцете си.

— Прекрасно е, Броуди. Не се отличава от оригиналните.

— Това е целта.

— Точно така — тя остави дървото настрана. — Движиш се по план, що се отнася до работата, но... — тя се запъти към него — В частта с интимните отношения нещо си го закъсал.

— Полагането на основите отнема доста време.

— Зависи какво смяташ да строиш, Броуди — тя сложи ръка на рамото му. — Аз искам само една среща.

— Вече обядвахме.

— Среща като за големи. От онези, дето двама благоразумни, необвързани възрастни се отдават един на друг от време на време. Вечеря, О'Конъл. Може и кино. Сигурно не си забелязал, но много ресторанти продължават да са отворени и след като е минало времето за обяд.

— И аз така съм чувал. Виж, Кейт — той отстъпи леко назад, но тя пристъпи към него. — Не мога да оставя Джак, нали знаеш, пишем домашни вечер и какво ли още не.

— Да, да, знам, Джак. Наслаждавам се на времето прекарано с него, но бих искала малко време насаме и с баща му. Синът ти едва ли ще се изплаши до смърт, ако излезеш една вечер. Всъщност, ето какво ще направим. Ти, аз, петък, вечеря. Ще уредя всичко. Ела да ме вземеш в седем. Ти, аз, Джак, събота следобед, кино. Аз черпя. Ще мина да ви взема в един. Уговорено?

— Не е толкова лесно. Трябва да се организирам и да намеря бавачка. Не знам кой да нае...

Той се извърна облекчен от шума на отварящата се врата.

— Тате! — и детето, за което ставаше въпрос се стрелна към Броуди като куршум. — Видяхме камиона ти и мис Скъли каза, че можем да се отбием. — Здравсти Кейт — той стовари раницата си на пода и се ухили. — Еее, чуй, има ехо. Здравсти Кейт!

Не можеше да не се засмее. Кейт грабна Джак и го понесе на ръце, преди Броуди да успее да го направи.

— Здравей красавецо Джак. Имаш ли целувка за мен?

— Неее — но беше очевидно, че детето се надяваше Кейт да го целуне.

— Това е сериозен проблем при мъжете от вашата къща — тя го пусна на земята в момента, в който една жена, момче и момиче влязоха през вратата. Жената отмести бретона от очите си и каза:

— Броуди, видях камиона ти и реших да оставя Джак, за да ти спестя разкарването. Ако си зает, ще го взема с мен и ще постои у нас още, разбира се.

— Не, няма нужда, благодаря. О, запознайте се — Бет Скъли, Кейт Кимбъл.

— С Кейт се познаваме, донякъде. Род, не тичай. Сигурно не ме помниш — продължи тя, без да пропуска какво става наоколо. — Сестра ми, Джо Бет, беше приятелка със сестра ти Фреди.

— Джо Бет, ама разбира се. Как е тя? — попита Кейт.

— Добре е. Живее със семейството си в Мичиган. Медицинска сестра е. Надявам се нямаш нищо напротив, че се натресохме така с децата. Чудех се какво ли правиш в тази стара сграда.

— Мамо — малко русо момиченце, с големи сини очи я дърпаше за ръкава.

— Сега Кери, само минутка.

— Ще те разведа — предложи Кейт, — ако искаш да разгледаш.

— Би било чудесно, но имаме задачи. Когато си с деца, си като шофьор на автобус. Още не знаеш кога ще отвориш училището си, предполагам?

— Надявам се да мога да приемам следобедни и вечерни класове през април — Кейт погледна към Кери, разпознавайки надеждата в очите ѝ. — Харесваш ли балет, Кери?

— Искам да стана балерина — отговори момиченцето.

— Балерините са лигли — подигра се брат ѝ.

— Мамо! — проплака Кери.

— Род, ти да мълчиш. Извинявам за поведението на сина си, Кейт.

— О, не, няма нужда да се извиняваш. Лигли? — повтори тя и се обърна към Род, който изглеждаше доста доволен от себе си.

— Аха, 'щото носят смешни дрехи и ходят така — Род се изправи на пръсти и заситни с малки стъпки.

Сестричката му се разкрещя за майка си отново. Преди Бет да каже нещо, Кейт се усмихна и поклати глава.

— Много интересно. Колко лигли познаваш, които могат да направят това?

Кейт вдигна крак, обхвана бедрото си с ръка и изравни крака с тялото си, като палците ѝ сочеха към тавана.

О, Боже! — беше единствената мисъл, която премина през главата на Броуди.

— А на бас, че и аз мога така — закани се Род и грабна глезена си. Опита се да повдигне крака си, изгуби равновесие и падна на дупето си.

— Род, ще си счупиш нещо — предупреди го майка му, сложи ръка на рамото на Кери и се усмихна на Кейт. — Така не боли ли?

— Само, ако мислиш за това — тя свали крака си на земята. — На колко си години, Кери?

— На пет. Мога да докосна палците на краката си.

Пет, помисли си Кейт. Костите бяха още меки. Тялото — способно да се научи да прави неща, които не са заложили в природата му.

— Ако ти и майка ти решите, че трябва да започнеш да посещаваш училището ми напролет, ще те науча да танцуваш. И ще покажеш на брат си, че балета не е за лигли — Кейт намигна на Кери и

изпъна тялото си назад, в лека извивка докато опря ръцете си на пода. Ритна с крака нагоре към тавана, за да се оттласне, задържа се така за момент, преобърна се и се изправи отново на крака.

— Уау — прошепна Род на Джак. — Супер е.

Броуди не каза нищо. Устата му бе пълна със слюнка.

— Балетът е за атлети — тя отметна косата си назад и завъртя глава към Род. — Много от професионалните футболисти взимат начални класове по балет, които им помагат да са по-бързи и да се движат по-плавно по игрището.

— Няма начин — каза Род.

— Точно така е. Ще дойдеш няколко пъти със сестра си и ще ти покажа — увери го Кейт.

— Тогава със сигурност ще си докараш постоянно главоболие — засмя се Бет и махна на сина си, за да тръгват. — Хайде разбойнико.

Броуди се отърси набързо от детайлната фантазия, която включваше това изумително гъвкаво тяло.

— Благодаря ти, че се погрижи за Джак, Бет.

— О, знаеш, че не е проблем. Винаги е добре дошъл — отвърна тя.

— Нима? — промърмори Кейт, поглеждайки към Броуди.

— Разбира се, той е... — Бет погледна към двамата и прикри усмивката си. Виж ти, виж ти. Крайно време беше Броуди да започне да се оглежда наоколо. — Удоволствие е да се грижа за него — продължи тя. — Всъщност, смятах да направя огромна тенджерка спагети някоя вечер и мислех да те попитам дали Джак би искал да вечеря с Род.

— Петък е идеалната вечер за спагети — предложи небрежно Кейт. — Не мислиш ли Броуди?

— Не знам. Аз...

— Петък ще е най-подходящо — намеси се Бет и побърза да избута децата навън, за да предостави възможност на Кейт да се наслади на момента. — Нека го планираме за тогава. Джак ще дойде направо след училище и ще остане за вечеря. После ще изгледат някой филм. Може да го оставиш да пренощува у нас, ако искаш. Така ще е най-добре. Изпрати го на училище с чифт дрехи в раницата. Приятно ми бе да те видя отново, Кейт.

— И на мен ми беше приятно.

— Ще спя в къщата на Род — развълнуван, Джак се стовари на пода готов да направи кълбо напред. — Благодаря, тате.

— Да — Кейт прокара пръст по гърдите на Броуди и се засмя на шокираното му изражение. — Благодаря, тате.

ШЕСТА ГЛАВА

Този петък не се очертаваше като идеален завършек на седмицата. Един от работниците се обади, че е болен, повален от грипа, който върлуваше на воля. Броуди освободи друг от строителите, който изглеждаше достатъчно зле и би трябвало да си стои у дома под завивките, а не на обекта, размахвайки тежкия чук.

Тъй като останалите двама от екипа му довършваха спешна работа отгатък реката, в Мериленд, на Броуди се падна тежката задача да се разправя с инспектора по водопровода, да окачи шперплата, където щеше да бъде разделението между офиса на Кейт и кухнята на школата, както и да доостърже боята от стария, дървен перваз в тези две помещения.

Най-стресиращо от всичко бе, че през по-голямата част от деня трябваше да остане насаме с баща си.

Боб О'Конъл се бе напъхал до кръста под мивката. Подметките на работните му обувки бяха лепени безброй пъти. По-скоро би ги заципал с телбод, помисли си Броуди, отколкото да хукне за нови.

Нямам нужда от онова, от което нямам нужда, би казал баща му. Дежурната му реплика за всяко проклето нещо.

Негова си работа, напомни си Броуди. Искаше му се да спре да чопли и да си търси поводи за негодувание. Винаги бе имало сериозно търкане между тях.

Боб подменяше тръби. Броуди отмерваше шперплат.

— Изключи това проклето нещо — нареди баща му. — Как да работи човек, с това бучене наоколо?

Без да обели дума, Броуди отиде до касетофончето и го изключи. Каквато и музика да слушаше, за ушите на баща му тя беше шумотевица.

Боб изруга и не спря да мърмори, докато работеше. Именно заради това Броуди си пускаше музика.

— Да разделя кухнята така е много глупава идея. Загуба на време и пари. Място за офис, как пък не. На кой му е притрябвал офис, за да

учи няколко дечурлига в цвички? — Боб не спираше да мрънка.

Броуди отлагаше тази част от проекта от доста време. Днес успя да оразмери шперплата, да го отреже и да го постави така, че да раздели помещението на две.

— Аз разполагам с време — каза той и извади пирон от джоба си. — Клиентът ми има пари.

— Мда, тия Кимбъл имат много пари. Какъв е смисълът да се прахосват, обаче? Трябваше да й кажеш, че е взела погрешно решение.

Броуди заби пирона със замах. Държеше си езика зад зъбите, но думите не можеха да се озаптят лесно.

— Не смятам, че допуска грешка. Защо й е кухня с такива размери? Била е проектирана за капацитета на малък ресторант. Едно училище за танци няма нужда от такова помещение.

— Училище за танци — повтори Боб с отвращение. — Ще го отвори, за да го затвори след месец. И после как ще продаде къщата, ако е преградена по този начин? И тези ниски мивки в банята, ще трябва да се изтръгнат отново. Учудвам се как водопроводния инспектор не се скъса от смях при тази гледка.

— Ако мястото е предназначено за деца, трябва да е приспособено за тях.

— Има си основно училище за тая цел, нали? — сопна се Боб.

— Доколкото знам, там не преподават балет — отвърна разпалено Броуди.

— Трябва да ти кажа нещо — бащата сниши глас. Стана му неприятно от тона, с който Броуди му говореше. Боб си повтаряше да си затваря устата и да си гледа работата, но точно както при сина му, думите напиреха да се излеят. — Трябва да влагаш повече в работата си, момче, а не само да бързаш да вземеш парите на клиента. Би трябвало да знаеш как да ги насочиш в правилната посока.

— Стига да е в твоята, нали? — засече го Броуди.

Боб се измъкна изпод мивката. Синята му дочена шапка беше килната на една страна, рошавата му сива коса стърчеше отстрани. Лицето му бе прямо, с изсечени черти. Все още си личеше, че някога е било много красиво. Броуди бе наследил зелените му очи. Понякога те се оказваха единственото нещо, което баща и син споделяха.

— Внимавай какво говориш, момче.

— Някога да си мислил да сториш същото? — Броуди усети как го стегна главата. Нервно главоболие, каквото само Боб О'Конъл можеше да му причини.

Баща му захвърли френския ключ и се изправи на крака. Беше едър мъж, без да е с наднормено тегло. Дори и на шестдесет, целият бе изтъкан от мускули и непоколебим дух.

— Когато натрупаш моя опит, тогава ще проявяваш своеволия.

— Така ли? — Броуди постави едно парче шперплат на скелето за рязане и започна да го оразмерява. — Слушам едно и също нещо от осемгодишен. Вече имам доста години зад гърба си. Това е моята работа — обсъдена, разчертана, с конкретна оферта и подписан договор. Ще бъде така, както кажа аз — той грабна един резец и вдигна очи, за да срещне погледа на баща си. — Клиентът получава това, което си е поръчал. Тя е доволна и не виждам, какво още има да се коментира.

— Чувам, че правиш много повече от това, да задоволяваш потребностите на клиента си по договора — изръси Боб. Той не смяташе да каже точно това. За Бога, изобщо не възнамеряваше да изрече тези думи. Но вече беше сторено. По дяволите, синът му винаги успяваше да го предизвика по този начин.

Броуди стисна резеца. За момент му се прииска да стовари юмрука си върху суровото и неотстъпчиво лице срещу него.

— Какво има между мен и Кейт Кимбъл си е моя работа.

— Аз живея в този град, както и майка ти. Хората говорят, не мога да остана безразличен. Имаш дете, което трябва да отгледаш, а не да ми се мотаеш с някаква фуста и да се забъркваш в клюки.

— Изобщо не намесвай Джак в тази история. Не забърквай сина ми — изфуча Броуди.

— Джак е и моя кръв и нищо няма да промени това. Преди бяхте в града и там си можел да правиш каквото искаш, но сега сте тук, в дома ми и няма да позволя да петниш, както моето име, така и това на момчето, пред очите ми.

Спомените връхлетяха Броуди като вихрушка. Грижите за Джак, тичането по лекари, болници, специалисти. Опитите да превъзмогне мъката си и да стори необходимото за двегодишния си син, останал без майка.

— Нямах никаква представа за мен. През какво съм преминал, какво правя, нито кой съм — решен да сдържи гнева си, Броуди се зае да реже шперплата. — Но винаги търсиш да видиш най-лошото в мен и да ми го натякваш.

— Ако натяквах по-настоятелно, може би нямаше да отглеждаш дете без майка.

Броуди стисна нервно острието, заби го надолу и поряза ръката си.

Боб изруга при вида на струята кръв и грабна носната си кърпа. Изплашен и обзет от тревога той започна да мъмри сина си разгорещено.

— Не се ли научи да внимаваш с тези неща?

— Остави ме на мира — Броуди отстъпи назад, като притискаше раната с другата си ръка. Не беше сигурен дали няма да направи нова глупост в яда си. — Събирай си инструментите и се махай от обекта ми.

— Качвай се в камиона, имаш нужда от шевове — отвърна баща му.

— Казах да напуснеш обекта ми. Уволнен си — бързият ритъм на сърцето му изпомпваше кръвта изпод пръстите му. — Събирай си инструментите и се махай.

Срам и ярост обзеха Боб. Прибра с трясък френския ключ в кутията си с инструменти.

— Вече няма какво да си кажем — той събра нещата си и излезе.

— Никога не сме имали — измърмори Броуди.

Броуди О'Конъл щеше да си получи заслуженото. Ако изобщо се появеше. Щеше бързо да научи, че седем часа означава седем часа, а не седем и половина. Кейт вече съжаляваше, че бе убедила родителите си да излязат навън. Нямахше на кого да се оплаква. Кръстосваше хола и постоянно гледаше свирепо към телефона. Не, нямаше да му се обади пак. Позвъни му в седем и двадесет, само за да чуе досадния глас на телефонния секретар. Не че нямаше съобщение за него, но искаше да му го каже лично.

Само като си припомнеше препятствията, през които премина, за да организира вечерта. Избра подходящ ресторант, идеалната рокля.

Щяха да са късметлии, ако резервацията им не бе отменена. Не, щеше да е по-добре да я откаже сама и то още сега. Ако Броуди си въобразяваше, че ще изприпка на вечеря с него, при положение, че не бе проявил елементарно възпитание да се появи на време, жестоко се лъжеше.

В момента, в който грабна слушалката на телефона, някой позвъни на вратата. Кейт изпъна рамене, вдигна високо брадичка и с бавна крачка се понесе към вратата.

— Закъснях. Съжалявам. Забавих се, трябваше да се обадя.

Ледените думи, които си бе приготвила, се изпариха при вида на лицето му. Не изразяваше неучтивост, осъзна тя, а тревога.

— Да не би да се е случило нещо с Джак?

— Не, не, той е добре. Току-що проверих. Съжалявам, Кейт — той вдигна смутено ръка. — Може би някой друг път.

— Какво си направил с ръката си? — тя го сграбчи за китката. Видя бинта и следите от йод по превръзката.

— Чиста глупост, нищо сериозно. Няколко шева. Забавиха се в Бърза помощ и ме задържаха.

— Боли ли? — попита Кейт.

— Не, нищо ми няма — настоя той. — Дребна работа.

О, да, реши тя. Имаше нещо, много повече от физическото нараняване.

— Отивай си у вас — нареди му тя — ще дойда след тридесет минути.

— Какво?

— С вечеря. Ще ходим на ресторант друг път.

— Кейт, не трябва да го правиш.

— Броуди — тя обхвана лицето му с ръце. Милият той, помисли си. — Тръгвай, идвам след малко. Изчезвай — настоя тя, тъй като той не се и помръдваше, и затръшна вратата в лицето му.

Както винаги, тя се появи точно на време. Когато той ѝ отвори вратата, профуча край него, понесла голяма кошница.

— Ще вечеряш пържола — заяви. — За твой късмет, родителите ми бяха извадили една от фризера, преди да ги убедя да излязат на романтична вечеря.

Докато говореше се отправи директно към кухнята остави кошницата на плота, съблече палтото си и се зае с покупките.

— Ще можеш ли да отвориш бутилка вино с тази ръка?

— Ще успее — той пое палтото ѝ, ухаеше на нея, и го закачи на една от закачалките в кухнята. Не принадлежи тук, помисли си той, беше прекалено изискано и фино до неговото опърпано яке. Самата тя не принадлежеше тук, реши той, изглеждаше чудесно в малката синя дреха, сякаш нарисувана от талантлив художник, който явно бе възхитителен минималист и не бе много щедър с четката.

— Виж, Кейт... — започна той.

— Ето.

Той взе бутилката и тирбушона.

— Кейт, защо правиш всичко това?

— Защото те харесвам — тя извади два огромни картофа и се зае да ги обели. — И защото изглежда, че една вечеря с пържоли би ти се отразила добре.

— Колко мъже се влюбват безпаметно в теб? — попита я.

Тя се усмихна през рамо.

— Всички. Отвори виното, О'Конъл.

— Добре.

Броуди пушна музика. Поигра си с радиото, докато попадне на класическа музика, която реши, че ще ѝ хареса. Извади хубавите чинии, които не беше виждал от месеци и ги нареди на масата, на която с Джак правеха празничните си вечери. Имаше свещи, в случай че спре тока, но не бяха нито специални, нито подходящи за случая. Зачуди се дали да ги сложи на масата и реши, че ще изглеждат жалки. Когато се върна в кухнята, тя довършваше салатата, а на плота имаше две бели свещи, затыкнати в малки стъклени поставчици.

Не е пропуснала нищо, помисли си той.

— Случайно да си забелязал острия дефицит на зеленчуци в хладилника си? — попита Кейт.

— Купувам от тези салати, дето са в пакет. Само ги изсипвам в купата и готово — обясни той.

— Мързел — отвърна му тя и го накара да се усмихне.

— Практичен — той пое чашата с вино, тъй като ръцете ѝ бяха заети и я поднесе към устните ѝ.

— Благодаря — отпи тя, като не откъсваше поглед от него. — Много мило.

Той постави чашата на плота и след кратко колебание наведе глава и опря устните си до нейните.

— Мммм — тя докосна с език горната си устна. — Още по-мило. Тъй като си ранен, имаш право да поседнеш и да се отпуснеш, докато аз довърша останалото. Така ще можеш да се обадиш и още веднъж да провериш как е Джак, преди да започнем с вечерята.

— Личи ми, а? — намигна той.

— Отива ти. Кажу му „здрости“ от мен и че ще се видим утре.

— Наистина ли искаш да го направим? Онова с киното? — попита той.

— Правя неща, за които нямам желание, но никога не бих ги вършила доброволно. Обади се на момчето си. Пържолата ти ще е готова след петнадесет минути.

Харесваше ѝ да се суети около вечерята и около него. Сигурно защото той не очакваше и оценяваше и най-малкото нещо, което останалите биха приели за даденост. Въпреки че не се смяташе за особено грижовна, ѝ стана приятно, че имат нужда от нея. Изчака да се настанят около масата и когато той си похапна добре, и пиеше втора чаша вино го попита:

— Кажу ми какво се случи?

— Просто отвратителен ден. Как приготви картофите? Страхотни са.

— Тайна украинска рецепта — каза му тя като изимитира акцента. — Ако ти кажа, трябва да те убия след това.

— Нямах да мога да ги приготвя, така или иначе. Магьосничеството ми в кухнята се състои в надупчването на картофа с вилица и мятането му в микровълновата. Знаеш ли украински? Онзи ден те чух да говориш на френски.

— Да, говоря украински, малко. Освен това говоря и разбирам английски доста добре. Така че разправяй. Какво се случи през отвратителния ти ден?

— Разни неща — той размърда рамене. — Двама от работниците не се появиха, болни са. Балеринския ти грип се довлече и тук, в Западна Вирджиния. Тъй като останалата част от екипа ми е на друго място, имах недостиг на работна ръка. После взех собствената си ръка за шперплат, окървавих целия обект, уволних баща си и прекарах два часа в чакане докато ме зашият.

— Скарал си се с баща ти — тя положи ръка върху наранената му. — Съжалявам.

— Не се разбираме добре, така сме от край време.

— Но ти го нае — учуди се тя.

— Добър водопроводчик е — той измъкна ръката си изпод нейната и посегна към чашата.

— Броуди...

— Да, наех го, но беше грешка. Положението е поносимо, когато другите момчета са наоколо, но ако останем насаме, както се случи днес, постоянно се заяждаме. Според него, аз съм, неудачник, винаги съм бил и винаги ще бъда. Не си върша работата както трябва. Съсипал съм си живота. Тичам по префърцунени фусти, вместо да си гледам работата.

— Значи съм фуста, така ли?

Броуди притисна очите си с пръсти.

— Съжалявам. Това беше глупаво, но обикновено става така. Започна ли да говоря за него, не мога да се спра.

— Всичко е наред, не възразявам да бъда префърцунена — тя заби вилицата си в парче от пържолата. Гневът ѝ къкреше на тих огън, но Броуди нямаше нужда от натякване в момента. — Той сигурно е също толкова нещастен и ядосан от случилото се, колкото и ти. И двамата не знаете как да разговаряте един с друг. Но вината не е в теб. Надявам се, да се сдобриш с него по твой си начин.

— Той не ме разбира.

Сърцето ѝ се сви.

— Скъпи, вината не е твоя. Аз исках родителите ми да се гордеят с мен толкова много, трудих се неуморно, за да съм сигурна, че ще е така. Те не бяха виновни за това.

— Моето семейство не е като твоето.

— Малко семейства са такива. Но според мен грешиш. Ти и Джак — вие сте семейство — и много приличате на моето. Може би, баща ти осъзнава това и се пита, защо не е успял да осъществи същата връзка със собствения си син.

— Аз бях неудачник — повтори Броуди.

— Не е така. Бил си в етап на израстване, работел си над себе си.

— Доста груба работа бих казал, едва чаках да приключа. Да завърша гимназията, да мине осемнадесетия ми рожден ден и да се

махна. Ето това направих веднага след като навърших осемнадесет. Събрах си багажа и заминах за Вашингтон. С около петстотин долара, без работа, без нищо. Но се магнах.

— И успя — довърши Кейт.

— Три години живях на ръба на мизерията... Работех в строителството, харчех заработеното за бира и... фусты — каза той с небрежна усмивка. — Неусетно станах на двадесет и една, без пукната пара, безгрижен, глупав, докато един ден не срещнах Кони. Бях в екипа, който работеше по къщата за гости на баща ѝ. Занасях се с нея и за моя изненада, започнахме да се виждаме.

— Защо беше изненадан? — попита тя.

— Тя беше студентка, скромно момиче от възпитано семейство. Имаше пари, положение, образование, стил. Аз бях едно стъпало по-горе от скитниците.

Тя го огледа. Сериозно лице, помисли си. Силни ръце, бистър ум.

— Явно тя не е смятала така — заключи Кейт.

— Именно, тя беше първия човек, който повярва в мен и ми каза, че имам потенциал. Накара ме да повярвам в себе си, да искам да стана това, което тя бе успяла да види в мен. Спрях да живея разхайтено и започнах да пораствам. Едва ли искаш да слушаш още.

— Напротив, искам — допълни чашата му с вино, за да не спира да говори. — Тя ли ти помогна да започнеш бизнеса си?

— Това се случи по-късно — Бруди осъзна, че не беше споделял тези неща с никого. Нито с родителите си, нито с приятели, нито дори с Джак. — Бях сръчен и имах набито око що се отнася до сградите. Здрав гръб. Просто не бях дръзвал да вкарам всичко това в употреба и то наведнъж. И си дадох сметка, че се харесвам много повече, когато го направих.

— Разбира се, защото си изпитал самоуважение — каза тя.

— Да, много точно казано — изглежда, че тя никога не бъркаше, помисли си той. — И все пак бях работник, не някакъв доктор или адвокат, или пък бизнесмен. Родителите ѝ не ме одобряваха, изобщо.

Кейт ровеше картофите в чинията си. Беше много по-заинтересована от нещата, които ѝ разказваше, отколкото от храната си.

— Били са късогледни, за разлика от Кони.

— Не ѝ беше лесно да ги обори, но успя. Учеше право в Джорджтаун. Аз работех през деня и ходех на училище вечер. Взимах извънредни бизнес класове. Започнахме да си правим планове, как ще се оженим след две години. Тя продължи да учи, докато не мина защитата на дипломата ѝ, след което аз започнах бизнеса си. Тогава Кони забременя.

Броуди се загледа в чашата си, въртеше я, изучаваше я, но не я надигна за да отпие.

— И двамата искахме бебето. Тя го искаше повече и от мен в началото, защото всичко случващо се, ми изглеждаше нереално. Оженихме се. Кони продължи да учи, а аз работех на две места. Родителите ѝ бяха бесни. Това заслужавала, щом се била захванала с такъв като мен. Те ѝ обърнаха гръб и това я съсипа.

Кейт можеше да си го представи много добре, тъй като с нейното семейство бе точно обратното и тя винаги бе имала на кого да разчита.

— Не са я заслужавали.

Броуди вдигна очи и срещна погледа на Кейт.

— Много правилно, по дяволите. Колкото по-трудно ставаше, толкова повече се стягахме и се справяхме. Тя се справяше. Аз често изпадах в паника и още по-често ми е идвало да се махна, а тя да се върне при родителите си. Така щеше да е най-добре за всички.

— Но не си го направил. Останал си — допълни Кейт.

— Тя ме обичаше — продължи той. — Денят, в който се роди Джак, бях в стаята при нея. Искях да съм където и да е по света, но не и там. Кони настояваше да присъствам и аз се престорих, че желая да съм там. Мислех само, как трябва да се стегна, докато всичко отmine. Смятах, че това е нещо прекалено тежко и че никой не трябва да преминава през него. Тогава... Джак се появи. Малко, гърчещо се човече. Всичко се промени за секунда. Нямах представа, че човек може да обича по този начин. Трябваше да бъда там, да бъда всичко, от което той се нуждаеше. Те направиха мъж от мен. Там, в този момент, Кони и Джак ме направиха мъж.

Сълзите се търкаляха по бузите ѝ. Тя не можеше да ги спре, а и не се опитваше.

— Съжалявам — той вдигна ръце и бавно ги спусна надолу. — Не знам какво ми става.

— Не — поклати глава тя, не можеше да каже нищо друго. Ти, тъп идиот, помисли си, накара ме да се влюбя в теб. Ами сега? — Беше прекрасно — успя да довърши. — Дай ми само минутка — изправи се и изтича към банята, за да се поуспокои.

Вместо да удари главата си в масата, Броуди стана и закрачи из стаята. Стигна до заключението на Кейт, беше идиот, но причината бе друга. Можеше да се възползва от милия жест с вечерята и да я превърне в романтично преживяване, а вместо това той не спря да говори за проблемите и миналото си. Разплака я. Браво О'Конъл, помисли си с отвращение. Може да продължиш вечерта, като ѝ разкажеш как ти умря кученцето, когато беше на десет. Това ще оживи обстановката.

Той предположи, че Кейт ще иска да си тръгне веднага. Зае се да разчисти масата и се приготви да я изпрати.

— Съжалявам — поде той щом долови стъпките ѝ. — Голям съм малоумник, задето ти наговорих всичко това. Аз ще се погрижа за масата, ти можеш да...

Броуди забави темпото и се скова, когато усети как ръцете ѝ се промушиха изотзад, обвиха се около него и тя отпусна глава на гърба му.

— О'Конъл, аз съм от силно славянско семейство. Много сантиментално. Обичаме да плачем. Знаеш ли, че баба ми и дядо ми са избягали от Съветския съюз, когато майка ми е била дете? Леля ми Рейчъл е единствената, която е родена в Америка. Ходили са пеша, с три бебета на ръце, минали са през планините, за да стигнат в Унгария.

— Това не го знаех — той се обърна леко, докато не се оказаха лице в лице.

— Измръзнали, гладни и уплашени. Пристигнали в Америка, чужда страна, чужд език и странни обичаи. Бедни и сами. Но имали причина, която си струвала жертвите. Слушала съм тази история толкова пъти и винаги ме разплаква. Винаги ме кара да се чувствам горда.

Тя се завъртя и започна да събира чиниите.

— Защо ми разказваш всичко това? — попита той.

— Смелостта има различна форма, Броуди. Силата е в тялото, любовта извира от сърцето. Когато ги комбинираш, можеш да постигнеш всичко. Това си заслужава няколко сантиментални сълзи.

— Знаеш ли, мислех си, че днес е един от онези дни, в които просто зачеркваш неща от списъка си. Но ти промени всичко — отвърна Броуди.

— Благодаря. Нека да оправим масата и да потанцуваме — време е да разведрим обстановката, помисли си тя. — Начинът, по който танцува един човек ми казва много за него, а аз още не съм те пробвала в тази област.

Той грабна чиниите от ръцете ѝ.

— Хайде да танцуваме сега.

— Не мога. Имам ужасен недостатък. Трябва да почистя първо, иначе чиниите ще са ми постоянно пред очите.

Той ги сложи настрана, хвана я за ръка и я изведе от стаята.

— Това е вманиачаване...

— Не, нарича се организираност. Организираните хора вършат повече неща и имат по-малко главоболия — тя погледна през рамо, докато той я дърпаше към хола. — Наистина, ще отнеме само няколко минути.

— Ще ти отнеме точно толкова, ако го направиш малко по-късно — романтичните му похвати може и да бяха ръждясали, но все още помнеше някой и друг номер.

— Ето какво ще направим — предложи му тя, — ти избери музиката, докато аз разчистя чиниите.

Той се разсмя и я завлече в хола.

— Ама ти наистина се вманиачаваш — включи стерео уредбата. — Странно, снощи слушах това и си мислех за теб.

— О? — възкликна тя.

Понесе се бавна и знойна музика. Секси звук, който раздвижи кръвта ѝ.

— Знак на съдбата — каза той и я грабна в ръцете си.

Сърцето ѝ потрепна.

— Вярвам силно в съдбата — каза тя и се постара да се успокои, после си даде сметка, че е доста отпусната. Гушната в него, се движеше в ритъма на тялото му. Токчетата ѝ я улесняваха доста и тя опря буза в неговата с лекота.

— Много фино, О'Конъл — измърмори — Шестица за финес.

— Беше права, когато каза, че някои неща не се забравят — той я завъртя, накара я да се засмее, придърпа я отново близо към себе си

докато усети дъха ѝ.

— Добро завъртане — мисленето ставаше все по-трудно. Порано, когато беше в банята да се успокои след плача, бе стигнала до заключението, че наистина трябва да си помисли добре за Броуди и до къде щеше да доведе всичко това. Беше достатъчно умна и знаеше, че щеше да се справи със ситуацията.

Не очакваше Броуди да се окаже толкова добър танцьор. Ако я бе задържал непохватно, тя би могла да поведе и да запази ритъма. Твърде много неща я изненадваха у него. И винаги я омайваха. И да, беше чудесно да се носи из стаята в ръцете му.

Косата ѝ ухаеше удивително. Броуди почти бе забравил за всички тези мистериозни и изкусителни подробности около една жена. Формата, мекотата, аромата. Чувствеността да се движиш до нея, бавно и толкова близко. Картините, които се въртяха в съзнанието на един мъж.

Устните му докоснаха леко косите ѝ, спуснаха се надолу по бузата ѝ и стигнаха до нейните.

Тя въздъхна и се отдаде на целувката, чиято чувственост сякаш размекна костите ѝ. Песента свърши и започна следващата, а двамата стояха в средата на стаята полюшвайки се.

— Това беше чудесно — умът ѝ бе замъглен, сърцето ѝ биеше учестено. Желанието, което смяташе, че контролира добре, се разбушува в стомаха ѝ. — Трябва да тръгвам.

— Защо? — учуди се той.

— Защото — тя вдигна ръка и погали бузата му, отдръпна се леко, — не е подходящото време. Тази вечер имаше нужда от приятел.

— Права си — дланите му се спуснаха по ръцете ѝ и пръстите му се сплетоха с нейните. — Моментът вероятно е неподходящ. Най-разумното нещо би било, ако подходим по-бавно към нещата.

— Аз съм за разумните неща — съгласи се тя.

— Да — той я изпрати до вратата. — Опитвам се да постъпвам умно от доста време насам.

Спря се, обърна я към себе си и каза:

— Имах нужда от приятел тази вечер и още имам — добави той, като я придърпа по-близо. — Имам нужда от теб, Кейт. Остани с мен.

Наведе главата си, задържа погледа си върху нейния и устните им се сляха.

— Бъди с мен.

СЕДМА ГЛАВА

Стените в стаята му бяха недовършени. Върху обърнатата пластмасова кофа бе поставил намотан кабел. Прозорците нямаха пердета. Вратите на вградените гардероби бяха откачени и чакаха за пребоядисване в работилницата му. Подът беше дюшеме от дъб, покрито с потъмнял от времето лак. Да го изцикли и лакира наново, беше много назад в списъка му. Личеше си, че леглото му бе импулсивна покупка. Явно старата табла с тънки железни пръчки бе привлякла вниманието му. Отгоре бе метнал по навик завивка, която не подходеше много на десена на чаршафите и бе сметнал, че така е добре.

Едва ли бе това, което Кейт очакваше. Броуди се опита да погледне стаята си през нейните очи и направи гримаса.

— Е, не е Тадж махал, но...

— Още един етап от израстването, може би? — Кейт обиколи стаята и се възползва от времето, за да се поуспокои. Изобщо не очакваше, че ще се чувства напрегната. — Чудесно местенце — тя прокара пръсти по небоядисания чамов перваз на прозореца. — Мога да разпозная къде има потенциал и знам, че ще довършиш работата — каза тя и се обърна към него.

— Искях първо да довърша стаята на Джак. После ми се видя по-разумно, да се заема с кухнята и всекидневната. В тази стая не съм правил нищо друго, освен да спя. Досега.

Леко вълнение премина през тялото ѝ. Беше първата жена, която водеше тук, в леглото си.

— Ще бъде чудесно — тя се отправи към него докато говореше, пулсът ѝ биеше лудо. — Ще използваш ли камината?

— Използвам я по принцип. Добра работа върши през зимата. Смятах да правя въздушна риза, за да е по-ефикасно, но... — какво по дяволите правеше? Говореше за отопление и подобрения, когато най-красивата жена на света беше в спалнята му?!

— Няма да е толкова очарователно — тя довърши изречението му и без да отмести поглед от него започна да разкопчава ризата му.

— Не. Искаш ли да запаля огъня? — попита той.

— Мисля, че би било прекрасно, но по-късно. Засега смятам, че и сами ще можем да се стоплим добре.

— Кейт — той обви китките ѝ с пръстите си и се надяваше топлината, която го изгаряше, да не прогори плътта ѝ. — Ако ти се сторя непохватен, да знаеш, че е заради това, става ли? — и вдигна превързаната си ръка, за да поясни.

И той беше изнервен, осъзна тя. Това беше добре. Така бяха поставени на една стартова линия.

— Обзалагам се, че сръчен човек като теб ще се справи с един цип, въпреки че е наранен — тя се обърна и вдигна косата си. — Защо не проверим?

— Да, нека опитаме — съгласи се той.

Броуди смъкна бавно ципа, разкривайки златистата ѝ кожа сантиметър по сантиметър. Не устоя на извивката на врата и раменете ѝ и се наведе, като леко докосна с устни гърба ѝ. Тя потръпна, изви се и той си позволи да продължи по гръбнака и раменете ѝ.

Завъртя я с лице към себе си и усети учестеното ѝ дишане.

Устните му се впиха в нейните. Силен, невероятен вкус, който втечняваше костите му. И докато му се наслаждаваше, нежно докосваше с ръце лицето ѝ, косите ѝ, плъзгаше ги по гърба ѝ, сякаш тя беше някакъв екзотичен деликатес, който трябваше да се вкусва бавно и с наслада.

Тя очакваше бурната страст, избухнала между тях в кухнята на майка ѝ да се повтори. Но нежността му едва не я погуби.

— Кажи ми... — той обсипваше с целувки лицето ѝ, — ако има нещо, което не ти харесва...

Кейт изви глава назад, приканвайки го към оголената си шия.

— Не смятам, че ще имаме такъв проблем.

Силните му, търпеливи ръце се плъзнаха по раменете ѝ и смъкнаха роклята.

— Представях си как те докосвам. Полудявах само при мисълта за това.

— И ти успяваш да ме подлудиш доста добре в момента — тя избута меката му риза настрани и започна да издърпва долната му

блуза от дънките, като плъзгаше ръка по твърдите мускули на стомаха.

Той я отмести леко назад. Беше минало доста време, откакто се бе любил с жена. Нямаше намерение да бърза. Сложи ръцете ѝ върху устните си и целуна дланите ѝ. Усети забързания ѝ пулс.

— Нека аз — прошепна той. Бутна роклята от раменете ѝ и проследи с поглед как се плъзна по тялото ѝ и се свлича на пода.

Тя беше толкова стройна и фино сложена, че беше лесно да забравиш за стегнатите мускули под златната копринена кожа. Изящните извивки на тялото ѝ, елегантната ѝ женственост омайваха и сякаш очакваха допира му.

Броуди прокара пръсти по извивката на гърдите ѝ, нагоре по презрамката на сутиена, после под него, сякаш искаше да запамети формата им, и дъхът секна в гърлото ѝ. Твърдата кожа на ръцете му докосна леко зърното ѝ и накара коленете ѝ да омекнат.

Възбуден от трепета ѝ, той вдигна очи и я погледна в лицето, докато ръцете му обхождаха тялото ѝ, талията, ханша.

— Често си мисля за краката ти — каза той и плъзна пръсти по дантелата на чорапите ѝ. — Крака на балерина, нали знаеш...

— Само не гледай ходилата ми. Танцьорите имат ужасно непривлекателни стъпала — сподели тя.

— Силни — поправи я той, — което намирам за много секси. Може би по-късно ще ми покажеш някои от нещата, които можеш да правиш. Както направи пред Род онзи ден. Едва не си глътнах езика тогава.

Въпреки че се разсмя, ръцете ѝ потрепваха, когато изхлузи тениската през главата му и позволи на пръстите си да опипат твърдата маса мускули.

— Разбира се. Мога да правя още по-интересни неща.

Той я вдигна и я понесе към леглото и двамата трепереха от вълнение.

Ако беше танц, щеше да го определи като валс. Бавни, въртеливи стъпки в подходящ ритъм. Целувката беше дълга и дълбока, затопляща тялото отвътре. Тя отрони тиха въздишка и го обгърна с ръце. Това, помисли си замечтано, беше нещо, по-скоро някой, който искаше да задържи задълго. Любовта бе деликатно чудо, което разцъфтя в нея като роза. Бе готова да го сподели.

Устата му следваше извивката на гърдата ѝ, потърка я о дантелата на сутиена. Беше възбуждащо, подстрекаващо, разпалващо първите пламъчета преди страстта да избухне. Тя изстена, когато езикът му се плъзна по заоблената плът и докосна зърното ѝ през тънката бариера на материята. Изви ханша си и вплете пръсти в неговите.

Валсът премина в танго, бавно, разгорещено и страстно. Умът му бе изпълнен с нея, с аромата ѝ, с плътта ѝ, със звуците. Всичко сякаш се въртеше в главата му, замайваше го и го опияняваше. Тя беше изваяна като статуя, от която лъхаше еротика. Искаше да я докосва и да вкуси от всичко.

Напълно погълнат от нея, той следваше желанията си докато тя се надигаше, въртеше и потръпваше под него. Когато я взе в ръце за първи път, тръпката да усети как това прекрасно тяло се напряга и дъхът ѝ се превръща в ридание, го прониза като наркотик.

Още и още. По-жадно, по-бързо. Той махна дантелената бариера. Искаше само плът. Горещца, мокра и мека.

Тя се движеше в синхрон с него, стъпка след стъпка, следваше го, тръпнеше в очакване. Докато падаха върху леглото, устните ѝ намериха неговите и потънаха в лудешки целувки, а ръцете ѝ не спираха да доставят удоволствие и на двамата. Отчаяният ѝ копнеж по него нарасна, тя откопча яростно дънките и ги свлече нетърпеливо по бедрата му.

— Обожавам тялото ти. Харесвам всичко, което правиш с моето. Побързай, побързай. Искам...

Кръвта ѝ закипя, мисълта ѝ се замъгли. Дори и когато се отпусна изтощена, пръстите му не преставаха да я гаят.

— Искам още.

Той използва устата си. Заспуска се надолу по тялото ѝ, по гърдите и корема ѝ. Тя се размърда и заизвива отново, щом усети в себе си сблъсъка на удоволствие и желание. Когато той се изправи над нея, очите ѝ бяха премерени, а тялото ѝ потрепваше.

С разтуптяно сърце и изпълнен с мисълта за нея, той я облада със силен тласък. Простена от наслада и се задържа така, за да улови момента и да позволи на тръпката да премине през цялото му тяло.

Тя повдигна таза си, после се отдръпна назад, за да го повлече със себе си. Движеха се в синхрон, тласък след тласък, вперили поглед

един в друг, дишаха накъсано, неравномерно. Ръцете ѝ търсеха неговите пипнешком, вкопчваха се. Плътта се плъзгаше бавно по копринена плът, сърце биеше до сърце, силно и истинско.

Когато вълната се надигна, за да ги залее, той се наведе, доближи устните си до нейните и двамата се сляха в едно цяло.

Тя лежеше изтощена и разтопена като восък. Бе затворила очи, извила устни в доволна усмивка, като се наслаждаваше на усещането от тялото на Броуди, което се бе отпуснало тежко върху нейното. Сърцето му продължи да бие лудо, със силни удари, сигурен знак, че и той като нея бе покосен от същата наслада.

Чудесен начин да открият, че си подхождат в леглото.

Беше очарователно да си влюбен. Наистина влюбен. Не както няколкото пъти, когато беше омаяна от идеята за любов. Това сега бе толкова неочаквано. Толкова силно.

Удовлетворена, тя си пое дълбока глътка въздух и си каза, че ще обмисли всичко много внимателно, включително и последствията, но по-късно. Засега щеше само да се наслади на момента. И на Броуди.

Никой никога не я бе карал да се чувства така. Никой не бе успял да я накара да изпита толкова много чувства. Съдба, помисли си тя. Той беше неин. Дълбоко в себе си го усети още от първия миг, в който го зърна. Щеше да се погрижи да разбере, че и тя е негова, когато му дойдеше времето.

Бе го открила, помисли си, докато прокараваше пръсти по гърба му. Бе твърдо убедена в това. И щеше да го задържи.

— За мъж, който твърди, че е изгубил тренинг, си доста добър.

Той се опитваше да разбере дали са му останали мозъчни клетки и ако да, кога ще започнат да функционират отново.

Успя да изсумти. Този отговор явно ѝ се стори забавен, тъй като тя се изсмя и го обгърна с ръце.

Той успя да намери сили да завърти главата си и лицето му се озова заровено в косата ѝ.

— Искаш ли да се отместя? — попита я.

— Не.

— Добре. Сръчкай ме с лакът, ако започна да хъркам.

— О'Конъл!

— Шегувам се — той вдигна глава и се подпря на лакът, като отне малко от тежестта си. Зелените му очи бяха замъглени от задоволство. — Невероятно приятна гледка си.

— Ти също — каза тя и се заигра с косата му. Не е точно руса, помисли си лениво, но не е и кафява. Чудна смесица от тонове и плътност. Точно като мъжа, на когото принадлежеше.

— Знаеш ли, пожелах те от момента, в който те видях — тя повдигна главата си леко, което бе достатъчно, за да достигне брадичката му и да я гризне закачливо. — Похот от пръв поглед, нетипично за мен.

— Моята реакция беше почти същата. Ти събуди за живот част от мен, която бе в летаргия. Заинтригува ме.

— Знам — усмихна се тя. — Хареса ми как се мръщеше, а в същото време беше заинтересован. Много секси и предизвикателно.

— Е, стана както си искала — той наведе глава, за да я целуне. — Благодаря.

— Удоволствието е мое — отвърна тя.

— И тъй като вече съм тук... — той отмести устните си към врата ѝ.

Звънкият ѝ смях премина в стенание, щом усети твърдата му мъжественост в себе си.

— Надявам се да нямаш нищо против. Имам много за наваксване — прошепна той.

— Никак даже — тялото ѝ се събуди и запулсира.

Броуди установи, че не беше лесно да поддържаш интимна връзка с жена, когато имаш дете. Не, че то щеше да промени нещо, но бе необходима значителна изобретателност, за да успееш да жонглираш с нуждите на мъжа и задълженията на бащата.

Беше благодарен, че Кейт се радваше на Джак и нямаше нищо против да е край момчето. Нито бе против това, че той посвещава много от времето си на детето. Всъщност, ако тя не приемаше факта, че в пакет с него, вървяха Джак и всички отговорности покрай него, то връзката между тях нямаше да просъществува дълго.

Той предполагаше, че има любовна връзка. Не му се беше случвало преди. Никога не бе смятал това между него и Кони за афера.

На двадесет и една не става дума за любовна афера, а за романс. Трябваше да си напомня, за да не изпада в такива сантименталности с Кейт.

Харесваха се, искаха се, наслаждаваха се един на друг. Нито един от двамата не беше показал нещо повече от топли чувства и похот. Той реши, че така е най-добре.

Броуди се възприемаше най-вече като баща. Не си представяше как повечето от младите жени, и то такива, с потенциал за успешна кариера, ще предпочетат да се задомят с мъж, който има шестгодишен син.

Тъй или иначе, той не търсеше нищо повече от това, което имаха в момента. Ако искаше други отношения, трябваше да се съобразява с едни неща, да промени други и да направи много компромиси. Звучеше доста сложно.

Мъж на неговите години имаше право на такава връзка с жена, която мислеше по същия начин, без да се затормозява с планове за бъдещето.

Всички бяха щастливи за момента.

Броуди отстъпи назад и огледа перваза в офиса на Кейт, който накова току-що. Придаваше елегантен вид на помещението, реши той. Изискан. Беше подходящ за жена като нея.

Зачуди се къде ли беше тя, и какво правеше в момента. Дали щяха да успеят да си откраднат един час, преди да се прибере в къщи и да се заеме с училищните задачи на Джак? Трябваше да правят плакат с динозаври.

Секс, строителство и първолак, мислеше си, като се запъти към прозореца, за да продължи с первазите. Човек никога не знаеше какво щеше да му дойде до главата.

— Много ще му хареса — Кейт огледа свирепата паст на пластмасовия хищник.

— Динозаврите винаги са добър избор — Ани подреждаше някакви играчки и погледна към Кейт. — Джак О'Конъл е много сладко хлапе.

— Мхм — съгласи се Кейт.

— И баща му не е за изхвърляне — продължи Ани.

— Не е. И двамата печелят конкурса за сладури. И да, все още се срещаме с него — усмихна се Кейт.

— Нищо не съм казала — Ани сви устни. — Не си пъхам нос никъде.

— О не, само леко надничаш — тя сложи динозавъра подмишница. — Това ми харесва най-много у теб. Отивам в офиса за да видя мама, преди да си тръгна.

— Да опаковам ли този звяр? — попита Ани.

— Не. Опакован ще прилича на подарък, а така ще го занеса, все едно просто е помагало за училищния му проект.

— Винаги си била голяма умница, Кейт — съгласи се Ани.

Достатъчно умна, помисли си Кейт, за да знае какво иска и как да го получи. Бяха минали две седмици, откакто се любиха за първи път с Боруди. Оттогава бяха успели да си осигурят още една вечер насаме и да си откраднат по няколко часа тук и там.

Тя искаше много повече от това.

Водиха Джак на кино, ядоха заедно няколко пъти. Миналата седмица, когато наваля и натрупа много сняг, си организираха страхотен бой със снежни топки.

Искаше да направи много повече от това и за Джак.

Почука на вратата на офиса и надникна вътре.

Наташа седеше зад бюрото си и говореше по телефона. Прикани я с пръст да влезе.

— Да, благодаря ви. Ще очаквам доставката идната седмица — написа нещо на компютъра си, приключи с телефона и въздъхна. — Точно на време — каза тя. — Имах нужда от чаша чай и разговор, който не включва кукли.

— С удоволствие ще ти услужа. Дори ще направя чая — Кейт остави динозавъра на бюрото и грабна чайника.

Наташа погледна към играчката, после към дъщеря си.

— За Джак ли е?

— Аха. Има да прави проект за училище. Реших, че това може да му донесе допълнителни точки, а и ще е забавно.

— Той е възхитително момче — каза майка й.

— Да, така мисля и аз — Кейт наля гореща вода в чашите. — Броуди е свършил чудесна работа с отглеждането му.

— Съгласна съм, въпреки че никак не е лесно да отглеждаш дете сам.

— Не смятам да го оставя да завърши делото си сам — Кейт сложи една чаша на бюрото за майка си и седна на стола до нея, държейки своята в ръка. — Влюбена съм в Бороди, мамо и ще се омъжа за него.

— О, Кейт! — очите на Наташа се насълзиха и тя скочи, за да прегърне дъщеря си. — Това е чудесно. Толкова се радвам за теб. За всички ни. Малкото ми момиченце ще се омъжва.

Тя се наведе и целуна дъщеря си по бузата.

— Ще бъдеш най-красивата булка. Избра ли дата? Ще трябва да планираме толкова неща. Само трябва да съобщя на баща ти.

— Чакай, чакай, чакай — Кейт се смееше с глас, остави чая си и грабна Наташа за ръка. — Не сме избрали датата, тъй като още не съм убедила Бороди да ми предложи.

— Но...

— Убедена съм, че мъж като Бороди, който си е традиционалист, ще иска да направи предложение. Просто трябва да го подбутна към този етап, да ме попита и после ще се заемем с останалото.

Тревогата задуши вълнението и Наташа отстъпи назад.

— Кейти, Бороди не е някакъв план, който се състои от етапи.

— Не исках да прозвучи така. Но все пак, връзките си имат етапи, нали така мамо? И участниците в тази връзка преминават през тях.

— Скъпа — Наташа поседна на ръба на бюрото. — Винаги съм се възхищавала на логиката, практичността и решителността ти за постигане на целите. Но мила, любовта, бракът, семейството — тези неща невинаги следват пътя на логиката. Всъщност, почти никога не го правят.

— Мамо, аз го обичам — просто ѝ заяви Кейт и очите на Наташа отново се насълзиха.

— Да, знам. Виждам го. Повярвай ми, ако го искаш, то и аз искам да се случи. Но...

— Искам да съм майка на Джак — гласът на Кейт стана поплътен. — Не си давах сметка, че го искам толкова силно. В началото той беше просто едно очарователно дете, както се изрази ти. Радвах му

се, но аз обичам деца по принцип. Мамо, обиквам и него. Загубвам си ума и по момчето.

Наташа взе динозавъра и се усмихна.

— Знам какво означава да обикнеш дете, което не е твое. Отгледано дете, което изведнъж се оказва част от живота ти и го променя значително. Не се и съмнявам, че ще го обичаш като собствено, Кейт.

— Защо тогава си разтревожена?

— Защото си ми дете — каза Наташа и остави играчката настрана. — Не искам да бъдеш наранена. Готова си да им посветиш сърцето и живота си. Но това не означава, че и Броуди е готов.

— Той е внимателен с мен — Кейт бе убедена в това. Едва ли грешеше. Но нещо я гризеше отвътре. — Просто е предпазлив, не иска да избързва.

— Броуди е добър мъж и не се съмнявам, че е загрижен за теб. Но Кейти, не казваш, че те обича.

— Не знам дали ме обича — разстроена, Кейт скочи на крака. — Дори и да е така, не знам дали си дава сметка. Точно за това се старая да съм търпелива. Да съм практична. Но аз изгарям от копнеж за него, мамо.

— Мила — Наташа прегърна дъщеря си и погали косите ѝ. — Любовта е непредвидима. Дори и за теб ще бъде такава.

— Аз имам търпение. Поне засега — добави тя, като се засмя през сълзи. — Ще подредя нещата — тя стисна очи и повтори. — Мога да го направя.

Беше трудно да не се отбие през обекта. Поне пет пъти си наложи да не минава от там и да види напредъка и най-вече Броуди. Улесни си положението, като прекара следобеда в телефонни обаждания, във връзка с обявата за училището, която беше публикувала.

„Школа за танци Кимбъл“ щеше да отвори врати през април и вече имаше шест потенциални ученика. Беше насрочила интервю за местния вестник през следващата седмица. Това щеше да предизвика по-голям интерес, повече обаждания и повече ученици, евентуално.

Само още няколко седмици, помисли си тя докато паркираше зад пикапа на Бороди, и новия етап от професионалния ѝ живот щеше да започне. По никакъв начин не възнамеряваше да изостави от плана на личния си живот, обаче.

Той отвори вратата, беше бос и миришеше на постели. Фактът, че намери всичко това за много мило и секси, показваше колко бе запленена.

— Здравей. Извинявай, че се отбивам без да се обадя, но имам нещо за Джак.

— Няма нищо — той се опита да позачисти изцапаните си пръсти. — В кухнята сме, заели сме се с... — посочи с ръка към стаята. — Доста е разхвърляно.

— Винаги е така, когато се захванеш с училищен проект — успокой го тя.

Той се изненада, че тя бе запомнила за проекта изобщо. Толкова ли много бе говорил за него? — зачуди се Бороди, докато я следваше. Беше сигурен, че само бе споменал за това.

Тя влезе в кухнята и огледа обстановката.

Джак беше коленичил на един стол, надвесен над голямо парче картон и оцветяваше с пастел нещо, което наподобяваше прасе, нарисувано от Салвадор Дали.

Книги с динозаври стояха отворени на масата, както и няколко снимки, изпринтирани от компютъра. Също така имаше разхвърляни няколко пластмасови играчки, както и множество постели, флумастери и моливи.

Чифт големи работни обувки и детски маратонки бяха захвърлени в ъгъла. Голяма кана, пълна със зловещо червена течност, бе оставена на плот. Устата на Джак бе омацана в същия цвят и Кейт предположи, че е сок, а не боя.

Тя пристъпи напред и обувката ѝ заседна в локвичка.

— Имахме малък инцидент със сок — обясни Бороди, когато тя погледна надолу. — Явно съм пропуснал петното, докато съм чистил.

— Здравей, Кейт — момчето я погледна и подскочи. — Рисувам динозаври.

— Виждам. Тези от кои са? — поинтересува се тя.

— Сте-го-за-вър. Виждаш ли? Ето тук, в книгата. Ние с тате не го нарисовахме много добре.

— Но оцветяваш чудесно — каза тя, като се възхити от светло зелената глава, която момчето оцветяваше в момента.

— Трябва да не излиза от очертанятията — поясни Джак. — За това сме ги направили по-дебели.

— Много разумно решение — тя се подпря на лакти и изучи плаката подробно.

Различи тънките линии на буквите, които Броуди бе написал. Джак ги бе повторил разкривено. Парад на динозаври, помисли си тя. Стори ѝ се подходящо название за плакат, на който хищниците сякаш танцуваха в дълга, криволичеща линия.

— Справяш се чудесно. Май няма да имаш нужда от помощното пособие, което ти донесох — каза Кейт.

— Чук ли е? — попита детето.

— Опасявам се, че не е чук — тя бръкна в чантата си и извади играчката. — Смъртоносен хищник.

— Тиранозавър! Виж, тате! Те ядат всички.

Много е страшен — съгласи се Броуди и положи ръка на рамото на сина си.

— Може ли да го занеса в училище? 'Щото виж, ръцете и краката му се движат, устата му също. Може ли? — настоя Джак. — Смятам, че ще помогне много за проекта ми, нали тате? Има и малка книжка, в която обясняват кога и къде е живял и как е ял всичко наред.

— Да Джак, ще е от полза. Няма ли да благодариш на Кейт?

— Благодаря, Кейт — Джак се заигра с динозавъра. — Много ти благодаря. Страхотен е.

— Моля, пак заповядай. Ще ми дадеш ли една целувка? — попита тя.

Той се ухили и покри устата си с ръка.

— Мнеее.

— Добре, тогава ще целуна баща ти — тя завъртя глава и преди Броуди да успее да реагира, залепи устните си върху неговите.

Той избягваше да я целува и докосва, когато Джак бе наоколо. Това трябваше да се промени, реши Кейт и бавно плъзна ръцете си по раменете на Броуди.

Джак взе да се преструва, че повръща, но ги наблюдаваше внимателно.

— Една жена трябва да си взема целувките, когато ѝ се удаде възможност — заяви Кейт, като се отпусна назад, докато Броуди стоеше стъписан. — Така, изпълних си задачите, сега трябва да тръгвам.

— Не можеш ли да останеш? Ще помогнеш да дооцветим динозаврите. Ще си правим бургери за вечеря — предложи Броуди.

— Колкото и примамливо да звучи, няма да мога да остана. Имам уговорка в града — което беше истина. Смяташе, че засадата, така де, ненадейното отбиване у Броуди, ще бъде с по-голям ефект, ако беше кратко. — Ако не сте заети, можем пак да отидем на кино тези дни.

— Добре!

— Ще се видим утре, Броуди. Няма нужда да ме изпращаш. Продължавайте да работите върху динозаврите.

— Благодаря, че се отби — каза той и след малко чу как входната врата се затвори.

— Тате?

— Мда...

— Харесва ли ти да се целуваш с Кейт? — попита момчето.

— Да, искам да кажа... — започва се, помисли си Броуди. Тъй като Джак го гледаше съсредоточено, той седна. — Трудно е да ти обясня, но когато пораснеш... Повечето момчета харесват да целуват момичета.

— Само хубавите момичета ли? — попита Джак.

— Е, поне тези, които ти харесваш.

— Ние харесваме Кейт, нали така? — малчуганът не се отказваше.

— Разбира се — Броуди въздъхна, успокоен, че все още не се налагаше да води дискусия за половото образование. Поне не засега, помисли си той.

— Татее?

— Даа.

— Ти ще се ожениш ли за Кейт?

— Амии, аз... — щеше да бъде също толкова шокиран и, ако Джак внезапно ритнеше стола, на който седеше. — За Бога, Джак, това

пък откъде ти хрумна?

— Ами, защото я харесваш, харесва ти да я целуваш, а и нямаш жена. Майката и бащата на Род се целуват в кухнята понякога.

— Понякога хората се целуват без да се женят — о, Боже, накъде отиваше този разговор. — Бракът е много важно нещо. Трябва да познаваш човека много добре, да го разбираш и харесваш — заобяснява той.

— Ти познаваш Кейт и я харесваш.

Броуди почувства как тънка струя пот се стече по гръбнака му.

— Да, така е, но познавам и много други хора, Джак — чувстваше се като в капан, стана от стола и взе две чисти чаши, — и не се женя за тях. Трябва да обичаш някой, за да се ожениш за него.

— Не обичаш ли Кейт?

Той отвори уста и понечи да каже нещо, но я затвори. Странно, помисли си, колко по-трудно бе да заблуждаваш сина си, отколкото себе си. Простият отговор се състоеше в това, че и той самия не знаеше. Не беше сигурен, какво назряваше в него станеше ли дума за Кейт Кимбъл.

— Сложно е, Джак.

— Как така? — недоумяваше детето.

Въпросите за секса май щяха да се окажат по-лесни, реши Броуди. Постави чашите на плота и седна отново до сина си.

— Обичах майка ти, знаеш това, нали?

— Аха. И тя беше красива. Вие се грижехте един за друг и за мен, докато тя не отиде на небето. Искаше ми се, да си бе останала с нас.

— Знам. И на мен ми се искаше. Става дума за това, че след като тя си отиде, ми бе достатъчно да обичам само теб. Дори предостатъчно. Справяме си се чудесно двамата, нали?

— Да, ние сме екип — потвърди Джак.

— Разбира се — Броуди вдигна ръка за да плеснат дланите си една о друга, в знак на съгласие. — Сега да видим какво можем да направим, за да довършим динозаврите.

— Добре — Джак взе един пастел. Погледна баща си още веднъж. Харесваше му, че бяха екип, но му се искаше и Кейт да беше част от него.

ОСМА ГЛАВА

Броуди постави най-долното шкафче в нишата и го нивелира. Ако се заслушаше, можеше да долови бръмченето на бормашина. Някой от екипа му довършваше работата си на първия етаж. Горе се забиваха пирони, свистяха машини, стържеха триони. Няколко мъже от бригадата работеха по спалнята в апартаментата на Кейт.

Щеше да стане чудесно местенце, помисли си Броуди. Идеалният апартамент за сам човек или за двойка без деца. Беше тесничко за семейство и нямаше необходимите удобства, реши той и клекна, за да изравни друг шкаф.

Застоя се там и се замисли.

Ще се ожениш ли за нея?

От къде му бе хрумнало това на Джак, по дяволите?

Всичко се обърка сега. Той не беше готов за брак. Не можеше дори да си позволи да мисли за това. Имаше дете, за което да се грижи. Бизнес, който тъкмо потръгваше. Разнебитена къща, която бе постегнал едва наполовина. Моментът просто не беше подходящ да мисли за такива неща, камо ли да усложнява нещата още повече като се ожени.

Вече бе изпадал в такава ситуация, за което не съжаляваше дори и за миг. Но трябваше да си признае, че и тогава времето не бе подходящо и изобщо бе много трудно за всички замесени. Какъв беше смисълът да поема в същата посока, след като животът му бе толкова несигурен? Само щеше да си докара нови проблеми, заключи той. Освен това Кейт едва ли си мислеше за брак. Притрябвало ѝ е. Едва се бе установила в градчето. Имаше школа, за която да се грижи. Бе независима. Говореше френски. Била е във Франция, Англия и Русия. Можеше да реши пак да замине. А той бе закотвен с дете в Западна Вирджиния.

Във всеки случай те с Кони бяха лудо влюбени. Млади и наивни, помисли си той и го обзеха нежни чувства. А с Кейт бяха просто

възрастни, здравомислещи хора, които се наслаждаваха на компанията си.

Твърде трезви, за да се отплеснат по романтиката и да се оставят чувствата да замъглят разума.

Ръката, която се опря на рамото му така го стресна, че едва не изпусна бормашината върху крака си.

— О'Конъл, стреснах ли те?

Броуди се изправи задъхан, обърна се и срещна погледа на Джери Скъли. Бащата на Род му бе приятел още от училище. Джери беше над тридесет, но бе запазил ведрия си младежки вид и закачливата усмивка, която се разливаше на лицето му и в момента.

— Не те чух — поясни Броуди.

— Сериозно? Извиках на няколко пъти. Много си отнесен, приятел.

Джери сложи ръце на кръста си и се разходи из помещението. Мъжете в костюми и вратовръзки изглеждаха много важни на строителния обект, помисли си Броуди.

— Работа ли търсиш? Имам един свободен чук? — пошегува се той.

— Ха-ха — изсмя се Джери. Това си беше стара шега между тях. Джери беше факир по математика и разни други науки, но не можеше да завинти крушка, без да чете упътване.

— Окачи ли онези рафтове в пералното помещение? — попита Броуди, като му намигна шеговито.

— О, закачени са. Бет каза, че някакви джуджета ги сложили — той изпъна врат и закачливо посочи към Броуди с глава. — Дали знаеш нещо за това?

— Нямам идея, не наемам джуджета, много им е висока тарифата — отвърна Броуди.

— Ясно. Е, жалко, тъй като съм им много благодарен. Бет спря да мрънка.

Дотолкова се познаваха, че един подобен разговор бе достатъчен, за да си благодарят един на друг.

— Долу се е получило много добре — продължи Джери. — Кери започна да ни влудява с този балет. Изглежда, че ще я запишем следващия месец.

— Не виждам защо да не го направите. Имаме още малко работа тук, после да довършим дреболии отвън, но помещението за танци е готово — Броуди се зае да монтира следващото шкафче. — Какво правиш тук по това време, едва следобед е? Кратък работен ден?

— Банкерите работят много повече от колкото си мислиш, приятел.

— Нежни ръчички — подкачи го Броуди. — Одеколон ли надушвам?

— Това е афтършейв, варварино. Както и да е, имах служебна среща навън. Свърших по-рано от очакваното и реших да те навестя. Да видя какво си направил с тази съборетина. Парите на моята банка са закопани тук, все пак.

Броуди се усмихна през рамо.

— Точно затова клиентът ѝ е наел най-добрия.

— Слушам, че ти и балерината танцувате често заедно — каза Джери. Звучеше грубо, но двамата с Броуди бяха толкова близки и изразяваха привързаността си по този начин.

— Малък град — каза Броуди. — Навсякъде има уши.

— Бива си я — Джери се приближи и се зае да наблюдава как приятелят му изглажда ръба на шкафа. — Някога гледал ли си истински балет?

— Не — призна си Броуди.

— Аз съм. Малката ми сестра ходи няколко години на уроци по балет. Помниш Тифани, нали? Участва в „Лешникотрошачката“. Родителите ми ме завлякоха. Имаше някои интересни моменти — спомни си Джери. — Огромни мишки, битка с мечове, грамадна елха. Останалото е някакви подскачащи и въртящи се хора, ако питаш мен.

— Предполагам.

— Както и да е — продължи Джери. — Тифани се върна тук. Живееше в Кентъки през последните няколко години. Най-сетне се разведе с онзи идиот. Ще поживее при нашите докато се посъвземе.

— Аха — Броуди постави нивелира върху един от шкафовете и поклати глава.

— Та, мислех си, след като пак си на въртележката и се срещаш с жени, можеш да изведеш и нея някой път. Да я поразведриш малко. Да я заведеш на кино, вечеря може би.

— Мхм — потвърди Броуди разсеяно. Действаше си по задачите и отбеляза под барплота къде точно да сложи шкафчетата.

— Ще бъде чудесно. Много ѝ се събра на главата, знаеш. Ще бъде хубаво да прекара няколко часа с мъж, който ще се държи мило с нея — Джери не спираше да го уговаря.

— Мдаа... — Броуди си мърмореше разсеяно под нос.

— Тя си падаше по теб като бяхме малки. Ще ѝ се обадиш тези дни, нали?

— Разбира се. Какво? — Той се изправи изпод плота и се обърна към Джери. — На кого да се обадя?

— За Бога, Броуди. На Тифани. Сестра ми. Ще ѝ се обадиш и ще я поканиш на среща.

— Така ли?

— О'Конъл, току-що каза, че...

— Чакай малко, чакай — Броуди остави бормашината и се опита да навакса с информацията. — Виж, няма да мога. С Кейт сме нещо като заедно...

— Не си женен за нея, нито пък живеете заедно. Какъв е проблемът? — учуди се Джери.

Броуди бе почти сигурен, че има проблем. Това, че бе позагубил тренинг, не означаваше, че бе забравил как стават нещата. Освен това не искаше да кани Тифани на среща, нито когото и да било друг. Но реши, че Джери ще оцени това, което смята да каже:

— Виж Джери, не съм на вълна да се срещам с никой, все още.

— Че нали излизате с балерината?

— Не е така. По-скоро... Ние само... — омота се Броуди.

Може би се получи добре, че отмести поглед от Джери, докато правеше неуспешни опити да намери точните думи. Кейт стоеше на вратата и кой знае какво щеше да чуе.

— О, Кейт. Здравсти.

— Здравей — гласът ѝ бе хладен, очите ѝ горяха. — Съжалявам, че ви прекъснах.

Джери надуши кавгата, пусна една бърза усмивка и се приготви да изостави приятеля си на бойното поле.

— Здравсти Кейт. Радвам се да те видя. Боже, колко късно е станало, трябва да тръгвам. Ще ти се обадя за уговорката, Броуди. До скоро — и се изпари.

Броуди отново вдигна бормашината и я запремята от ръка в ръка.

— Това беше Джери.

— Да, знам кой е — тросна се тя.

— Монтирам шкафчетата днес. Тези от черешово дърво се оказаха сполучлив избор. До края на деня ще приключим с вградения гардероб в стаята ти и ще минем първия пласт мазилка.

— Превъзходно — отвърна тя сухо.

Гневът ѝ беше като гнездо на усойници, които не спираха да съскат и да се извиват в корема ѝ. Кейт не възнамеряваше да ги укротява, а реши да ги остави да забият отровните си зъби в Броуди.

— Значи ние не излизаме заедно, срещаме се само за... — тя пристъпи в стаята и се спря — да преспиваме, така ли? Или имаш още по-просто описание?

— Джери ме оплете в разговора — оправда се той.

— Нима? За това ли толкова убедително му каза, че сме нещо като заедно? Не си давах сметка, че ще ти бъде толкова трудно да дефинираш връзката ни. Още по-малко очаквах, че каквото и да е това между нас, ще успее да те злепостави пред приятелите ти.

— Чакай малко — той тресна бормашината на земята. — Щом си подслушвала разговора ни, да беше чула всичко, поне. Джери искаше да изведа сестра му, а аз му поясних защо това не е добра идея.

— Ясно — тя си представи как сдъвка всички пирони от торбичката и ги изплюва в очите му. — Първо, не съм подслушвала. Това място е мое и мога да идвам тук когато си поискам, както и да обикалям свободно из всички стаи. Второ, когато се обясняваше на Джери, защо не е добра идея да излезеш със сестра му, случайно да ти дойде на ум да използваш думичката „не“?

— Да. Не — поправи се той. — Защото не внима...

— А, ето, можеш да казваш не, значи. Нека ти кажа нещо, О'Конъл — тя натърти на думите, като забиваше пръст в гърдите му. — Аз не преспивам с мъжете.

— Че кой е казал такова нещо, по дяволите? — извика той.

— Когато съм с някой мъж, аз съм него. Точка. Ако той не е способен или няма желание да стори същото, бих очаквала да бъде достатъчно откровен и да си каже.

— Не съм...

— Също така не съм никакво извинение, което да извадиш от торбата с лъжите, в случай, че не знаеш как да откажеш услуга на приятел. Тъй че не си и помисляй пак да ме използваш по този начин, с недомлъвките си от рода на нещо като „да“. И след като не се срещаме, спокойно можеш да се обадиш на сестрата на Джери или на която там си поискаш.

— Кое от двете е, да му се не види? Ядосана си ми, че отказах на Джери, или че не съм му отказал? — объркано попита Броуди.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Ако го удареше, само щеше да му покаже, че я превъзхожда.

— Идиот — отрони тя, завъртя се и излезе от стаята, говорейки на украински.

— Жени — измърмори Броуди. Ритна кутията с инструментите, но това изобщо не успокои нервите му.

Час по-късно шкафчетата бяха монтирани и той се бе захванал с килера. Повтори си разговора с Кейт няколко пъти и всеки път си припомняше неща, които трябваше да ѝ каже. Кратки и смислени доводи, които щяха да обърнат битката в негова полза. При първа възможност, щеше да ѝ прогори ушите с тях.

Нямаше да ѝ се моли, каза си той и заби скобата за рафта. Нямаше за какво да се извинява. Жените бяха една от многото причини, мъжът да се чувства по-добре, ако прекара живота си сам, заключи той.

След като беше такъв идиот, защо изобщо си бе губила времето с него? Той пристъпи заднешком, за да излезе от вградения гардероб и се натъкна на Спенсър Кимбъл.

— Какво е тая навалица днес? — изръмжа Броуди.

— Извинявай, не очаквах да ме чуеш в тая шумотевица — оправда се Спенсър.

— Ще сложа знаци наоколо — той отиде в другия край на стаята и взе една дъска за рафт, която беше отрязал и загладил. — Забранено за костюми, вратовръзки и жени.

Спенсър повдигна вежди. Откакто познаваше Броуди, за пръв път го виждаше толкова ядосан.

— Не съм първият, който ти прекъсва работата днес, предполагам.

— Идея си нямаш — Броуди изпробва дъската. Пасна идеално в нишата. Поне нещо да се получи добре днес, помисли си. — Ако си дошъл да говорим за кухнята ти, веднага щом одобриш проекта, ще поръчам материали. Ще мога да започна след няколко седмици.

— Всъщност, засега се отказвам от този проект. Наташа се разпорежда с кухнята. Само се отбих, за да погледна как вървят нещата тук. Виждам значителен напредък.

— Напредваме, няма що — Броуди грабна още един рафт, спря се и въздъхна — Извинявай. Лош ден.

— Сигурно е заразно — Спенсър донякъде си обясни, защо дъщеря му не е в добро настроение. — Кейт е долу, подрежда си офиса.

— О — Броуди домъкна всички дъски за рафтовете и започна бавно да ги поставя на място. — Не знаех, че е тук.

— Мебелите, които беше поръчала, пристигнаха току-що. Тя също не ме посрещна много добре. Като навържа нещата, стигам до извода, че май сте поспорили.

— Когато някой ти скача и те хваща за гърлото, без да има причина за това, не е спор, а е атака — обясни Броуди.

— Мхм. С риск да си пъхам носа където не трябва, ще ти кажа само, че жените в моето семейство винаги смятат, че имат достатъчно добра причина да хванат мъжа за гърлото. Дали причината е наистина добра, това никога не става ясно — намекна Спенсър.

— Ето защо жените винаги са били проблем — заяви Броуди.

— Обаче не можем без тях, нали?

— Ние с Джак си се справяхме отлично — ядът му понамаля, когато се обърна отново към Спенсър. — Какво им става на жените? Защо винаги трябва да усложняват нещата и да ни карат да се чувстваме като идиоти?

— Синко, поколения мъже са размишлявали над този въпрос. Има само един отговор и той е — защото.

Броуди се усмихна леко, стъпи обратно във вградения гардероб и продължи с рафтовете.

— Трябва да се примирим с това, предполагам. Вече няма никакво значение. Тя ме заряза.

— Не си ме оставил с впечатлението, че си мъж, който бяга от проблемите — каза Спенсър.

— Няма нищо типично и у дъщеря ти — Броуди съжали за това, в момента, в който го изрече. — Извинявай.

— Приех го като комплимент. Вие двамата доста сте понаранили чувствата си, а може би и гордостта си. Искаш ли да те понасоча малко? В такава ситуация Кейт реагира с остро избухване, което обикновено прераства в ледена резервираност.

Броуди изрови някакви закачалки за стената в гардероба. После реши, че някой от работниците може да ги закачи, но имаше нужда да се разсее с нещо.

— Тя беше доста ясна по въпроса. Нарече ме идиот, след което каза нещо на руски или украински, все тая.

— Хокала те е на украински? — Спенсър едва сдържа учудването си. — В такъв случай, трябва да е била много ядосана.

Броуди присви очи и сграбчи отвертката.

— Не знам какво означаваше, но не ми хареса как прозвуча.

— Сигурно е било нещо от сорта на „да се печеш на шиш над пъклени огънове“. Майка ѝ го използва често. Броуди, изпитваш ли чувства към дъщеря ми?

Дланите на Броуди се изпотиха на секундата.

— Господин Кимбъл...

— Наричай ме Спенс. Знам, че въпросът не е никак лесен, но бих искал да ми отговориш. Би ли отстъпил от кутията с инструменти първо. Вътре има доста остри предмети — Спенсър пхна ръце в джобовете. — Няма да те предизвикам на дуел с отвертки, обещавам.

— Добре. Изпитвам чувства към Кейт. Още са неясни и неустановени, но ги имам. Не смятах да се забърквам с нея. Положението ми не го позволява.

— Може ли да попитам защо? — прекъсна го Спенсър.

— Сам баща, очевидно е. Старая се да осигуря приличен живот на сина си. Това не е животът, на който Кейт е свикнала или би водила.

Спенсър се замисли за момент и се обади.

— Те не са се отнесли добре с теб, нали?

— Моля?

— За разлика от повечето семейства, нашето често е много шумно, бърка се в чуждите работи, покровителства своите и може да

бъде наистина досадно. Но сигурно си разбрал, че уважаваме и подкрепяме избора и чувствата на другите. Броуди, грешеш ако преценяваш една ситуацията по това, как се е развила друга — Спенсър спря за момент и продължи. — Но да оставим това настрана. След като те е грижа за Кейт, нека ти дам един непоискан съвет. Дали ще го приемеш, или не, си е твоя работа. Справи се със ситуацията. Разбери се с нея. Ако тя беше безразлична към теб, отдавна щеше да е приключила всичко спокойно, или още по-лошо — учтиво.

Спенсър се обърна да огледа хаоса в кухнята, след като реши, че беше оставил О'Конъл с достатъчно теми за размисъл.

— Значи това ме очаква и мен един ден? — той отправи отчаян поглед към Броуди. — А ти си мислиш, че имаш проблеми.

Спенсър завъртя глава и си тръгна, а Броуди застана насред стаята, удряйки с отвертката по дланта си. Бащата на Кейт току-що го бе посъветвал да не отстъпва на дъщеря му. Що за странно семейство бяха?

Собствените му родители никога не се караха. Това беше така, защото баща му поставяше условията и те се изпълняваха. Или поне изглеждаше така.

Броуди никога не се бе карал с Кони. Поне не сериозно. Разбира се, че имаха някои разногласия, но успяваха да ги изгладят помежду си. Или просто ги пренебрегваха. Правеха така, помисли си той, тъй като и двамата бяха отритнати от родителите си, изолирани и нямаха на кой да разчитат, освен един на друг.

Гневът му навличаше само проблеми и нищо друго. С баща му, в училище, когато започна работа. Той се научи да го възпира, вместо да го разпалва. Поне в повечето случаи, призна си и си припомни за скорошната кавга с баща си.

Въпреки това, сигурно правеше грешка, като сравняваше това, което е било с настоящето. Едно нещо бе сигурно, неприятното чувство в стомаха му нямаше да го напусне докато не изрече това, което го мъчи.

Първо огледа работниците си, после довърши някои дребни неща по плана за следващия ден. Почти беше време за приключване на работния ден и реши да освободи мъжете. Нямаше нужда от публика.

Кейт заби правилно пирона и направи доволна физиономия. Прасето Броуди О'Конъл не беше единственият, който можеше да борави с чук. Тя прекара последните два часа в прецизно подреждане на офиса си. Всичко трябваше да е безупречно, когато приключеше. Нямахше да се задоволи с половинчати работи.

Бюрото ѝ беше точно там, където го искаше. Шкафчетата му вече бяха напълнени с брошури, които лично бе оформила и поръчала, както и пликосе и формуляри за учениците. Страничният шкаф беше от същия дъбов материал. Надяваше се папките в него скоро да се запълнят.

Килима беше открила на разпродажба в антикварен магазин. Избелелия цвят на розите стоеше добре на бледозелените стени и подхождаше на тапицерията на креслата, които бяха поставени срещу бюрото ѝ.

Това че беше офис, не означаваше, че не трябва да е елегантен.

Тя окачи още една от черно-белите снимки, които бе подбрала внимателно. Отдръпна се настрани и кимна одобрително. Танцьори по време на репетиция, на сцената, зад сцената. Начинаещи ученици, завързващи пантофките си. Потни, обсипани с брукат, отпуснати и премалели, или изпълняващи скок. Уловен бе всеки един аспект от света на танцьора. Всеки ден щяха да ѝ напомнят за това, което бе правила и което щеше да прави.

Взе още един пирон, намести го срещу стената и го удари. Докато го забиваше повторно си мислеше как си губи времето с мерзавеца Броуди О'Конъл.

Нека се умилква около Тифани. Тя много добре си спомняше Тифани Скъли. Нахакана и изрусена, в по-горния клас на гимназията. Постоянно се кискаше и винаги бе силно начервена. Е, нека идиота да ѝ се наслаждава. Не я интересуваше.

Тя бе приключила с него.

— Ако ми беше казала, че ще покриеш стената със снимки — изкоментира Броуди, — нямаше да се старая толкова при мазилката. Никой нямаше да забележи.

Кейт намести снимката и взе нов пирон.

— Предполага се, че си изпипваш работата, без значение дали някой ще ѝ се наслаждава или не. След като съм платила за тези стени, ще правя каквото си поискам с тях.

— Твоя воля, щом искаш да ги осееш с дупки — снимките бяха чудесни, не че щеше да ѝ го каже. Не само, че бяха подредени добре, навързани, без да са претенциозни, а и самата тематика бе подходяща.

Можеше да си я представи в няколко от тях, като дете, момиче, жена. Най-вече на една от снимките, седяща на земята с кръстосани крака, удряща с чук по пантофите, която го накара да се усмихне. Посочи с пръст към последната снимка и изкоментира небрежно.

— Мислех си, че танцувате с тези.

— За твоя информация палците трябва да се разчупят в началото. Един от начините е с чук. Сега, ако ме извиниш, бих искала да си довърша работата в офиса. Утре следобед трябва да проведе няколко срещи в него.

— Ще имаш предостатъчно време — офиса̀т и без това вече изглеждаше безупречно, помисли си той. Трябваше да се досети, че ще го декорира без грешка.

— Нека ти го кажа така — тя заби още един пирон, — заета съм и нямам никакво желание да разговарям с теб. Не ти плащам, за да се размотаваш наоколо, още по-малко пък да си приказваш.

— Не ми излизай с този номер — той изтръгна чука от ръцете ѝ. — Това, че пишеш чекове за свършената работа, няма нищо общо с останалите неща. Проклет да съм, ако ти позволя да объркаш понятията.

Той имаше право, разбира се. Тя се засрами, че изобщо си бе позволила да намекне за това.

— Така е, но сме приключили и с личните си отношения.

— Как пък не — той се обърна и затвори плъзгащата се врата.

— Какво си въобразяваш, че правиш?

— Осигурявам малко уединение. Не се намира много напоследък — поясни той.

— Отвори вратата, излез през нея и не спирай да вървиш — сопна му се тя.

— Седни и млъквай.

Очите ѝ се разшириха от изненада, не от яд.

— Моля?!

Той беше решил да разреши проблема. Поста̀ви чука на разстояние, на което не би могла да го достигне, приближи се и я бутна на стола ѝ.

— Сега ме изслушай.

Тя понечи да се изправи, но той не ѝ позволи. Гневът ѝ нарасна, но го задържа да не изкипи, единствено заради изненадата ѝ да го види толкова бесен.

— Доказа ми, че си голям и силен — каза тя с подигравка, — не трябва да ми доказваш, че си и глупав.

— А ти не трябва да ми доказваш, че си разглезена и нагла. Ако още веднъж се опиташ да станеш, преди да съм свършил, ще те завържа за стола. Вършех си работата, когато Джери се появи изневиделица. Той ми е приятел. Двамата с Бет пренебрегват собствените си задачи, заради мен и Джек, задължен съм му.

— Логично е да му се отблагодариш, като излезеш със сестра му — намеси се тя.

— Тихо, Кейт. Не се срещам със сестра му и не възнамерявам да го правя. Той не спираше да говори, аз монтирах шкафовете и не го слушах, докато превключа...

Броуди прокара ръка през косата си и закрачи нервно из стаята.

— Джери ме завари неподготвен. Опитах се да се измъкна от ситуацията, без да го обидя. Много са близки с Тифани, тревожи се за нея и разчита на мен, предполагам. Какво трябваше да му кажа? Не ми пука за сестра ти, може би.

Кейт вирна брадичка.

— Да. Не става дума за това, обаче.

— Тогава за какво иде реч, по дяволите?

— Въпросът е в това, че ти каза, а очевидно така го чувстваш, че между нас няма нищо друго, освен секс. Аз имам нужда от повече в една връзка. Лоялност, вяност, чувства, уважение. Очаквам от мъжа да е способен да каже, и то без да се задави, че имаме връзка. Да ми покаже, че се интересува от мен.

— Дявол да го вземе, минали са повече от десет години, откакто съм излизал на срещи с някой. Не можеш ли да проявиш малко разбиране.

— Не ти е много правилна логиката. Приключихме ли? — попита тя.

— Ама че си костелив орех. Не, не сме приключили — той я дръпна и я изправи на крака. — Не съм бил с никоя, преди да започна да се виждам с теб. Не искам и да бъда с друга. Ще го заявя на Джери,

както и на всички останали. Не си ми безразлична и изобщо не ми харесва, когато ме карат да се чувствам като идиот.

— Добре, а сега ме пусни — тросна се тя.

— Ако можех да го направя, нямаше да съм тук и да изгарям от желание да те удуша — повиши тон Броуди.

— Ти ме обиди. Обиди нас. Ти заслужаваш да бъдеш удушен.

— Няма да се извинявам отново — той я повлече към вратата.

— Да се извиняваш? Аз не чух никакво извинение. Какво правиш?

— Просто млъкни — нареди ѝ той и отвори вратата, като продължи да я дърпа по коридора.

— Ако не ме пуснеш на секундата, ще...

Броуди я грабна и с един замах я преметна през рамото си. Прихвана я през краката с едната ръка, а с другата отвори външната врата.

— Полудя ли? — извика тя. Беше твърде шокирана, за да се съпротивлява. Отметна косата от лицето си, докато слизаха по стъпалата пред къщата. — Напълно ли откачи?

— От минутата, в която започнах да си мисля за теб — той отгледа лицата и видя една жена да излиза от съседната сграда. — Извинете! Госпожо?

— А... да, кажете — тя погледна към тях и премигна учудено.

— Това е Кейт, аз съм Броуди. Само исках да ви кажа, че излизаме заедно и имаме връзка.

— О, Боже — прошепна Кейт и отново закри лице с косата си.

— Аха, ами добре... — жената се усмихна, помахаше им леко и добави: — Много хубаво.

— Благодаря — Броуди спусна Кейт да стъпи на земята. — Да продължавам ли, или това ти стига?

Тя не можа да каже нищо. Думите бяха заседнали в гърлото ѝ. Разреши проблема като заби юмрук в гърдите му и побягна назад към къщата.

— Явно не е достатъчно — реши Броуди и закрочи след нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Броуди я хвана точно преди да успее да затръшне вратата на офиса в лицето му. Не че това щеше да го спре точно сега, когато бе набрал инерция.

— Не бързай толкова, скъпа.

— Не съм ти скъпа. Не ми говори изобщо — тя го заобиколи. — Ти си един грубиян. Да ме сграбчиш и така да ме засрамиш на улицата.

— Засрамена? — той не спираше да я гледа със същия изпепеляващ поглед като нейния, докато затваряше вратата след себе си. — Защо? Просто казах на съседката, „без да се задавя“ ли беше, че се срещаме. Какъв е проблемът?

— Проблемът е... — тя направи няколко крачки назад, тъй като той пристъпваше срещу нея. Фактът, че я притискаше в ъгъла и тя му го позволяваше ѝ причини поредния шок. Никога не се оставяше да ѝ се противопоставят, камо ли да отстъпи пред мъж. — Какво си мислиш, че правиш?

— Държа се естествено — колко добре се чувстваше само, дявол да го вземе. — Бях загубил форма, но се съвземам. Тъкмо ще разберем, дали ще ти понесе.

— Ако си мислиш, че можеш... — тя се притесни леко, когато той сграбчи раменете ѝ и я повдигна на пръсти. — По-добре се успокой.

— А ти по-добре влизай в ритъма — той впи устни в нейните и я усети как се дърпа, но той пренебрегна това. — Проблем ли има? — О'Конъл сграбчи лицето ѝ и я погледна в очите.

— Броуди... — едва успя да изрече, преди отново да завладеят устните ѝ.

— Да или не.

— Аз не... зъбите му гризнаха врата ѝ.

— О, Боже — тя не можеше да мисли. Това не беше правилно. Сигурно имаше поне дузина причини, това да се определи като неправилно.

Щеше да мисли за тези неща по-късно.

— Искаш да махна ръцете си от теб? — попита той, докато ги движеше по нея, развълнувано и алчно. — Да или не, избирай.

— Не, по дяволите — тя го сграбчи за косата и придърпа устата му обратно към нейната.

Кейт не разбра кой кого събори на пода. Не че имаше значение. Не можеше да определи чии ръце се стремяха по-бързо да свалят дрехите. Не я интересуваше.

Знаеше само, че искаше грубия, разярен Броуди толкова, колкото нежния и търпеливия. Тялото ѝ копнееше за него, сърцето ѝ подскачаше.

Толкова много топлина, учуди се как не изгоря от нея. Острите игли на болка и удоволствие се сливаха в непоносима чувственост.

Вкопчени един в друг се затъркаляха на пода. Тя впи зъби в рамото му, копнееща да усети дивия вкус на плътта му.

Той бе забравил какво беше да искаш и да получаваш по този начин. Без ограничения и граници. Да се впуснеш и да грабиш. Пръстите му разкъсаха малкото дантелено триъгълниче, което ги разделяше и я придърпа близо към себе си.

Впитите в гърба му нокти предизвикаха тръпки по тялото му, а замъгленият ѝ поглед — бурен триумф. Нетърпелив да я обладае, той сграбчи бедрата ѝ и проникна в нея.

Тя изпъна гъвкавото си тяло и потръпна. Пръстите ѝ се забиха в килима, за да намери опора за необузданите му тласъци. Стихийно съвкупление, което се подхранваше от горещата им кръв. Даже когато тя извика, той я издърпа нагоре, докато краката ѝ не обвиха кръста му, а ръцете ѝ не сграбчиха хлъзгавите от пот рамене.

Кейт се задържа така, обяздвайки острото като бръснач удоволствие, прилепена към него. Когато кулминацията премина през тялото ѝ, разкъсвайки я на парчета, тя се наклони назад, като позволи и на него да получи своята наслада.

Щом я освободи от прегръдката си, тя се плъзна на пода като восък от разтопена свещ.

Остана да лежи така, омаломощена и преситена. Беше опустошена, тя самата го бе допуснала и се чувстваше великолепно.

Въпреки че зрението му бе още замъглено, Броуди погледна към нея, а после се огледа наоколо, за да види пораженията.

— Разкъсах ти ризата — промълви той. Клепачите ѝ потрепнаха и тя отвори очи. Броуди разпозна онзи ленив поглед на задоволената жена. — А тези неща — той вдигна парчетата от бикините ѝ — е, няма да се извинявам за тях.

— Не съм искала извинение.

— Добре, защото ако искаше, щеше да се наложи да те завлека отново на двора, този път гол и да намеря друг съсед. Може да вземеш ризата ми, имам друга в колата.

Тя седна, взе ризата и горещината, която я изпълваше, започна да затихва.

— Още ли сме скарани?

— Аз приключих, остава ти да решиш — отговори той.

Тя го погледна. Очите му бяха ясни и искрени. Този път тя се притесни, понечи да каже нещо, после поклати глава и спря.

— Продължавай, кажи го. Нека да си изясним всичко — подкани я той.

— Обиди ме — беше ѝ трудно да го изрече. Беше много по-лесно да понесе гнева, отколкото обидата.

— Разбирам — той взе ризата от ръцете ѝ и загърна раменете ѝ. — За това ще ти се извиня. Но да знаеш, че и ти ме обиди.

— Какво правим, Броуди?

— Опитваме се да се изясним, предполагам. Не се срамувам да призная за отношенията ни Кейт. Не искам да си мислиш така. Още не съм свикнал, това е.

— Добре, имаш право — но бе много засегната, осъзна тя и сви раменете си в ризата му. Болеше я, че се бе влюбила, а той не. Това не означаваше, че нямаше да го стори. Тя се усмихна, целуна го и положи глава на рамото му. — Не си идиот, извинявай, че те нарекох така.

Той хвана брадичката ѝ.

— Нарече ме нещо по-лошо от това, нали?

Усмивката ѝ се разшири.

— Може би.

— Ще си купя украински речник — закани се той.

— Успех, но да знаеш, че не съдържа някои думи и фрази.

— Ще си купя, все пак — той се изправи, като помогна и на нея да стане. — Трябва да прибера детето си.

Косата му бе разрошена, но секси, очите замъглени от задоволство и бе гол до кръста. И, помисли си тя, беше баща, който трябваше да изчака сина си да слезе от училищния автобус.

— Това е част от всичко, нали? Част от проблема ти с привикването с връзката ни? Опитваш се да балансираш между мъжа и бащата в себе си.

— Да, може би — призна си той. — Кейт, не съм имал никоя... — той вдигна ръка и приглади косата си. — Кони боледува дълго — той не можеше да продължи да говори за това сега. Не искаше да си припомня. — На Джак му се отрази зле. И на двамата, всъщност. Единственото, което мога да направя, е да му се реванширам.

— Ти го правиш. Аз също знам как да жонглирам, Броуди. Мисля, че ще можем да се справим, стига и двамата да го искаме.

— Аз искам — потвърди той.

Сърцето ѝ се успокои.

— Това е достатъчно. Отивай за Джак.

— Даа — погледът му се премести надолу. — Преди да тръгна искам само да ти кажа, че фланелените ризи ти отиват.

— Благодаря.

— Да те закарам ли до вас? — предложи ѝ той.

— Не, имам още малко работа тук.

— Добре — наведе се и я целуна, беше му трудно да отдели устните си от нейните. — Трябва да тръгвам — но когато стигна до вратата се обърна и я попита: — Искаш ли да излезем в събота?

Кейт повдигна вежди. За първи път той я канеше навън. Това беше напредък, реши тя.

— С удоволствие.

Броуди недоумяваше кога бе дошла пролетната ваканция, след като коледната едва бе свършила. Със сигурност дните в училище не летяха толкова бързо, когато той беше дете.

Семейство Скъли бяха решили да заминат на почивка и да заведат децата до Дисниленд. Това причини много проблеми, тъй като Джак не спираше да мрънка, че и те трябва да отидат някъде.

Броуди се опита да му обясни, защо няма да могат да го направят точно сега. Въпреки цялото си търпение, накрая се позова на познатото

на всички родители защото аз казвам така, след като Джак не даваше признаци да се успокои.

Вследствие на което, се оказа заклещен с нацупено дете и непоносимо гузна съвест. Комбинацията от двете му дойде в повече, в малката баня, където се опитваше да реди плочки.

— Не ми даваш да ходя никъде — оплакваше се Джак. Беше отегчен до безкрай от купчината играчки, която му бе разрешено да носи със себе си.

Той обичаше да ходи на работа с баща си, по принцип, но не и когато най-добрият му приятел беше на почивка и се забавляваше. Наказание. Безмилостно наказание, помисли си детето, като изрече една от думите, която беше чул от работниците.

Баща му не му обърна внимание и продължи да си лепи плочки.

— Защо не ме водиш при баба? — попита детето намръщено.

— Казах ти, баба ти беше заета тази сутрин. След няколко часа ще мине от тук и ще те вземе — слава на Бога, за което, помисли си Броуди.

— Не е честно да стоя тук и да скучая, докато другите се забавляват. Защо и аз да не мога?

Броуди захвърли шпаклата настрана и каза:

— Виж, трябва да работя. Правя го, за да има какво да ядеш.

Ужас, звучеше досущ като баща си.

— Това е положението — добави той. — Ако продължаваш да се оплакваш, няма да отидеш никъде.

— Дядо ми даде пет долара, тъй че няма нужда да ми купуваш храна — каза Джак и очите му се насълзиха.

— Чудесно. Супер. Ще мога да се пенсионирам още утре — Броуди вдигна ръце.

— Баба и дядо могат да ме заведат на почивка без да те взимаме и теб.

— Няма да те водят никъде — тросна се Броуди, като се засегна дълбоко от детската прямота. — Все ще идеш на почивка, преди да навършиш тридесет. Престани вече.

— Искам баба! Искам да си отида у дома! Вече не те харесвам — нацупи се Джак.

Кейт влезе точно в този момент и стана свидетел на последвалите сълзи. Тя погледна към Броуди. Изглеждаше изтощен и

изнервен. Сърдитото дете се просна на земята и се затръшка.

— Какво има, красавецо Джак? — попита тя.

— Искам да ме заведе в Дисниленд — успя да изрече измежду хлипанията.

Броуди се наведе, за да успокои момчето, Кейт също приклепна и застана между бащата и сина.

— О, и аз искам да отида. Обзалагам се, че на всички ни се ходи там, само там и никъде другаде.

— Тате не иска.

— Разбира се, че иска. На татковците им се ходи най-много. На тях им е и най-тежко, тъй като не могат да намерят време, защото трябва да работят — каза тя.

— Кейт, мога да се справя със ситуацията — намеси се Броуди.

— Кой е казал, че не можеш? — измърмори тя, вдигна момчето и се изправи. — Сигурно ти е писнало да стоиш затворен тук, нали миличък? Искаш ли да дойдеш вкъщи с мен, за малко и да оставим тате да поработи на спокойствие?

— Баба му ще мине след няколко часа и ще го вземе. Нека само да... — Броуди се пресегна към детето, но Джак се омота като змийче около Кейт и това сви сърцето на баща му.

Един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере колко наранен бе Броуди. Прииска ѝ се да притисне Джак между двамата в силна прегръдка, но реши, че това не беше най-подходящото нещо за момента.

— Приключих с работата си тук за днес — каза Кейт. — Защо не разрешиш да взема Джак с мен и да ми прави компания — а в същото време успя да прошепне на Броуди: „Ще го сложа да поспи.“ — Ще се обадя на майка ти и ще ѝ кажа да го вземе от вкъщи.

— Искам да отида с Кейт — Джак се бе опрял на рамото ѝ и плачеше.

— Добре. Чудесно. Благодаря — жалката смесица от гняв и вина го накараха отново да сграбчи шпаклата.

Беше като капризно дете, помисли си Кейт.

Броуди седна нервно на една обърната кофа и чу Джак да се оплаква на Кейт.

— Тате ми се разкрещя.

— Да, знам — тя го целуна по зачервените и мокри бузки, докато слизаха по стълбите. — И ти му крещеше. Обзалагам се, че и той е точно толкова тъжен, колкото си и ти.

— Не е — Джак облегна главицата си на рамото на Кейт и въздъхна тежко. — Той не ще да ме заведе до Дисниленд. И аз искам като Род.

— Знам, вината е моя — обясни Кейт.

— Как така?

— Баща ти ми обеща да направи ремонта, а също и че ще е готов до определена дата. Аз казах на други хора и те ще очакват да стане така. Ако татко ти не удържи на думата си, аз също няма да мога да спазя моето обещание, а това ще е доста неприятно, не мислиш ли Джак?

— Да. Но... не може ли само този път.

— Баща ти спазва ли си обещанията, които ти дава? — попита го Кейт.

— Да — момчето отпусна глава.

— Не се натъжавай, красавецо Джак. Когато отидем у нас, ще ти прочета приказка, за един друг Джак. Този с бобеното зърно.

— Може ли да ми дадеш бисквитка?

— Да — тя го прегърна здраво.

Малчуганът заспа преди Джак от приказката да продаде кравата си и да вземе бобените зърна. Горкото момче, помисли си тя докато го завиваше. Горкият Броуди.

Замисли се и реши, че не беше много благосклонна към него. Родителството не беше само борба на пода или игра на топка на двора. Включваше сълзи и гневни избухвания, разочарования и дисциплина. Да казваш не, когато сърцето искаше да каже да.

— Ти си много обичан, красавецо Джак — прошепна тя, наведе се и го целуна по главата — и баща ти иска да го знаеш.

На него трябва да му се напомня същото, помисли си тя с въздишка. — Искан ми се да усети намека, тъй като не ми се чака дълго. Искан ви и двамата.

Телефонът извънтя. Кейт го грабна бързо и излезе от стаята, за да не събуди Джак.

— Ало, да — усмихваше се тя — Давидов? С какво съм заслужила лично обаждане от маестрото?

Кейт пооправи грима и косата си, въпреки че ѝ се струваше смешно, но щеше да се срещне с родителите на Броуди за първи път. Искаше да им направи добро впечатление, тъй като възнамеряваше да се сроди с тях.

Джак беше пълен с енергия след дрямката. Наложиха се да потичат в двора, спретнаха ожесточена битка с пластмасови супергерои и състезание с колички, което приключи с невероятни експлозии.

Завършиха забавата със следобедна закуска.

— Тате ми е ядосан — сподели Джак, докато си похапваше ябълка.

— Не смятам така — успокои го Кейт. — Според мен е разстроен, че не може да ти даде онова, което искаш. Родителите искат да осигурят всичко на децата си. Искат те да са щастливи. Но невинаги имат възможност.

Самата тя си спомни, как се бе тръшкала за разни неща, негодувание придружено със зъбене и цупене. Приключващо също като това на Джак, с вина и нещастие.

— Понякога те не могат да направят онова, което искаш от тях, защото са преценили, че не е най-доброто за теб — продължи Кейт. — Друг път, просто защото не могат. Когато малкото ти момче плаче, крещи и тропа с крак, може да му се ядосаш, но в същото време сърцето ти се къса от мъка.

Джак я погледна с големите си очи и промълви:

— Но аз не исках да става така.

— Знам и съм сигурна, че ако му се извиниш и двамата ще се почувствате по-добре — посъветва го Кейт.

— Твоят татко викал ли ти е някога?

— Да, и това ме натъжаваше много. Но по-късно стигих до извода, че си го заслужавах — отговори му тя.

— Аз заслужих ли си го днес?

— Страхувам се, че да. Като малка, дори и да бях ядосана или нещастна, винаги бях сигурна в едно, че баща ми ме обича. Ти също знаеш, че твоят те обича, нали?

— Да — Джак кимна тържествено — ние сме екип.

— Страхотен при това — потвърди Кейт.

Джак се улиса с парченцата ябълка, подреждаше ги на различни фигурки в чинията си. Тя е красива, помисли си той, и е мила. Може да играе на игри и да чете приказки. Харесваше му да го целува, а той да се смее докато се преструва, че не му харесва. Тате също обичаше да я целува, поне така казваше, а той не лъже.

Може би Кейт щеше да се ожени за баща му, нищо че тате казва, че тя не иска да го стори. Тогава тя щеше да бъде съпруга на тате и майка на Джак. Всички щяха да живеят заедно в голямата къща. Някой ден, може би щяха да отидат заедно до Дисниленд.

— За какво си се замислил толкова, красавецо Джак?

— Чудех се, дали...

— А — тя се усмихна и се изправи при звука на звънеца — запази си мисълта, това сигурно е баба ти.

Кейт разроши игриво косата му и побърза да отвори вратата. Задържа ръката си върху дръжката и си пое дълбоко дъх. Глупаво е да си напрегната, каза си, и посрещна мистър и мис О'Конъл.

— Здравейте, радвам се да ви видя — тя отстъпи от прага, и ги покани да влязат. — Джак е в кухнята, яде следобедната си закуска.

— Много мило, че го пазиш и помагаш на Броуди — Мери О'Конъл влезе вътре, като се опитваше да не оглежда коридора твърде очебийно. Тя също бе положила старание при гримирането си, за изненада на съпруга си.

— Приятно ми е да прекарвам времето си с Джак. Страхотна компания е. Заповядайте влезте, имам кафе — предложи Кейт.

— Не искаме да те задържаме — намеси се Боб. Той бе посещавал често къщата. Когато поправяш тоалетните на хората, не проявяваш особен интерес към джунджуриите и мебелите им.

— Току-що го сварих, влезте, моля ви. В случай, че не бързате за някъде, разбира се — настоя Кейт.

— Трябва да... — Боб склони, след като жена му го сръчка в ребрата. — С удоволствие ще изпием по едно кафе. Благодаря.

— Броуди ще ремонтира кухнята на майка ми — поде Кейт. — Родителите ми са много доволни от работата му по останалата част на къщата.

— Винаги е бил сръчен — каза Мери и погледна остро съпруга си, който бе стиснал устни.

— Преобразил е до неузнаваемост старата къща, която купих. Хей, Джак, виж кой е тук.

— Здравсти! — момчето сърбаше горещ шоколад. — Играя си с Кейт.

Същият като баща си, помисли си Боб кисело. Душата му се разведри както винаги, когато видеше лъчезарното лице на детето.

— Откъде намери шоколадова крава, приятелю?

— О, държим я в колибка в градината — обади се Кейт докато подреждаше чашите и чинийките, — доим я по два пъти на ден.

— Кейт има играчки. Майка ѝ има цял магазин. Каза, че на рождения ми ден ще отидем там и ще мога да си избира една.

— Колко мило — възкликна Мери и погледна съзаклятнически към Кейт. — Как е майка ти, Кейт?

— Добре е, благодаря.

Мери хареса начина, по който Кейт подреди чашите, сметаната и захарта. Изискано, без да е превзето. Забеляза колко естествено подаде кърпата на Джак, за да избърше сам млякото, което бе разлял. Добри заложби за евентуална майка, реши тя. Внучето ѝ заслужаваше точно такава. Колкото за евентуална съпруга, това тепърва щеше да се разбере.

— Всички приказват за балетната ти школа — каза Мери, като се опита да прикрие гневното пухтене на съпруга си. — Сигурно се вълнуваш много.

— Да, така е. Вече имам няколко ученика, класовете започват след две-три седмици. Ако знаеш някой, който е заинтересован, ще съм благодарна да им споменеш за мен.

— Шепърдстаун е много по-различен от Ню Йорк — каза Боб и се протегна към захарницата.

— Със сигурност — гласът на Кейт бе мек и нежен, въпреки че чу сумтенето. — Наслаждавах се на живота в Ню Йорк, на работата си там. Това, че имах и семейство в града, ми бе от голяма полза. Харесваше ми да пътувам, да посещавам нови места, възможността да танцувам на знаменити сцени. Но тук е домът ми, тук искам да бъда. Смятате, че балетът не е подходящ за място като това ли, мистър О'Конъл?

— Не знам нищо за балета — той сви рамене.

— Е, по стечение на обстоятелствата аз знам и смятам, че една добра школа за танци ще е от полза на градчето, нищо че е мъничко — добави тя и отпи от кафето си. — Ние сме студентски град, все пак. Покрай университета ни посещават различни хора, от къде ли не.

— Може ли да си взема бисквитка? — попита Джак.

— Забрави да кажеш „моля“ — добави баба му.

— Може ли една бисквитка, моля?

Кейт понечи да се изправи и ахна, когато видя Броуди през стъклото на задната врата. Клатейки глава, отиде да му отвори вратата.

— Така ме изплаши.

— Извинявай — беше се задъхал леко, по-скоро от вълнение, отколкото от притичването около къщата. — Опитах да ви се обадя — каза той и кимна към родителите си за поздрав. — Да ви пресрещна. Сигурно сте били по пътя.

— Казахме, че ще минем за момчето към три — обади се Боб. — Пристигнахме в три.

— Да, но плановете ми се промениха — Броуди погледна към сина си, който седеше навел глава над чинията. — Джак, добре ли си прекара с Кейт?

Момчето поклати леко глава и погледна бавно нагоре. Очите му бяха пълни със сълзи.

— Съжалявам, че не те слушах преди и че те нараних.

Броуди клекна до него и хвана лицето му в ръцете си.

— Съжалявам, че не мога да те заведа до Дисни. Извинявай, че ти се развиках.

— Вече не ми се сърдиш?

— Не, не ти се сърдя — баща му се усмихна.

Сълзите изсъхнаха.

— Кейт ми каза, че няма да си ми ядосан.

— Познала е — той вдигна Джак от стола, прегърна го и го пусна на земята.

— Може ли пак да идвам с теб на работа. Вече ще слушам — обеща момчето.

— Разбира се, само че аз приключих за днес.

— Мъж, който приключва още в ранния следобед, няма да е свършил много добра работа за деня — измрънка Боб.

Броуди погледна към баща си и кимна с глава.

— Така си е. А мъж, който не си тръгва няколко часа по-рано от работа, за да прекара повече време със сина си, не се старее много като баща.

— Никога не си бил гладен — отвърна гневно Боб и се изправи на крака.

— Прав си. Искам Джак да може да каже, че съм правил и други неща за него, освен това. Имам изненада за теб — добави Броуди и хвана брадичката на детето, която потрепваше всеки път щом баща му и дядо му разговаряха. — Не е Дисниленд, но съм убеден, че ще ти хареса много повече от влакчетата там.

— Нов супер герой? — развълнуван, Джак започна да дърпа баща си за джоба.

— Не.

— Кола? Камион?

— Студено. Не е в джоба ми, а е отвън, пред къщата.

— Може ли да видя? Може ли? — детето вече тичаше към вратата и след секунди дърпаше дръжката ѝ. Отвори я, погледна надолу, после към баща си. Този чудесен момент на смаяно възхищение бе всичко за Броуди.

— Кученце! Кученце! — Джак грабна малката пухкава топка, която се опитваше да се покатери по крака му. — Мое ли е? Може ли да си остане за мен?

— Изглежда, че то е съгласно — установи Броуди, когато видя как палето маха доволно с опашка и близва Джак по лицето.

— Бабо виж, имам си кученце и си е мое. Казва се Майк. Винаги съм искал да кръстя кученцето си така.

— Много е сладък. Погледни само какви лапи. Ще бъде по-голям от теб преди да си се усетил. Трябва да се грижиш добре за него, Джак — посъветва го баба му.

— Ще се грижа, обещавам. Виж, Кейт. Погледни Майк.

— Страхотен е — тя не можа да устои и приклекна до него. Получи няколко грапави целувки от кутрето. — Толкова е мекичко, толкова сладко — обърна се към Броуди и срещна погледа му. — Много, много сладко.

— Хубаво е едно момче да си има куче — обади се Боб, наежен от предишния коментар на сина си. — Кой ще се грижи за него, когато Джак е на училище по цял ден, а ти си на работа? Там ти е проблемът,

че никога не обмисляш нещата. Правиш каквото ти е угодно за момента, без да мислиш за последствията.

— Боб! — унижена, Мери сграбчи съпруга си за ръката.

— Дворът ни е с хубава ограда — поясни Броуди търпеливо. — На повечето ми обекти мога да заведа куче. Ще го вземам с мен, докато поотрасне.

— Купи кучето за момчето или за да изкупиш гузната си съвест, че не можеш да му осигуриш ваканция, на каквато са завели приятеля му? — продължи в същия дух Боб.

— Не искам да ходя в Дисниленд — извика Джак с треперещ глас. — Искам да съм си у дома с тате и Майк.

— Защо не изведеш Майк навън, Джак? — Кейт изпроводи момчето с усмивка до вратата. — Кученцата обичат да тичат навън, също като момчетата. Трябва да се поопознаете. Облечи си якето, обаче.

Броуди се сдържа, докато Кейт изпрати момчето навън.

— Не е твоя работа дали и защо, ще купя куче на сина си. Бях го избрал още преди три седмици, но трябваше да изчакам докато се отбие. Щях да го взема в неделя, за Великден, но днес Джак имаше нужда от разведряване — поясни той.

— Няма да го научиш да те уважава като му даваш подаръци, след като се е държал грубо с теб — тросна се Боб.

— Ти нали ме научи на уважение? Погледни какви са ни отношенията.

— Моля ви — закърши ръце Мери — недейте тук.

— Няма да ми казваш къде мога да кажа каквото мисля — изкрещя Боб. — Сбърках, като не съм те удрял по-здраво и по-често. Винаги правеше каквото си искаш. Само се забъркваше в неприятности. Съсипа майка си. Избяга към големия град преди млякото по устата ти да е изсъхнало и съсипа живота си.

— Точно така, избягах. Избягах от теб — надвика го Броуди.

Главата на Боб се извъртя, сякаш му зашлевиха плесница. Той пребледня.

— Но сега си тук, нали? Блъскаш, колкото да преживяваш. Подхвърляш момчето си из съседите, за да можеш да работиш. Предизвикваш клюки като влачиш разни жени, с които се натискаш

докато синът ти спи в съседната стая. Даваш му лош пример и един ден ще завърши точно като теб.

— Моля? — ако гневът не бе замъглил очите й, Кейт щеше да осъзнае, че е застанала между двамата мъже, които бяха готови да се сбият. — Броуди не се мотае с разни жени, мотае се с мен. Въпреки че не ти влиза в работата, държа да отбележа, че натискането никога не се е случвало докато Джак спи в съседната стая. И ако не си забелязал, че Броуди по-скоро би си отрязал ръката, отколкото да стори нещо, което ще нарани момчето, то тогава си не само сляп, но и глупав. Трябва да се срамуваш от начина, по който му говориш и от факта, че не намиращ смелост да му кажеш, че се гордееш с него. Че си горд да виждаш как се справя с живота си и как се бори, за да осигури съществуването на сина си.

— Напрасно си хабиш думите — обади се Броуди и тя се обърна към него.

— Ти да мълчиш. Твоята вина също не е малка. Нямах право да говориш така на баща си. Да му засвидетелстваш неуважение и то пред сина си. Не виждаш ли, че ежедневните ви разпавии плашат и нараняват Джак?

Тя се обърна и едва не ги изпепели с огнения си поглед.

— Вие двамата имате мозък колкото на маймуна. Отивам навън при Джак. Можете да се избиеете ако искате, пет пари не давам. Само приключвайте с всичко това час по-скоро.

Тя отвори вратата със замах и излезе.

Броуди застана до нея след няколко минути. Тя все още беше под напрежение. Без да каже и дума, той загледа как Джак се бори с кутрето и се опитва да го накара да тича след малко червено топче.

— Искам да ти се извиня, че се държахме така в дома ти — каза той.

— Тази къща се е наслушала на семейни кавги и предполагам, че я очакват още много — отвърна Кейт.

— Беше права за това, че не трябваше да започваме свадата пред Джак — тя не каза нищо и той пхна ръце в джобовете си. — Кейт, отношенията с баща ми са такива, винаги сме били така.

— И само защото винаги е било така, трябва да продължи така? Ако можеш да промениш една част от живота си, Броуди, не виждам

защо да не можеш да промениш и друга. Просто трябва да се постараяш повече.

— Постоянно се заяждаме, това е. Най-добре е да стоим настрана един от друг. Не искам Джак да бъде същия с мен един ден. Може би се презастраховам.

— Престани — тя се обърна към него разгорещена. — Той е щастливо, добре приспособено и здраво момче, нали?

— Да — Броуди се усмихна, като гледаше как синът му тичаше наоколо и се смееше с цяло гърло, а кученцето се катереше по него.

— Знаеш, че си добър баща. Необходими са усилия, но през по-голямата част е лесно, тъй като го обичаш безусловно. Много повече се изисква обаче, да бъдеш добър син. Тъй като има много условия за любовта, която изпитваш към баща си и тази, която той таи към теб.

— Ние не се обичаме — добави Броуди.

— Грещиш, ако не се обичахте, нямаше да можете да се наранявате по този начин.

Броуди не обърна особено внимание на думите ѝ. Тя не разбира, помисли си. Как би могла?

— За първи път го виждам безмълвен. Никога не е допускар друга жена да го подреди така. Виж, при мен е различно, свикнал съм.

— Браво. А сега, ако не искаш да подхвана и теб, настоявам при първа възможност да се извиниш на майка си. Злепостави я ужасно.

— Леле колко си строга. Може ли да си поиграя с кучето си първо?

— Чие куче? — повдигна вежда тя.

— На Джак, но ние с Джак сме...

— Екип — довърши тя. — Да, знам.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт състави плана, избра момента и зачака да настъпи подходящото време.

Знаеше, че всичко бе изчислено, но в това нямаше нищо лошо, нали? Времето, подхода, похвата — всички те бяха съществени елементи за един план. Това, че изчакваше да дойде петък вечер, когато Джак бе останал при баба си с преспиване, а Броуди се излежаваше отпуснат след горещ секс, бе просто част от разумното планиране.

— Имам нещо за теб — каза тя.

— Още нещо? — той пак беше отнесен, както би казал Джери. — Получих вечеря, бутилка вино и се любих с красива жена. Не мисля, че е останало още нещо.

Тя се измъкна от леглото, изсмя се тихичко и каза:

— О, разбира се, че има.

Той не откъсваше очи от нея, винаги се наслаждаваше на начина, по който тя се движеше. Вече смяташе, че в балета има нещо интригуващо.

Беше му много приятно да я вижда край себе си. В стаята, върху която вечер бе работил извънредно за да довърши ремонта ѝ, тъй като вече не я ползваше само за спане.

Стените бяха измазани и боядисани в наситено синьо. Кейт обичаше наситените цветове. Дървените первази и дограма придаваха особен акцент. Беше ги изтъркал хубаво, докато естественият им цвят се показва, за да го запечата с лъскав лак.

Надяваше се скоро да успее да оправи и пода. Пердетата и останалите подробности щеше да остави за по нататък.

Засега просто му харесваше да я вижда тук. Да гледа как мургавата ѝ кожа се откроява на фона на гладките сини стени и как трептящата светлина от утихващия огън танцува в сенките.

Веднъж бе оставила обещите си на нощното шкафче. Нещо в него подскочи от радост, когато ги видя там на следващата сутрин.

Изглеждаха толкова... женствено, припомни си той, създаваха някакъв уют. Почувства се глупаво разочарован, когато Кейт ги махна от там.

Какво ли означаваха всички тези негови мисли? Определено трябваше да изясни чувствата си.

Кейт облече ризата му и стана, за да вземе чантата си.

— Ще ти купя няколко такива ризи — реши Броуди. — Само за да мога да те гледам как се разхождаш, облечена с тях, без да носиш нищо отдолу.

— Ще ги приема — тя седна на леглото и постави един плик върху разголените му гърди. — А това е за теб.

— Какво? — той седна слисан на леглото и изсипа съдържанието на плика. Двамата самолетни билета само засилиха объркването му. — Какво е това?

— Два билета за самолета до Ню Йорк. За идния петък, за теб и за Джак — поясни тя.

Той огледа билетите, после нея и внимателно попита:

— Защото?

— Защото много искам и двамата да дойдете. Бил ли си в Ню Йорк? — попита Кейт.

— Не, но...

— Още по-добре. Ще ви разведа. Ръководителят на Компанията, за която танцувах се обади в началото на седмицата — обясни тя. — Ще има специално представление, само едно шоу, следващата събота вечер. За благотворителни цели е. Ще изберат няколко изпълнения от различни балети, които ще бъдат изпълнени от различни танцьори. Той ме кани да участвам преди време, но аз отказах. Толкова неща ми се бяха струпали на главата, а и се бях съсредоточила върху отварянето на школата.

— Но изведнъж реши да приемеш? — попита Броуди.

— Балерината, която трябваше да изпълни па дьо дьо от „Червената роза“ е контузена. Това е балет, в който Давидов танцува за пръв път със съпругата си, когато бяха партньори. Нараняването няма да застраши кариерата ѝ, слава Богу, но няма да може да танцува поне две седмици. Той ме помоли да я заместя — всичко беше много просто и тя не възнамеряваше да даде възможност на Броуди да се измъкне.

— Танцувала съм тази част няколко пъти. Освен това именно за нея ме беше поканил в началото и когато се обади, не ми се искаше пак

да отказвам. След което ме придума да изпълня още един танц от Дон Кихот. Трябва да замина в понеделник, за да имам време да вляза във форма, но не можах да подготвя всичко, така че заминавам във вторник — каза тя.

Коремът му се сви при мисълта за заминаването ѝ.

— Ще си чудесна. Кейт, виж, оценявам жеста, но не мога да грабна Джак просто ей така и да замина за Ню Йорк.

— Защо не?

— Работа, училище от една страна. Кученцето от друга — оправда се Броуди.

— Можете да тръгнете в петък, след училище и да сте в Ню Йорк за вечеря. Ще останем при сестра ми. В събота ще разгледате част от града, можеш да заведеш Джак до Емпайър стейт билдинг. Вечерта ще присъствате на балета. В неделя ще доразгледаме града, ще отидем на вечеря при баба ми и дядо ми и ще се върнем с късния полет. В понеделник сте обратно на работа и на училище — тя сви рамене и добави: — А колкото до Майк, ще вземете и него, разбира се.

— Да доведе кучето в Ню Йорк? — учуди се той.

— Да, ще се хареса на децата на сестра ми — увери го Кейт.

Броуди се почувства така, сякаш седеше в картонена кутия и тя бавничко затваряше капака ѝ.

— Кейт, да летя до Ню Йорк само за края на седмицата, ей така изневиделица, просто не е нещо обичайно за мен.

— Не е полет до Марс, О'Конъл — тя се засмя, наведе се и го целуна. — Само едно малко приключение. На Джак ще му хареса, а и... — тя си бе оставила черешката на тортата за накрая — той ще може да си го върне на Род, за перченето му с Дисни. Джак ще види откъде е паднал Кинг Конг и е загинал трагично.

Удари право в целта. Броуди се мъчеше да не изкрещи от въодушевление. Реши да забрави за картонената кутия. Вече се чувстваше като риба със здраво забита в устата си кукичка.

— Не ме разбирай погрешно — каза ѝ той, — но хич ме няма в балета.

— О! — тя се усмихна и запърха с мигли. — Какво си гледал досега?

— Като стана дума, не съм гледал и публично обесване, но едва ли бих променил отношението си към него — отвърна Броуди.

— Добре, мисли за пътуването като за възможност да покажеш Ню Йорк на Джак. Ще имате два дена да се наслаждавате на почивката си. Само два часа от тях ще са убийствено скучни. Сделката не е лоша, нали? А и никога не си ме виждал да танцувам — добави тя, като вплете пръсти в неговите. — Много би ми харесало.

— Напила ми всички струни — той погледна към билетите и завъртя глава победен.

— До една. Значи е договорено? — попита тя.

— Почакай само Джак да разбере, че ще пътува за първи път със самолет. Ще полудее от радост — каза Броуди.

Момчето не можеше да си намери място от радост. Едва дочака да дойде петък следобед и да поемат към летището.

— Тате, попитай дали Майк може да лети заедно с нас. Може да го е страх сам, затворен в тази клетка.

— Джак, казах ти вече, не разрешават. Всичко ще е наред с него, обещавам. Сложили сме му играчките, а и ще има още две кучета, които ще пътуват в багажното отделение заедно с него — успокои го Броуди.

— Да, предполагам — очите на Джак бяха ококорени от вълнение и трепет, когато пристъпиха в самолета. — Гледай, това са пилотите — прошепна той развълнувано.

Стюардесата веднага забеляза вълнението му и изненада малчугана като го разведе из пилотската кабина и му даде чифт пластмасови криле. Джак моментално реши, че иска да стане пилот.

През целия полет той не спря да разпитва баща си, като едва отлепяше лице от прозореца. Ушите на Броуди пищяха от неспирното бърборене, но това не бе от значение. Важното беше, че Джак си прекарваше чудесно.

Сега му оставаше и да издържи през следващите два дена. Ако многобройното семейство на Кейт не му докараше главоболие, то балетът неминуемо щеше да го стори.

Какво по дяволите правиш тук, О'Конъл? — запита се той и усети как се паникьосва. — Два дни в Ню Йорк. Балет. Защо не си остана в къщи, да си заглаждаш стените и да правиш планове за петъчна вечеря с пица, за Бога?

Заради Кейт, призна си той и паниката запулсира в гърлото му. Тя бе успяла да промени всичко, някак си.

Броуди излезе от летището с ръчния си багаж в едната ръка и хванал здраво Джак с другата. Огледа се за Кейт и си наложи да се успокои. Бяха само два дена, в края на краищата. Забеляза висок рус мъж, който му махаше с ръка насреща. Беше съпругът на Фредерика, сестрата на Кейт. Набързо прерови паметта си и се опита да си спомни името му.

— Ник ЛеБек — представи се мъжът и пое багажа от ръката на Броуди. — Ще ви заведе у нас, момчета. Кейт искаше да ви посрещне, но я задържаха на репетицията.

— Можехме да си извикаме такси, но благодаря, че дойде да ни вземеш — каза Броуди.

— Няма проблем. Имате ли още багаж? — попита Ник.

— Само Майк — добави Джак.

— О, да — усмихна се посрещачът, наведе се и се здрависа с момчето. — Радвам се да те видя. Макс те очаква с нетърпение. Запознахте се на Нова година, помниш ли?

— Аха и Кейт каза, че ще може да спим у вас две вечери.

— Да. Ще имаме голямо празненство. Обичаш ли супа от рибешки глави? — попита Ник.

Очите на Джак се разшириха и той бавно поклати глава в отрицание.

— Чудесно, тъй като няма да ядем такава. Хайде да вземем Майк.

Да се окаже в непознат град, в чужда къща, сред хора, които едва познава, беше точно толкова неловко, колкото очакваше да бъде. Джак веднага се заигра с Макс. Продължиха от там, където бяха прекъснали предния път, сякаш бяха стари приятели. Майк беше центъра на внимание и от вълнение се изпика на килима.

— Съжалявам много. Още се учи — извини се Броуди.

— И моите деца са така — каза Фреди и му подаде влажен парцал. — Свикнали сме наоколо да се разлива какво ли не, спокойно.

За негова изненада, Броуди се поотпусна. Беше му интересно да наблюдава как Джак общува със семейството. Да го види с каква лекота общува с братчето и сестричето. Беше много сладък, когато си

играеше с тригодишната Келси, сякаш влизаше в ролята на по-голям брат.

Броуди нямаше братя и сестри, но знаеше, че това не беше лека задача.

— Да те разведря малко? — попита Ник и посочи с глава към съседната врата. Той тъкмо излизаше от стаята, в която играеха децата и изкрещя: — Който чупи, купи.

В отговор получи само детски глъч. Домакинът заведе Броуди в кабинета си, в който имаше очукано пиано, което пазеше от сантименталност и големи кожени кресла. На полицата лъщяха статуетки Тони, а на табуретката до пианото — куп листове от нотна тетрадка.

Ник отиде до малкия хладилник със стъклена врата.

— Искаш ли бира?

— О, да — прие с облекчение Броуди.

— Пътуването с деца може да те влуди — Ник отвори бирите и подаде едната на Броуди. — Хайде наздраве и да си подарим поне десет блажени минути.

— Не млъкна за секунда откакто го взех от училище. Мисля, че подобри собствения си рекорд — пошегува се Броуди.

— Почакай само да дойде ред на презокеански полет, тогава ще видиш какво е. Девет часа заклецен между Макс и Келси — Ник потрепери. — Имаш ли представа колко въпроса могат да се зададат за девет часа? Хайде да не обсъждаме това, че ще сънуваме кошмари после.

Ник покани Броуди с жест и той се спусна в едно от меките кресла.

— Страхотно местенце си имаш. Когато и да си помисля за Ню Йорк, винаги си представям апартаменти, чиито прозорци гледат към тухлената стена на съседната сграда, или към някой лъскав небостъргач.

— Точно така живеехме над бара на брат ми, когато с Фреди започнахме да пишем заедно. В източната част на града. Страхотен бар — добави Ник, — и апартаментът си го биваше. Но не беше място, където можеш да отгледаш две деца — той вдигна поглед и се усмихна. — Аа, ето я и балерината.

— Извинете, че закъснях — Кейт влезе в стаята, целуна набързо Ник по бузата, после се наведе към Броуди за една продължителна целувка. — Съжалявам, че не можах да те взема от летището. Давидов пак бе изпаднал в едно от онези негови настроения. Понякога може да те побърка и те принуждава да изгаряш от желание за едно питие. Ник, скъпи, ако ми донесеш чаша вино ще ти стана роб.

— Звучи добре, имаш го — каза той.

— Кажи на Фреди, че ще дойда ей сега, само да се поотпусна малко.

— Сядай — нареди ѝ той и я блъсна на стола, от който бе станал. — Нека тези крака за милиони да си отпочинат малко.

— Точно така и ще направя — тя изпъшка и се наведе, за да свали обувките си.

Ник излезе от стаята. Броуди изруга и се озова на колене, хванал крака ѝ в ръцете си.

— Какво по дяволите си направила? — ходилото ѝ беше цялото в бинт и в рани.

— Танцувах.

— Докато си разкървави краката? — попита той.

— Да, когато се налага. А с Давидов се налага често — отвърна тя.

— Някой трябва да го застреля — каза Броуди.

— Мммм — тя облегна глава назад и притвори очи. — Обмисляла съм го много пъти през последните няколко дни. Балетът не е за ревльовци, О'Конъл. Болката и разранените ходила са част от забавлението.

— Колко нелепо.

— Това е, няма друг начин — тя се наведе и го целуна по челото. — Не се притеснявай, ще заздравеят.

— Как, по дяволите, ще танцуваш с тези крака утре вечер? — възмути се той.

— Великолепно — каза тя и издаде тежка въздишка на облекчение, когато Ник влезе в стаята. — Чудесен си. Броуди смята, че Давидов трябва да бъде застрелян.

— Значи си му разказала доста неща — Ник погледна към краката ѝ и направи гримаса. — Господи, искаш ли малко лед?

— Не, благодаря. Ще ги погледея по-късно — каза Кейт.

— Ще го сториш веднага — каза Броуди и за да разреши проблема, просто я дръпна от стола и я вдигна на ръце.

— О, Броуди, стига. Стегни се.

— Тихо — нареди той и я изведе от стаята.

— Леле, този не се шегува — измърмори Ник, допи бирата си и се втурна да разкаже на жена си.

— Толкова е романтично — Фреди продължаваше да се захласва по случилото се часове по-късно, когато тя и Ник се приготвиха да си лягат. — Просто връхлетя с нея в кухнята, с онзи негов чудесен, намръщен поглед. Търсеше леген, за да потопи наранените крака на Кейт.

— Казах ти, човекът е пътник — отвърна Ник, като в същото време тресна с юмрук по стената, която бе залепена за стаята на сина му. В другата стая настана тишина, нещо, което той не очакваше да се случи.

— И как я гледа само, особено ако си мисли, че никой не го вижда. Сякаш ще я погълне наведнъж. Страхотен е — продължи Фреди.

Ник спря да се чеше по корема и каза:

— И аз те гледам така.

— Да, бе — Фреди подсмръкна и отиде до леглото, за да се мушне под завивките.

— Хей — той се приближи до нея, хвана я за рамото и я завъртя към себе си. — Ето тук — показа ѝ, като сочеше лицето си и ѝ отправи разгорещен поглед. — Виждаш ли?

— Да, супер, разтопи ме — изкиска се тя.

— Искаш да кажеш, че не съм романтична натура, така ли? Смяташ, че онзи дето размахва чука е по-добър от мен? — наежи се Ник.

— Моля те — Фреди завъртя очи и се разсмя. Отиде пред огледалото и започна да реши косата си.

Докато се усети две силни ръце я понесоха към леглото. Изненаданият ѝ вик бе сподавен от силно напористи устни.

— Искаш романтика ли? Ще си я получиш и още как — закани се Ник.

Къщата утихна. Децата отдавна спяха, надвити от умората. Кейт стоеше в стаята, в дъното на коридора и пристягаше колана на халата си. Беше прекарала няколко дълги и трудни дни. Тялото ѝ бе изтощено до краен предел, а умът ѝ напрегнат. Но сега, при мисълта, че Броуди е само на няколко крачки от нея, не можеше да си намери място. Предполагаше, че той би счел за изключително невъзпитано да се намърда в стаята ѝ. Това не означаваше, че тя не можеше да нахлуе в неговата.

Измъкна се от стаята си, мина тихо по коридора, надникна в тази на децата. Дори и кучето се беше отпуснало на пода и спеше дълбоко. Доволна, отстъпи леко назад и се запъти към вратата на Броуди. Отдолу не се промъкваше светлина. Ако се наложеше, щеше да го събуди, какво толкова. Отвори вратата, тя изскърца леко, пристъпи вътре точно в момента, в който той се извърна от прозореца.

Броуди си мислеше за нея, както винаги. Беше само по дънки, с разхлабен колан. Устата му пресъхна, щом я видя да влиза в стаята и да заключва вратата след себе си.

— Кейт, децата.

— Спят непробудно — беше си купила халата предния ден, в обедната почивка. Екстравагантна коприна с цвят на праскова. Но щом видя пламъка в очите му и го чу как шепти, докато прекосяваше стаята, тя разбра, че покупката си е струвала.

— Току-що ги проверих — каза Кейт и прокара ръце по гърдите му. — Ако се събудят все някой от нас четиримата ще се погрижи. Наслаждаваш се на гледката?

— Доста е внушителна — той хвана ръката ѝ. — Мислех си, че няма да успея да заспя, без да мога да те докосвам, знаейки, че си толкова близо до мен.

— Направи го сега и никой от нас няма да се тревожи, за това, дали ще може да заспи — прикани го тя.

Броуди се чудеше, как изобщо бе успявал да ѝ устои. Тя беше фантазията на всеки мъж. Сатенена кожа, сладни устни, дълги изваяни ръце и крака. С нея, цялата празнота през отминалите години щеше да остане зад гърба му.

Той плъзна копчинения халат по раменете ѝ, тя остана гола пред него.

Двамата се потопиха в интимния свят, който си бяха изградили заедно. Извивки и мускули, копнеж и трепет. Парфюмирана плът, меки, галеци ръце. Тя бе като чудо за него. Прелъстителка със сиви очи, която може да те омае с поглед. Жена със силна воля, която не отстъпваше в битка. Приятел с широко сърце, здрави рамене и стабилна ръка.

Броуди не можеше да си представи какъв би бил животът му, ако се откажеше от всичко това. Знаейки го, и най-вече признавайки си го, той я придърпа по-близо и я прегърна силно.

— Какво има, Броуди — тя прокара пръсти през косата му. Ръцете му я бяха обхванали толкова силно, че се учуди как не се бе счупила на две.

— Нищо — той притисна устни във врата ѝ и се постара да не се унася в мисли. За Бога, не се отплесвай точно сега. — Няма нищо. Искам те. Не мога да опиша колко силно те искам.

Устата му се сля с нейната. Гореща, ненаситна, изпепеляваща мислите и здравия разум.

Нещо по-различно се случваше между тях. Нещо повече от обичайното. Той я завладяваше толкова бързо, с тиха пламенност, която ги сближаваше неумолимо. Тя не можеше да направи нищо друго, освен да чувства и отговаря на порива. Сърцето ѝ вече бе изгубено, бе изцяло отдадено на него.

Светлините на града проблясваха в прозорците. Откъм улицата се носеше шум от коли. Животът, който пулсираше там някъде, не означаваше нищо за вплетените в страстна прегръдка любовници.

Тя се надигна над него, стройна и бледа, на фона на сенките, изпълнили стаята. Косата ѝ бе тъмен водопад, който се стелеше по гърба ѝ, а когато се наведе да го целуне ги покри и двамата като завеса. Ароматът ѝ го омая и погълна.

Тя го прие в себе си с плавно движение, като го обгърна с топлина.

Два стона се сляха в едно, очите им се срещнаха. Той я докосна, ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и се спряха на гърдите ѝ. Тя сложи своите длани върху неговите, задържайки го по близо до себе си и започна да се движи бавно. Мъчително и божествено бавно.

Потръпваха с всяко вдишване. Насладата се разля по кръвта им и започна да пулсира. Той гледаше как грациозното ѝ тяло се извива, наслаждаваше се на деликатната линия на шията ѝ. Тя затвори очи и потъна в сладост. Вдигна ръцете си и зарови пръсти в гъстите си коси.

Нежният стон в гърлото ѝ се усили с нарастващото удоволствие. Тя започна да движи ханша си все по-бързо. Шеметно бързо. С ненаситна радост и двамата се приближаваха към ръба. Задържаха се там, докато лудостта не ги тласна към безразсъден скок. Когато тя се отпусна надолу към него, все още потръпваща от удоволствие, той склучи ръцете си здраво около нея.

Обичай ме, помисли си тя. Сърцето ѝ гореше от любов. Каж ми. Защо не ми го кажеш?

Той я помести така, че да може да се свие до него и да я държи в прегръдките си.

— Ще останеш ли при мен? — попита Броуди.

— Да — отговори Кейт и затвори очи.

Лежаха тихо, сгущени един в друг. Нито един от двамата не можа да заспи дълго след това.

Той се събуди и се огледа за нея. Първо се обърка, не можеше да се опомни къде се намира. Беше сам в леглото си, наоколо бе тъмно. Изтощен, той се обърна по посока на едва доловимия шум и видя Кейт, окъпана от слабата светлина нахлуваща през прозореца, да облича халата си.

— Какво има? — попита той сънено.

— О, не исках да те събудя — прошепна тя, пристъпи поблизо до леглото, наведе се и го целуна. — Трябва да тръгвам, имам клас по танци.

— А? Ще преподаваш посред нощ? — учуди се той.

— Аз ще взимам клас, и не е посред нощ. Почти шест часа е.

Броуди се опита да събуди мозъка си, но той отказваше да функционира. Четири часа сън не му бяха достатъчни.

— Взимаш класове? Мислех си, че знаеш да танцуваш.

— Голям си умник — подсмихна се Кейт.

— Не, почакай — той я сграбчи за ръката преди тя да успее да тръгне. — Какви са тези класове и защо започват в шест часа

сутринта?

— Взимам часове, защото съм танцьор, а танцьорите никога не престават да взимат уроци. Особено ако им предстои представление. Трябва да започна в седем, защото имам репетиция с костюми в единадесет. А сега заспивай — нареди му тя.

— Е, добре тогава — съгласи се той.

— Ник и Фреди ще те разведат наоколо. Можете да се отбиете при мен в залата — предложи му Кейт. Изчака за отговор и се наведе към него. — Изглежда, че бързо си се подчинил на заповедта ми — измърмори тя. Остави го да спи и отиде да се подготви за поредния дълъг ден.

— Сигурна ли си, че е позволено? — Броуди погледна със съмнение към пъстрата тълпа, която се бе запътила към вратата на сцената. Трима възрастни, три деца и куче с неясна порода.

— На сто процента — увери го Фреди. — Кейт се е погрижила.

Той още не бе сигурен в това, но вече бе разбрал, че е трудно да се спори със сестрите Кимбъл. Особено, ако си спал едва пет часа.

Докато Кейт взимаше уроци, децата бяха будни и на крак. Вдигаха шум, достатъчен да събуди цял Манхатън. Ако някой все пак успееше да продължи да спи при цялото това крещене, щеше да подскочи от оглушителния лай на Майк.

Закусиха навън, което очарова Джак. След това продължиха да се разхождат. Емпайър стейт билдинг, магазин за сувенири, Таймс скуеър, магазин за сувенири, Гранд сентръл стейшън, и о, Боже! — магазин за сувенири...

Броуди реши, че да се натрапят на репетицията на Кейт не беше чак толкова лоша идея. Тя се намираще в театъра, а до колкото си спомняше, вътре имаше столове.

— Затваряйте си устите — предупреди Ник, — инак ще ни изритат. Това се отнася и за теб, рошко — добави той и почеса Майк зад ушите.

— Друго си е зад сцената — Фреди последва Ник, докато се шмугваха вътре.

Жената зад големия тезгях надникна над телените рамки на очилата си, огледа ги и кимна с глава.

— Драго ми е да ви видя мис Кимбъл, мистър ЛеБек. Водите и подкрепление.

— Кейт осигурила ли ни е достъп? — попита Фреди.

— Да. Някое от тези деца разбира ли руски?

— Не.

— Хубаво, че Давидов е във фаза. Можете да оставите кутрето при мен. Харесвам кучета и не искам да му се случи нещо. Ако отгатък стане напечено, Давидов може и да го изяде — предупреди ги жената.

— О, от онези дни, а? — усмихна се Ник, а жената зад тезгяха завъртя очи.

— Идея си нямаш. Как се казва кученцето? — попита дамата.

— Майк — намеси се Джак. — Мой е.

— Ще се грижа добре за него — каза благо жената.

— Добре — момчето прехапа устни и подаде Майк през тезгяха.

— Ама ако плаче, елате да ме извикате.

— Разбрано. Продължавайте нататък, знаете пътя.

Дори и да объркаха пътя, след няколко завоя можеха да се ориентират по крясъците.

— Давидов — изкиска се Фреди. — Ще свием от тук, за да излезем отпред. Там е по-безопасно.

— Ама той наистина ли яде кучета — попита Джак шепнешком?

— Не — Броуди сграбчи здраво ръката на сина си. — Тя се пошегува — той се надяваше да е така.

Давидов не ядеше кучета, но точно в този момент с удоволствие би си похапнал от танцьорите. Той размаха драматично ръка и отново нареди да спрат музиката.

— Ти и ти — посочи към задъханата и запотена двойка. — Махайте се. Напуснете сцената. Намокрете главите си. Може да ви помогне и да се върнете след час, като танцьори. Кимбъл! — изкрещя той. — Блекстоун! Сега!

Той крачеше напред-назад. Слаб мъж, облечен в сив анцуг. Косата му бе като настръхнала грива от сребро и злато. Лицето — изсечено и студено.

— Той е страшен — реши Джак.

— Шшшт — Броуди сграбчи момчето и го сложи в скута си, като се мушнаха в един от редовете със седалки. Пред тях седеше самотна жена.

Кейт се появи на сцената и Броуди зяпна с отворена уста.

— Това е Кейт, тате. Виж, облечена е в костюм — извика момчето.

— Да, виждам. Тихо сега.

Косата ѝ бе разпусната. Падаше на вълни по пищния костюм. Искрящо червен, с пола на дипли, които падаха свободно надолу и бяха прихванати в кръста. Дължината бе малко под коленете, като надолу разкриваше останалата част от дългите ѝ крака, обути в балетни пантофки.

Тя се придвижи бавно, с ръце на кръста, докато не се озова очи в очи с Давидов.

— Нареди ми да се махна от сцената. Не го прави пак.

— Карам те да се качваш, после да слизаш от сцената. Това ми е работата. От теб се иска да танцуваш. Ти — той посочи с пръст към високия златокос мъж, облечен в бяло, който излезе заедно с Кейт. — Отстъпи назад. Чакай — Давидов се обърна към оркестъра: — „Червена роза“. Встъпително соло. Кимбъл. Ти си Карлота. Бъди Карлота. Светлини!

Кейт си пое въздух. Зае позиция. Издаде левия крак назад, изопна стъпало, изви ръцете си нагоре. Вдигна глава предизвикателно. Музиката започна и тя почувства ритъма. Светлината на прожектора я обгърна като пламък на факла. И тя започна да танцува.

Солото беше изключително взискателно. Бързо като светкавица, яростно и пищно. Мускулите ѝ откликваха безотказно, краката ѝ се носеха леко, като в полет. Завърши с отсечено движение в позицията от началото на танца. Закова на същото място, от което бе започнала.

Тя стрелна Давидов с неподправено победоносен поглед. Сърцето ѝ щеше да изскочи от положеното усилие. Завъртя се в пирует и се оттегли от сцената докато партньорът ѝ заемаше позицията си.

Броуди не беше виждал такова нещо до сега. Нямахше представа за съществуването му. Тя беше... магьосница, помисли си той и докато опитваше да асимилира видяното, Кейт изскочи отново на сцената.

Танцуваха заедно с партньора ѝ. Кейт и мъжът в бяло. Броуди не беше осъзнал, че балетът може да е... секси. Изпълнението бе почти диво, доста напрегнато, като класически танц на чифтосване между дързък мъжки с непокорна женска.

Той не успя да долови малките балансиращи стъпки, завъртанята, повдиганията. Не видя как тя помогна на партньора си да я повдигне като отскочи с помощта на коленете си, нито забеляза как мускулите на краката ѝ потрепваха от усилието да ги задържи изпънати във въздуха.

Виждаше само скоростта, ослепителната светлина, магията. Внезапен, груб крясък го извади от унеса и развали момента.

— Спрете! Спрете! Спрете! — Давидов вдигна ръце. — Какво е това, какво? Кръвта ти гореща ли е, има ли страст у теб? Или просто си тръгнала на неделна разходка в парка? Къде е пламъкът?

— Ще ти дам огън — Кейт се завъртя и се приближи до него.

— Добре — той я сграбчи за кръста. — С мен. Покажи ми — той я повдигна нагоре, а тя не спираше да го ругае.

Спусна се надолу като светкавица. Музиката кълтеше в главата ѝ и тя се зарея в серия от завъртаня. Той я хвана отново, завъртя я в троен пирует, вдигна я нагоре и я снижи докато главата ѝ едва не докосна сцената. Последователни, резки и предизвикателни движения. Тя беше отново в начална позиция, очите ѝ искряха срещу неговите.

— Ето така. Направи го отново. Запази гнева — каза Давидов.

— Мразя те — извика тя.

— Не мен. Него — той завъртя ръка и музиката поде отново.

— Какво по дяволите иска от нея? — Броуди се разпали, без да се усети. — Кръв?

Жената от предния ред се извърна, отправи му ослепителна усмивка и каза:

— Да. Именно. Винаги е искал точно това. Давидов има много тежък характер.

— Тате каза, че трябва да бъде застрелян — добави Джак услужливо.

— Не само баща ти мисли така — тя се разсмя и се извърна още повече, докато танците и крясъците продължаваха на сцената. — Той е изключително взискателен към най-добрите танцьори. Танцувала съм с него и знам това от опит.

— И на вас ли ви е крещял така? — попита Джак.

— Да, а аз му крещях в отговор. Въпреки че ме ядосваше много, именно той направи добър танцьор от мен.

— Ти как постъпи? — Джак ококори очи. — Удари ли го по носа?

— Не. Омъжих се за него — жената се усмихна на Броуди. — Аз съм Рут Баниън. Вие сигурно сте приятели на Кейт.

— Извинете ни за нетактичността — измрънка Броуди притеснено.

— Не, не — тя се изсмя звънко. — Давидов си е такъв, вади на показ най-лошото и най-доброто. Той обожаваше Кейт и още тъгува, че тя напусна Компанията — Рут погледна обратно към сцената. — Погледнете я само и ще видите какво имам предвид.

— Добре, добре. Достатъчно — Давидов изпусна тежка въздишка. — Починете си. Може би ще успеете да намерите малко живец за довечера.

Кръвта на Кейт биеше лудо, ходилата ѝ пареха, но в момента имаше достатъчно енергия за кратка тирада.

Когато приключи и едва си поемаше дъх от премала, Давидов повдигна вежда и каза:

— Смяташ, че щом съм руснак няма да мога да разбера, ако ме нарекат „човек със сърце на прасе“ на украински?

Тя вирна брадичка и го поправи:

— Мисля, че казах с „лице“ на прасе.

Кейт се оттегли от сцената с наперена походка, а той се хилеше след нея.

— Виждате ли? — усмихна се Рут. — Обожаваше я.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт тъкмо целуваше руснака, когато Броуди се изправи пред вратата на гримьорната ѝ. Беше облечена с червена къса роба и все още не бе свалила сценичния си грим. Косата ѝ бе прибрана в елегантен кок. Това бе специалната ѝ прическа за втория танц, онзи испанския, със секси поличката.

Публиката полудя по нея, помисли си Броуди, както и той самия.

Беше се запътил да ѝ го каже, а я завари омотала ръце около врата на руснака, с който се караха така ожесточено днес следобед. Зачуди се кой от двамата да убие първо.

— Извинете, че ви прекъзвам — прокашля се той.

Кейт само извърна глава и го погледна с искрящите си очи.

— Броуди — извика тя и протегна ръка, а Давидов леко прехвърли своята през раменете ѝ и огледа хладно натрапника.

— Това ли е строителния предприемач? Онзи, който възнамерява да ме застреля? Сега вече иска да ме застреля още повече. Не му харесва да те целувам — каза той.

— О, не изглупявай — намеси се Кейт.

Броуди я стрелна с поглед:

— Точно така, не ми харесва това, че той те целува.

— Държиш се абсурдно. Та това е Давидов — обясни Кейт.

— Знам кой е — Броуди затвори вратата след себе си. Щом се налагаше да пролива кръв, предпочиташе да е на сравнително уединено място. — Днес се запознах с жена ви.

— Да, тя те харесва, както и момчето ти. И аз имам син и две дъщери — каза Давидов.

Той рядко устояваше на предизвикателствата, а и му харесваше да гледа как мъжа насреща му се пали, затова опря устни в косата на Кейт.

— Жена ми знае, че дойдох да целуна балерината — каза Давидов и я хвана за ръка, — която беше великолепна тази вечер, съвършена. Да, същата тази, на която няма да простя, че ме напусна.

— Чувствах се великолепно — потвърди Кейт, все още замаяна от успеха на представлението и без да усеща напирашката болка, — и съм щастлива.

— Щастлива — той завъртя очи, — като твой хореограф ме е грижа само дали ще танцуваш. Като твой приятел, обаче — той въздъхна и целуна ръцете ѝ — съм доволен, че имаш това, което искаш.

— Всички ще сме много по-щастливи, ако се оттеглиш — изкоментира Броуди.

— Ревността не е привлекателна по принцип, а в този случай е и напълно неуместна — намръщи се Кейт.

— Убийството също не е привлекателно, но е доста подходящо за случая — отвърна ѝ той.

— Един момент — каза Давидов, като ги прекъсна, — ако искате да се зъбите един на друг, почакайте само да се доизкажа. Написах „Червената роза“ специално за моята Рут — каза той и се обърна към Кейт — любовта на живота ми. Никой друг, освен теб, не е достоен да я замести и да изиграе Карлота като нея.

— О — сълзите напиреха в очите и се търкулнаха по бузите ѝ. — По дяволите.

— Липсваш ни. Държа да си много, много щастлива, иначе ще дойда до Западна Вирджиния и ще те довлека обратно — той хвана лицето ѝ в ръцете си и прошепна на руски. — Искаш ли този мъж?

Тя кимна с глава.

— Да.

— Така да бъде — той я целуна по челото и се обърна да огледа отново Броуди. — Аз съм мъж, който обича жена си. Запозна се с нея и би трябвало да си разбрал, че тя е всичко, за което мога да мечтая. Целувам тази жена тук, защото ценя и нея. Ако имаш очи и си я гледал тази вечер, би трябвало да си разбрал и това.

Очите му блестяха предизвикателно.

— И въпреки всичко, ако сваря друг мъж да целува жена ми, ще му счупя краката. Но аз съм руснак.

— Аз обикновено започвам с ръцете. Ирландец съм — поясни Броуди.

Давидов се изсмя гърлено и лицето му светна.

— Харесвам го. Браво! — доволен, той удари Броуди по рамото и излезе.

— Не е ли чудесен? — попита Кейт.

— Само преди няколко часа го мразеше — учуди се Броуди.

— О — тя махна с ръка и седна пред огледалото, за да изчисти грима си. — Това беше по време на репетиция, тогава винаги го мразя.

— Винаги ли го целуваш след представление?

— Особено ако мине добре. Той е тиранин, но гений. Той е Давидов! — каза тя. — Нямаше да съм танцьорът, а може би и жената, която съм, ако не бях работила с него. Интимни сме, Броуди, но не сексуално. Никога. Той обожава жена си, ясно?

— Искаш да кажеш, че сте просто хора на изкуството — поколеба се той.

— Нещо такова. Подобно на бейзболистите, които се прегръщат и потупват по задниците след добра игра.

— Не си спомням да съм виждал брат ти да целува някой от съотборниците си след добър удар, да речем. Но става, приема се — каза той.

— Добре. Тази вечер бе прекрасна, нали? — тя се завъртя на стола. — Хареса ли ти?

— Ти беше невероятна. Никога не съм виждал нещо подобно. Никога не съм виждал друга като теб.

— О — тя скочи от стола и се метна на врата му. — Толкова съм доволна! — засмя се и изтри с пръсти отпечатъка от червило, който бе оставила на бузата му — Извинявай. Искях да бъде наистина забележително. Ставам много нервна, когато се сетя, че семейството ми е тук и ме гледа. Мама и тате са дошли чак от къщи, баба и дядо също. Всички лели, чичовци и братовчеди. Брендън ми изпрати цветя.

Тя грабна още салфетки, подсмръкна и седна отново на стола си.

— Помислих си, че ще ми прилошее, стомахът ми се бунтуваше — сложи ръка на корема си. — Музиката зазвуча и това бе всичко, което усещах.

Той огледа стаята. Беше отрупана с цветя. Стотици рози, бутилки шампанско, екзотичните ѝ костюми бяха навсякъде. Всички тези блестящи неща, изпълващи стаята, бледнееха в сравнение с вълнението на Кейт.

Как е могла да зареже всичко това? Защо го е направила? — зачуди се той. Накани се да я попита, но вратата се отвори с трясък. Цялото ѝ семейство нахлу в стаята и моментът отлетя.

На следващия ден, в къщата на баба ѝ, тя отново беше гвоздеа на програмата. Екзотичната сирена, която подпали сцената миналата вечер, бе заменена от прекрасна жена, която се чувстваше също толкова добре в дънките си, както и с боси крака.

Броуди беше доста озадачен и му бе трудно да свърже двата образа в една жена. Реши, че ще трябва да си даде време, за да успее да го направи. Най-доброто, което можеше да стори сега бе да се упражнява.

Къщата беше препълнена с хора. Бяха толкова много, че той се зачуди как им достигаше кислорода. Шумът бе неописуем.

До една от стените имаше пиано, на което непрекъснато свиреше някой. Звуча всичко от рок до Бах. Във въздуха се носеше ароматът от храната, която се готвеше в кухнята. Виното се разливаше щедро и изглежда, че никой не се застояваше на едно място за повече от пет минути.

Синът му се беше потопил в обстановката изцяло. Ако наведеше глава настрани, можеше да го види сред другите тела наоколо. Бяха се проснали с Макс на килима и си играеха. Последния път, когато мерна Джак сред хората, го видя седнал в скута на Юри и изглежда водеха доста сериозен разговор, като включиха и няколко бонбона в него. Преди това пък, се бе спуснал по стълбите и връхлетя върху двойка тийнейджъри. Тъй като Броуди не го бе видял кога се бе качил горе, сега го наблюдаваше изкъсо.

— Няма страшно, момчето е добре — каза жена, която имаше типичните черти за Станисласки — буйна, смела, красива, и седна на дивана до него. — Казвам се Рейчъл, приятно ми е — представи се тя с усмивка. — Лелята на Кейт. Не е лесно да ни запомниш, а?

— Много сте — призна той и направи отчаян опит да си припомни подробности около името Рейчъл. Сестрата на майката на Кейт. Точно така. Омъжена за... мъжа, който беше собственик на бар. А той пък, беше полубрат на Ник.

Изобщо не се учудваше, че му бе трудно да научи всички.

— Ще му намериш колая. Това там е моят съпруг — тя посочи към високия мъж, който бе обхванал с ръце врата на едро, чернокосо момче. — Опитва се да удуши сина ни Гидеон, докато разговаря със Сидни, забележителната червенокоска, която е женена за брат ми Мик. До тях е Лоръл, най-малкото от децата на Мик и Сидни. Мик е ей там, спорят с най-големия ми брат Алекс. Бес, съпругата на Алек, другата изключителна червенокоса жена, изглежда обсъжда нещо много важно с дъщеря си Кармен, Ник и Келси, дъщерята на Фреди. Високият красавец, който излиза от кухнята е Гриф, най-големия син на Мик, който изглежда е измъкнал малко храна от майка ми Надя. Запомни ли?

— А... — едва отвори уста Броуди.

— Това ти е достатъчно засега — засмя се тя и го потупа по коляното. — Има още толкова много от нас. Отпусни се, синът ти е добре. Но ти нямаш нищо за пиене. Вино?

— Може, защо не — съгласи се той.

— Ще ти донеса — тя го потупа отново и отиде за чаши. Почти веднага Гриф се стовари на дивана до него и започна да му говори за строителство.

В тази област поне, Броуди беше експерт.

Кейт се промуши между телата и седна на облегалката на дивана, като му подаде чаша с вино.

— Добре ли си тук?

— Да, идеално. Открих, че е като онова правило при планинарите, ако се изгубиш, стой на едно място и ще те намерят. Хората посядат при мен, говорим си няколко минути и се оттеглят. Скоро ще науча и кой кой е.

Докато говореше, Алекс седна до тях на дивана и подпря крака на масичката за кафе.

— С Бес смятаме да пристроим няколко стаи на вилата ни.

— Виждаш ли — каза Броуди на Кейт и се обърна отново на другата страна. — Какво точно имате предвид?

Кейт ги остави да си приказват и се оттегли към кухнята. Майка ѝ беше край масата и приключваше с приготвянето на огромна салата. Надя стоеше до печката и надзираваше Адам, най-малкия син на Мик, който бъркаше нещо в тенджерата.

— Имате ли нужда от помощ — попита тя.

— В кухнята ми винаги е претъпкано — каза Надя. Косата ѝ беше мека и снежнобяла, като пухкава къделя около силното ѝ и набраздено от годините лице. Но очите ѝ проблеснаха весело, когато потупа Адам по рамото. — Ето, справи се чудесно. Сега бягай да играеш.

— Ще ядем скоро, нали? Умираме от глад — измрънка детето.

— Много скоро. Кажете на братята и сестрите си, както и на братовчедите си, че трябва да подредите масата.

— Добре — той се изстреля от кухнята и се разкрещя на останалите.

— Винаги иска да командва — каза бабата.

Наташа се засмя.

— Мамо, всички деца искат да командват. Как се справя Броуди, Кейти?

— Говорят си с чичо Алекс — Кейт грабна един крутон, завъртя се към печката и вдиша парата от тенджерите. — Не е ли прекрасен?

— Има добри очи — каза Надя. — Будещи доверие и мили. Грижи се добре за сина си. Имаш добър вкус.

— Уча се от най-добрата — тя се наведе и целуна майка си. — Благодаря ти, че го прие така добре.

Сърцето на Надя трепна от вълнение.

— Отиди да помогнеш за масата. Младежът с теб и малкото му момче ще си помислят, че в тази къща не се яде.

— Скоро ще разберат, че не е така — тя грабна още един крутон и целуна майка си по главата на излизане от кухнята.

— Е — Надя се загледа в тенджерата — ще танцуваме на сватбата ѝ скоро. Май си доволна от избраница.

— Разбира се, че съм — Наташа се зае да подправи салатата и едва виждаше кое къде е, тъй като очите ѝ се замъглиха от сълзи. — Той е добър мъж, прави я щастлива. Да си призная, ако трябваше да избирам за нея, и аз бих избрала Броуди. О, мамо, толкова се вълнувам за моето бебче.

— Знам, знам — Надя се спусна да прегърне дъщеря си и ѝ предложи ъгълчето на престилката си, а тя използва другия край, за да подсушат очите си.

До средата на седмицата Кейт бе затрупана с работа и обзета от нетърпение да отвори врати за първите си ученици. Студиото беше напълно завършено. Подът беше гладък и блестеше, стените проблясваха от огледалата. Офисът ѝ бе подреден, кътчетата за преобличане бяха снабдени с костюми.

Предният прозорец с надпис „Школа за танци Кимбъл“ бе готов и монтиран. Тя стоеше на тротоара с длани на устните и не можеше да откъсне очи от него.

Сбъднати мечти, помисли си. Само трябваше да вярва силно и да се труди достатъчно дълго.

— Извинете, мис?

— Хмм — отнесена в радостта си, тя се обърна и премигна учудено. Беше жената от отсрещната сграда, спомни си Кейт, онази, която видя как Броуди я разнася на рамото си. — О, да, здравейте.

— Здравейте. Не сме се срещали преди — жената усукваше с пръсти дръжката на чантата си. Изглеждаше притеснена, също толкова, колкото беше и Кейт. — Аз съм Маржъри Роуън.

— Кейт Кимбъл.

— Да, знам. Всъщност, донякъде познавам и приятеля ви. Хазяинът ми го е наемал на няколко пъти за дребни ремонти по сградата, в която живея.

— Хм — каза Кейт като кимаше с глава.

— Както и да е, онзи ден си взех брошурите за училището от магазина на майка ви. Дъщеря ми, която е на осем, не спира да настоява да я запиша на балет.

Кейт се успокои, че не се оказа разговор свързан с нарушаването на спокойствието на малката уличка. Не само това, ами се отваряше възможност за още един ученик.

— С удоволствие ще ви обясня всичко, което ви интересува, както и на дъщеря ви, разбира се. Първите класове ще започнат следващата седмица. Искате ли да влезем, да разгледате училището? — покани я Кейт.

— Да си призная, на няколко пъти надничрахме през прозореца. Надявам се да нямате нищо напротив — призна си смутено жената.

— Разбира се, че нямам.

— Казах на Одри, дъщеря ми, че ще си помисля. Изглежда вече съм решила. Бих искала да опита.

— Защо не влезете вътре да ми разкажете повече за Одри — настоя Кейт.

— Благодаря. Тя ще се прибере от училище скоро. Ще я изненадам приятно — жената се заизкачва по стълбите, поуспокоена. — Знаете ли, винаги съм искала да взимам уроци по балет, когато бях малка, но не можехме да си го позволим.

— Защо не го направите сега? — попита Кейт.

— Сега? — Маржъри се разсмя и влезе в студиото. — Твърде стара съм за балет.

— Чудесно упражнение е, увеличава гъвкавостта и е забавно. Никой не е твърде стар за това. Изглеждате в добра форма.

— Старая се — Маржъри се огледа, усмихна се замечтано на гредата, на огледалата, на снимките по стените. — Предполагам, че ще е забавно, но не мога да си позволя класове и за двете.

— Ще измислим нещо. Елате отзад в офиса ми — подкани я Кейт.

Един час по-късно Кейт се качи по стълбите към втория етаж. Искаше ѝ се да сподели с някой. Броуди бе избран за тази мисия. Вече имаше още двама ученика. Първият тандем — майка и дъщеря. Това ѝ даде някои нови идеи за училището. Щеше да изготви план за семейства. Започна да крачи из дневната си и спря изведнъж. Завъртя се бавно и осъзна, че напредъкът се забелязваше и на този етаж. Подът и стените бяха завършени, дървото блестеше като огледало.

Смаяна, тя влезе в кухнята си, където всичко светеше. Шкафчетата само чакаха да бъдат напълнени. Парапетът на прозореца крещеше за саксии с цветя. Прокара пръст по кухненския плот. Броуди беше прав за бара, помисли си тя. Не, те бяха прави, поправи се, за всичко. Апартаментът, както и всичко останало в сградата, бе плод на взаимни усилия и резултатът беше безупречен.

Тя се втурна в спалнята, Броуди бе коленичил на пода и монтираше дръжки на вратите на вградения гардероб. Джак седеше със скръстени крака, изплезил език между зъбите си и се мъчеше да затегне един болт в месинговата плочка на контакта.

Майк спеше доволно между тях.

— Няма по-хубава гледка от мъже, които работят — каза тя. И двамата вдигнаха поглед и сърцето ѝ запя. — Здравей, красавецо Джак.

— Приключваме — каза ѝ той. — Наложил се да дойда и да помагам, тъй като Род и Кери трябваше да ходят на зъболекар. Аз вече ходих, нямам кариеси.

— Браво на теб — поздрави го Кейт. — Броуди, бях толкова погълната от студиото долу, че не съм забелязала какво си направил тук. Изглежда чудесно, точно както го исках.

— Остана още довършителна работа тук и малко отвън, но по принцип е завършено — той не беше обзет от обичайното си приповдигнато настроение в края на работния ден. Беше потиснат от няколко дена.

— Страхотно е — тя приклепна до Майк, който се събуди и подскочи към нея, за да я поздрави. — Току-що се записаха още двама ученика. Ако успея да си намеря двама красиви мъже, които биха излезли с мен, за да го отпразнуваме, ще придаде подобаващ завършек на деня.

— Ще дойдем! — извика Джак.

— Джак, утре си на училище — пресече ентузиазма му Броуди.

— Мислех си за ранна вечеря — Кейт се опита да развесели натъжилия се Джак. — Хамбургери и пържени картопки.

— Тя говори за МакДоналдс — обясни Джак, метна се на гърба на баща си и го запрегръща силно. — Може ли да отидем? Моля!

Отново бе притиснат в ъгъла, помисли си Броуди.

— Много е трудно за един мъж да отхвърли предложение за такава изискана вечеря.

— Той иска да каже „да“ — Джак се прехвърли на Кейт и се вкопчи в крака ѝ. — Може ли да тръгваме вече?

— Имам да довърша няколко неща тук — каза Броуди, приглади косата си назад и погледна към Кейт.

Често го правеше откакто се бяха прибрали от Ню Йорк, помисли си тя. Гледаше я, но някак си по по-различен начин. Достатъчно различно, че да накара жабите в корема ѝ да се разскачат отново.

— Един час ще ти бъде ли достатъчен? — попита той.

— Идеално. Имаш ли нещо напротив, ако ти открадна помощника? Искам да отида и да кажа на майка ми. Тъкмо по пътя ще разходим Майк.

— Да, разбира се. И Джак, никакви умилквания.

— Той има предвид, да не си прося играчки. Ще взема кайшката на Майк. Тате, а може ли... — той изтича към баща си и започна да му шепне нещо на ухото.

— Да, давай — каза баща му.

— Ще се върнем след час — увери го Кейт.

— Чудесно — Броуди изчака да слязат надолу по стълбите и седна на пода.

Трябваше да вземе решение и то скоро. Не стига, че той се беше отплеснал по Кейт, ами и Джак бе луд по нея. Един мъж можеше да си позволи някоя и друга рана в сърцето, но не биваше да причини това на детето си. Единственото нещо, което можеше да направи бе да си поговори с Кейт. Беше време да си изяснят какво става между тях двамата.

Най-вече трябваше да си поговори и с Джак. Трябваше да разбере какво мисли и чувства момчето.

Първо с Джак, реши Броуди. Може би синът му не виждаше нищо повече от един приятел в Кейт и щеше да бъде разочарован от идеята за евентуално постоянно, и по-значително присъствие в живота му. Откакто детето се помнеше си бяха само двамата.

Той погледна встрани и подскочи, след като долови движение с периферното си зрение.

— Ако намалиш тази шумотевица — каза Боб О'Конъл, — никой няма да може да те изненада.

— Харесва ми да слушам музика, докато работя — каза Броуди, но се изправи и я спря. — Какво има?

Не си бяха говорили от сцената в кухнята на семейство Кимбъл. И двамата се оглеждаха предпазливо.

— Искам да ти кажа нещо — започна Боб.

— Тогава го кажи.

— Отгледах те възможно най-добре. Нямах право да казваш, че не е така. Може би бях доста строг, но ти пък беше доста буен. Трябваше да издържам семейство и го правех по начин, който смятах за най-добър. Сигурно си мислиш, че не съм прекарвал достатъчно време с теб — Боб замълча за секунда и пхна ръце в джобовете си. — Може би наистина не съм. Не ми идва отвътре, не е както при теб и твоето момче. Истината е, че не беше толкова лесно дете каквото е

Джак. Късметлия си в това отношение. Трябвало е да ти кажа всичко това по-рано, но го казвам сега.

Броуди не можа да отрони дума, въпреки че баща му го зяпна в очакване. Опитваше се да преглътне шока. Най-сетне каза:

— Знаеш ли, това беше най-дългата реч, която си произнасял, свързана с мен.

— Приключих — каза Боб. Лицето му се изпъна, завъртя се и тръгна да излиза от стаята.

— Татко — Броуди остави бормашината настрана. — Оценявам го.

Боб изпусна тежка въздишка, обърна се и каза:

— Е — търсеше подходящите думи, — да си довърша мисълта тогава. Може би не трябваше да те нападам онзи ден. Не и пред сина ти и твоята... момичето на Кимбъл. Майка ти ми подпали главата заради това.

Броуди не спираше да се учудва.

— Мама?

— Да — Боб ритна нервно една дъска. — Не го прави често, но когато се случи, може да ми смъкне кожата като нищо. Още не ми говори. Каза, че съм я изложил.

— Кейт ми каза същото и не ме остави, без да ме прати по дяволите, както тя си знае — оплака се Броуди.

— Не ме стресна особено, като ми се нахвърли. Но трябва да призная, че тя ще те вкара в правия път.

— Аз ще реша дали ще вляза в пътя — възропта Броуди.

Боб кимна. Тежестта, което носеше на раменете си от няколко дена насам, поолекна.

— Предполагам си вършиш работата. Не е зле за един млад предприемач.

За пръв път от дълго време насам Броуди се усмихна искрено на баща си.

— И ти не работиш лошо за водопроводчик.

— Едва ли. Не ти беше много трудно да ме уволниш.

— Ти ме ядоса — оправда се Броуди.

— По дяволите, момко, ако уволняваш всеки, който ти вдига кръвното, как ще задържиш екипа си? Как е ръката? — попита Боб.

— Добре е — Броуди я вдигна и сви пръстите си в юмрук.

— След като не си й нанесъл трайни щети, сигурно ще можеш да набереш телефона на майка си. Обади й се да й кажеш, че сме се сдобрили. Тя може да не ми повярва, предвид ситуацията. Още е сърдита, знаеш как е.

— Ще го направя. Знам, че те разочаровах... — поде Броуди.

— О, не... почакай... — прекъсна го Боб.

— Може би бях разочарование и за себе си — продължи Броуди, — но смятам, че се реванширах. Направих го заради Кони, заради Джак. Заради себе си също. Донякъде го сторих и заради теб, за да ти покажа, че струвам нещо.

— Доказа ми — Боб не беше добър в поемането на инициатива, но пое тази. Прекоси стаята и си подаде ръката. — Гордея се с това, което постигна.

— Благодаря — той пое ръката на баща си в здраво ръкостискане. — Предстои ми да поправам една кухня. Ще има и малко работа за водопроводчик. Заинтересован ли си?

— Може и да съм — усмихна се Боб.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато баща и син О'Конъл изглаждаха отношенията си, Кейт се разхождаше с третото мъжко поколение на фамилията.

— Не съм се умилквал, нали? — попита детето.

— Да се умилкваш? — тя го погледна объркано. — Красавецо Джак, ние с майка ми трябваше буквално да ти натикаме самолета в ръцете. Дори се наложи да ти се молим, за да го приемеш.

Джак се усмихна насреща ѝ.

— Ще кажеш ли същото и на тате?

— Разбира се. Знаеш много добре, че и той ще иска да си играе с него. Чудесен самолет е.

Джак го понесе из въздуха.

— Същият като онзи, с който летяхме до Ню Йорк и обратно. Беше забавно. Изпратих на всички картички и им благодарих. Ти хареса ли своята? Направих я сам... почти.

— Много ми хареса — Кейт потупа джоба си, където бе сложила прилежно надписаната картичка. — Беше възпитано и джентълменско от твоя страна да благодариш писмено на мен, на Фреди и Ник, както и на дядо ми и баба ми.

— Те казаха, че мога да ги посетя пак. Папа Юри каза, че мога да преспя в тяхната къща някой път.

— Мислиш ли, че ще ти хареса? — попита Кейт.

— Даа. Той може да си мърда ушите — извика момчето.

— Знам — засмя се тя.

— Кейт?

— Да — тя се наведе, за да размотае каишката на Майк и вдигна очи към Джак, който я изучаваше с поглед. Толкова е сериозен, помисли си, толкова вторачен. Точно като баща си. — Какво има, красавецо Джак?

— Може ли... може ли да поседнем на стената и да си поговорим за някои неща?

— Разбира се — малкият беше много сериозен, осъзна Кейт, щом го повдигна да го сложи на стената пред университета. Подаде му Майк и седна до тях. — Какви неща?

— Чудех се... — той се разсея отново, докато Майк скочи и се зае да души тревата зад тях.

Джак го беше коментирал подробно с приятелите си. С Макс в Ню Йорк и с Род в училище. Беше тайна. Бяха се заклели да не я издават на никой.

— Ти харесваш тате, нали?

— Да, разбира се. Много го харесвам — потвърди Кейт.

— И харесваш деца като мен?

— Харесвам и деца. Най-вече харесвам теб — тя го потупа по рамото — нали сме приятели.

— И ние с тате те харесваме. Много. Чудех се... — той я погледна с невинните си детски очи. — Ще се омъжиш ли за нас?

— О — сърцето ѝ подскочи и едва не се пръсна от вълнение. — О, Джак.

— Ако го сториш, може да дойдеш да живееш в нашата къща. Тате я ремонтира, и става много хубава. Имаме си двор и други работи, ще си посадим и градина скоро. Сутрин ще закусваш с нас, а след това ще отиваш в училището си, за да учиш хората как да танцуват. После ще се прибиращ у нас. Не е толкова далече.

Зашеметена, тя положи буза на главата му.

— О, Боже.

— Тате е много добър — продължи Джак разпалено. — Почти никога не крещи. Той си няма жена вече, защото тя е на небето. Искаше ми се да не беше отивала там, но го е сторила.

— Знам. О, миличък.

— Може би тате се страхува да те попита, за да не вземеш и ти да отидеш на небето. Така мисли Род. Може би. Но ти няма да го направиш, нали? — попита момчето.

— Джак — тя едва сдържаше сълзите си и обхвана лицето му с ръце. — Смятам да остана тук за доста дълго време. Говорил ли си с баща си по този въпрос?

— Мнеее, 'щото трябва първо да се попита момичето. Така ми каза Макс. Момчето трябва да попита момичето. Ние с тате ще ти купим пръстен, 'щото така трябва. Нямам нищо против да ме целунеш

и ще слушам много. Ти и тате можете да си направите бебета, като другите хора, които се женят. Предпочитам братче, ама ако е сестричка, пак става. Ще се обичаме както си му е реда. И така, ще се ожениш ли за нас, моля?!

Във всичките си мечти и фантазии, тя никога не бе предполагала, че през ранна пролет в един следобед, шестгодишно момче ще ѝ предложи брак, докато седят на стената. Едва ли имаше нещо по-трогателно и по-прекрасно от това.

— Джак, ще ти издам една тайна. Аз те обичам отдавна — каза тя.

— Така ли?

— Да. Обичам и баща ти. Ще си помисля много сериозно над всичко, което ми каза. И ако кажа да, ще знаеш, че това несъмнено е нещото, което искам най-много от всичко на света. Ако кажа да, вече няма да си само момчето на баща си. Ще бъдеш и мой. Разбираш това, нали?

Той кимна с ококорени очи.

— Ще ми станеш майка, нали така?

— Да, ще бъда твоя майка.

— Добре. Ще го направиш ли? — настоя момчето.

— Ще си помисля — тя го целуна по челото и скочи от оградата.

— Много ли време ще ти отнеме да си помислиш?

Тя се протегна за него.

— Не и този път — прегърна го, преди да го пусне да слезе на земята. — Но нека го пазим в тайна, докато реша.

Отне ѝ почти двадесет и четири часа. В края на краищата беше жена, която знае какво иска. Може би този не бе най-подходящия момент, но не можеше да чака повече.

Нещата определено не следваха логиката, която очакваше, но тя бе гъвкава. Когато искаше нещо много силно, можеше да направи компромис.

Обмисляше да покани Броуди на романтична вечеря за двама, но се отказа. Да му предложи на публично място можеше да се окаже неподходящо, ако се наложеше да го притисне. В крайна сметка реши да изчака до края на седмицата и да направят романтичната вечеря в къщата на Броуди. Свещи, вино, съблазняваща музика. Отхвърли и

тази идея. Ако Джак не издадеше всичко до тогава, тя щеше да го стори сама.

Нямаше да бъде, както си го бе представяла. Нямаше да има лунна светлина и музика, на фона, на които Броуди щеше да я погледне в очите и да ѝ каже, че я обича. Да я попита дали иска да прекара живота си като му отвърне със същата любов.

Нямаше да бъде идеално, но щеше да бъде правилно. Атмосферата беше без значение, каза си тя. Резултатите бяха важни. Какво чакаше тогава?

Тя се заизкачва по стълбите. Реши, че моментът бе подходящ. Той тъкмо приключваше работата, която ги събра. Защо да не му предложи брак в помещението, което реално бяха направили заедно? Чудесно решение.

След като се реши да го направи, Кейт остана много разочарована, щом завари стайте над школата си празни.

— Къде по дяволите си се дянал? — тя сви ръцете си в юмруци, сложи ги на кръста си и закрачи из стаята.

Училищния автобус, сети се Кейт. Беше ден, в който бе негов ред да вземе Джак. Тя погледна часовника си и се втурна по стълбите. Той едва ли имаше повече от пет минути преднина.

— Хей! Пожар ли има? — Спенсър я пресрещна, точно когато скочи от последното стъпало.

— Тате, извинявай. Трябва да тичам. Трябва да настигна Броуди.

— Случило ли се е нещо?

— Не, не — тя го целуна набързо и побягна. — Трябва да го попитам дали иска да се ожени за мен.

— Е, тогава... — тя беше млада и бърза, но шокът го прониза тъкмо навреме, за да сграбчи ръката ѝ. — Какво каза?

— Ще попитам Броуди дали иска да се ожени за мен. Изрепетирала съм всичко — повтори тя.

— Кейти!

— Обичам го. Обичам и Джак. Тате, нямам време да ти обяснявам всичко. Премислила съм го, имай ми вяра.

— Поеми си дъх и ми позволи да... — но той я погледна в очите. Звезди, помисли си той. Видя звездите, които блестяха в очите на малкото му момиче. — Няма шанс да ти откаже.

— Благодаря — тя праметна ръце през врата на баща си. —
Пожелай ми успех, все пак.

— Успех — той я пусна и я проследи как затича. — До скоро,
бебче — прошепна.

Броуди се отби за мляко, хляб и яйца. Джак беше обсебен от
пържени филии напоследък. Потегли с колата и погледна часовника си.
Цели десет минути преди да пристигне автобуса. Беше подранил
малко. Пусна Майк да потича докато чакаше. Пролетта настъпваше с
пълна сила. Дърветата зеленееха, някои от по-ранните цветя бяха
готови да разцъфнат. Нещо витаеше във въздуха, замисли се той.

Може би надежда.

Къщата, която доскоро бе като съборетина, започваше да
заприличва на дом. Щеше да сложи и хамак на двора, може би и
люлеец се стол на верандата. А може би и люлка. Щеше да купи и
малък надуваем басейн за Джак.

Джак и Майк можеха да играят на двора, да се търкалят в тревата
през дългите летни вечери. Той щеше да си седи на верандата, да се
люлее и да ги наблюдава. Заедно с Кейт.

Странно как вече не можеше да си представя каквото и да било,
без да добави и Кейт в картината. А и не искаше да бъде по друг начин.

Трябваше да поизчака, замисли се Броуди. Да реши къде стои
Джак сред всичко това. После трябваше само да разбере дали Кейт има
желание нещата да преминат към следващото ниво.

Може би бе време да я подтикне леко в тази посока. Нещата
никога нямаше да са напълно изрядни, нали така? Всичко в живота
ставаше постепенно.

Беше като строеж на къща. Прецени, че имат добра и стабилна
основа. Дизайнът бе оформен в главата му — той, Кейт, Джак и децата,
които щяха да се появят след това. Къщата имаше нужда от деца. Беше
дошло време да се построят и стените, всичко да стане по-стабилно.

Може би тя не беше готова за брак, все още. Тъкмо започваше с
училището си. Сигурно щеше да й трябва повече време да свикне с
идеята да е майка на шестгодишно дете. Той беше готов да я изчака.

Стоеше така, изучаваше двора си и оглеждаше къщата на хълма,
която изглежда ги очакваше.

Всъщност, не можеше да я чака дълго. Веднъж започнеша ли да строи, предпочиташе да не прекъсва работата си. Искаше Кейт да вземе участие и в този проект. Най-важния проект на живота му.

Първото нещо, което трябваше да направи, обаче, беше да си поговори с Джак, реши той докато вървеше към пощенската кутия. Синът му трябваше да се чувства сигурен, спокоен и щастлив. Да, обожаваше Кейт, но можеше да се стресне от идеята за брак и промените които щяха да го съпътстват. Броуди щеше да го увери, че всичко ще бъде наред.

Реши да си поговорят за това довечера, след вечеря. Вече не можеше да чака и искаше нещата да се раздвижат. Веднага щом се разбереше с Джак, щеше да реши какво да каже на Кейт, как да постъпи, за да се придвижат към следващия етап от плана.

Взе писмата от кутията и тъкмо се запъти обратно към пикапа си, когато я видя да паркира зад него.

— Хей — изненадан, той метна писмата в кабината на колата си. — Не очаквах да те видя тук и по това време на деня.

Тя слезе от колата, наведе се да вдигне гумения кокал, който Майк донесе в краката ѝ, заигра се за малко с него и хвърли кокала достатъчно далеч, че да му създаде повече работа.

Докато я гледаше как си играе с кучето, Броуди си мислеше, че няма да може да чака много дълго.

— Изпуснах те за малко в школата — каза тя.

— Да не би да има някакъв проблем?

— Не, не. Няма никакви проблеми — тя се приближи към него и прокара ръка по гърдите му. Навик, който винаги разтуптяваше сърцето му. — Не ме целуна за довиждане.

— Вратата на офиса ти беше затворена. Реших, че си заета — каза той.

— Целуни ме сега — тя прокара устни по неговите, повдигна вежда след бързата целувка, отдръпна се леко назад и каза: — Направи го по-добре.

— Кейт, автобусът ще дойде след няколко минути.

— Направи го по-добре — измърмори тя, сгуши се в него и промени настроението му.

Той сви в юмрук едната си ръка на гърба ѝ, прокара другата през косата ѝ и достави удоволствие и на двама им.

— Мммм, това е друго нещо. Пролет е — добави тя и отстъпи назад, за да погледне лицето му. — Знаеш ли какво обичат да правят мъжете през пролетта? Като изключим бейзбола.

— Да орат — той се ухили насреща ѝ.

Тя се засмя и прокара пръсти по врата му. Да, жабите в корема ѝ скачаха лудо, но ѝ харесваше.

— Добре тогава, а знаеш ли какво обичат да правят младите жени? Какво харесва да прави тази млада жена? — тя посочи към себе си.

— Това ли дойде да ми кажеш? — попита я той.

— Да, може да се каже. Броуди... — тя прехапа устни и просто го изтърси: — Искам да се ожениш за мен.

Той потрепна и се скова. Ушите му забръмчаха сякаш имаше пчелен кошер в главата си. Причуваха му се неща, реши той. Не беше възможно, да го бе попитала дали иска да се оженят, докато той бе прекарал последните пет минути, търсейки вариант как да я попита същото.

Отстъпи леко назад, за да се опомни.

— Не е много мило от твоя страна да ме зяпаш така, сякаш съм те ударила с дъска по главата — каза тя.

— Откъде се взе това сега? — Може би сънуваше, но всичко изглеждаше доста истинско. Вкусът ѝ беше истински. Туптенето на сърцето му си беше напълно истинско. Освен това в съня си той я питаше това, по дяволите. — Една жена не може просто ей така да се изправи пред мъжа посред бял ден и да му предложи да се оженят.

— Защо не?

— Защото... — как можеше да измисли причина, с тези пчели в главата си. — Защото не може.

— Е, аз току-що го направих — тя усети как гнева се надига в гърлото ѝ, но успя да го преглътне. Пръстите ѝ потрепнаха леко, преди да ги вдигне и да започне да изброява причини. — Виждаме се сериозно от месеци. Не сме деца. Наслаждаваме се един на друг, уважаваме се. Напълно нормално и в реда на нещата е да обсъдим варианта за брак.

Той осъзна, че трябваше веднага да възвърне контрола си над ситуацията.

— Да не би току-що да ми каза да обсъдим вероятността за брак? Не каза, обаче, че ще го премислим — което беше неговият план, ако тя му бе дала възможност. — Има много повече фактори, освен двама души, които се наслаждават един на друг и се уважават.

И се обичат, помисли си той. Господи колко я обичаше. Но той трябваше да знае какво ще искат в бъдеще — поотделно, заедно, като семейство. Имаше неща, които трябваше да се решат веднъж и завинаги.

— Разбира се, че има — започна тя, — но...

— Да започнем с теб. Сега си напълно свободна и можеш да избереш да се върнеш отново към кариерата си на танцьор. Няма нищо, което да те спре да се върнеш обратно в Ню Йорк, на сцената — поясни той.

— Училището ми ме спира. Взех това решение преди да те срещна — каза тя.

— Кейт, гледах те на сцената, беше чудо. Преподаването никога няма да ти даде същото.

— Не е така. Ще ми даде нещо напълно различно, нещо, което искам. Аз не съм човек, който взема необмислени решения, Бруди. Знаех какво правя, когато напуснах Компанията, за да се върна тук. Бях наясно какво зарязвам и че поемам по нов път. Щом ми нямаш доверие и не искаш да се обвързваш, твоя воля, значи не ме познаваш.

— Не става въпрос за доверие. Искан да те чуя как го изричаш. Щом казваш, че възнамеряваш да останеш, значи е така. Никога не бях срещал човек, който да е толкова съсредоточен в целите си.

Само няколко минути по-рано си мислеше, че е обмислил всичко. Знаеше как точно ще я попита дали иска да сподели живота си с неговия. Да поставят заедно основите. А изведнъж се оказа, че жената вече приключваше с наковаването на первазите и бе готова да окачи пердетата по прозорците.

Щеше да ѝ се наложи да забави темпото, тъй като той строеше бавно и прецизно, за да е вечно.

— Аз имам много по-голяма грижа от кариерата. Имам Джак. Всичко, което правя, или не правя, е свързано с него — каза той.

— Бруди, това ми е напълно ясно. Знаеш, че е така.

— Той те харесва, но е свикнал нещата да са такива, каквито са и има нужда да е сигурен в мен. Кейт... Господи, винаги е имал само

мен. Той беше едва на няколко месеца, когато Кони се разболя. Наред с доктори, процедури и болници...

— О, Броуди — тя можеше да си представи всичко това. Паниката, трагедията, мъката.

— Тя не беше наоколо и се наложи аз да се грижа за всичко — продължи той. — Светът сякаш се разпадна, а нямах какво повече да предложа на Джак. Първите две години от живота му бяха кошмарни.

— Ти си направил всичко необходимо, за да му осигуриш нормален и щастлив живот. Не виждаш ли колко ти се възхищавам и уважавам за това?

Той се загледа в нея, развълнуван. Никога не бе смятал родителството за нещо, на което да се възхищаваш.

— Това се искаше от мен, постоянно да го поставям на първо място, така трябва да бъде винаги. Не сме само аз и ти, Кейт. Щеше да е по-друго ако беше така... но не е. Той самия трябва да е готов за такава значителна промяна.

— Кой казва, че не е така? — възрази тя.

— По дяволите, не мога просто ей така да отида и да му кажа, че ще се женя. Трябва да си поговоря с него, да го подготвя. Ти също. Ето в какво се забъркваш. Той има нужда да бъде уверен в теб точно толкова, колкото е в мен.

— За Бога, О'Конъл, не се ли замисляш, че взимам предвид всичко това? Познаваш ме от месеци. Би трябвало да можеш да ме прецениш правилно.

— Не става въпрос за...

— За твое сведение именно Джак ме попита дали искам да се омъжа за теб — не се сдържа тя.

Броуди я погледна в очите, после вдигна ръце във въздуха и каза объркан:

— Трябва да седна — той отстъпи назад и се просна на земята. Кучето му пъхаше някакво въже в ръцете, но той го захвърли. — Какво каза току-що?

— Мисля, че говоря членоразделно — тросна се тя. — Джак ми предложи брак вчера. Очевидно за него не е проблем да вземе решение, за разлика от баща му. Той ме попита дали искам да се омъжа за теб, за двама ви. Никога не са ми отправяли по-прекрасно предложение. Каквото май няма да получа от теб.

— Щеше, ако беше изчакала няколко дни — измрънка той под носа си. — И какво, правиш го, за да ощастливиш Джак, така ли?

— Чуй ме добре. Колкото и да обичам детето, нямаше да се омъжа за твърдоглавия му баща, ако не го исках. Джак смята, че така ще бъде най-добре за всички ни. Аз се съгласих, реших, че е прав. Но ти можеш да си седиш безучастно тук, ако искаш — Кейт повиши тон.

Не стига, че тя го изпревари, помисли си Броуди, ами и шестгодишния му син бе прекосил финалната линия преди него. Не знаеше дали да бъде ядосан от това, или доволен.

— Сигурно нямаше да ти изглеждам незаинтересован ако беше изчакала още малко — добави той.

— Да те изчакам? Че не се ли усети до сега?! Какво ли не направих, само дето не си татуирах сърце на ръката. Защо, мислиш, не се нанасям в новия апартамент, Броуди? Организирана, практична жена като мен не би се мотала с вещите си, освен ако изобщо не е смятала да се мести да живее там.

Той се изправи и измрънка:

— Мислех си, че искаш... не знам...

— И защо според теб прекарвах всяка свободна минута с теб и Джак? Защо бих се появила тук, потъпквайки гордостта си и да ти предложа брак? Защо ще правя всичко това, ако не те обичах, идиот такъв?

Тя се завъртя и закрачи към колата си. В очите ѝ заблестяха сълзи от обида и яд. Сякаш нечий юмрук стискаше безмилостно сърцето ѝ.

— Кейт, ако се качиш в колата, ще трябва да те извлека от нея насила. Не сме приключили — закани се Броуди.

Тя спря. Ръката ѝ понечи да отвори вратата на колата.

— Твърде ядосана съм, за да разговарям с теб в момента.

— Не трябва да говориш. Седни — каза той и посочи към дънера.

— Не искам да сядам — сопна се тя.

— Кейт.

Тя вдигна безпомощно ръце, довлече се до него и седна.

— Ето, доволен ли си?

— Първо, не смятам да се оженя единствено, за да осигуря майка на Джак. Нито възнамерявам да се женя за жена, която не би могла да

му бъде като майка. Сега, нека оставим това настрана и да се разберем за нас двамата. Знам, че си ядосана, но спри да плачеш.

— Няма да пролея и сълза за теб — намуси се тя.

Той извади кърпичка и я метна в скута ѝ.

— Избърши ги, става ли? И без това ми е достатъчно трудно в момента.

Тя не докосна кърпичката, а забърса сълзите с ръка. — Добре, да си представим, че това е кутия — той посочи към земята. — Всичко, което казахме до сега, влиза в кутията и аз ще затворя капака. Може и да я отворим по-късно, но сега започваме на чисто.

— Ако питаш мен, може дори да заковеш капака с пирони и да хвърлиш кутията в някоя пропаст — предложи тя.

— Смятах да говоря с Джак тази вечер — започна той. — Да видя какво мисли за някои промени. Предположих, че идеята ще му хареса. Познавам детето си доста добре. Не толкова добре явно, след като предлага на моята жена зад гърба ми.

— Твоята жена? — повтори тя.

— Тихо — каза нежно той. — Ако си беше мълчала, точно този разговор щяхме да го започнем така, и то по-скоро.

Той се приближи, обхвана вирнатата ѝ брадичка с длан и каза:

— Влюбен съм в теб, Кейт. Не, не мърдай от тук — каза той, когато тя понечи да се изправи. — Опитвах се да реша как най-правилно да ти поднеса всичко това, преди да се появиш.

— Преди да... — тя издиша тежко. — Капакът на кутията здраво ли е затворен? — попита тя със свито сърце и погледна към мястото, нарочено за кутията.

— Да, много здраво.

— Добре — тя затвори очи за момент и се опита да избистри ума си. Но тръпката, която я пронизваше ѝ пречеше да мисли трезво. Което беше идеално, си помисли.

— Имаш ли нещо напротив да започнеш отначало? — попита тя. — С онази част, в която казваш „Обичам те“.

— Разбира се. Обичам те. Бях омаян още първия път, когато те видях. Не преставах да си повтарям, че трябва да се стегна, че ти едва ли си за мен. От време на време се губех, а ти ме привличаше все по-силно, но си налагах да стоя настрана. Имах много причини да го правя. Не мога да ти посоча нито една в момента, но имах.

— Аз съм за теб, Броуди. Така както и ти си точно за мен — прекъсна го тя.

— Онази вечер, в къщата на сестра ти, не можех повече да си налагам да страня. Просто се отдадох на чувствата си. Все още си спомням как ходех зашеметен на следващия ден след танца ти. Не след онзи в училището ти, който беше красив и като сън. Онзи, по време на представлението, силен и завладяващ. Който ме довърши окончателно.

Той приклепна пред нея.

— Кейт, само преди няколко минути стоях тук и си представях картина, как двамата седим заедно на верандата, на люлката, която тепърва трябва да купя.

— Харесва ми тази картина — каза тя и едва сдържа сълзите си.

— И на мен. Виждаш ли, представях си, че строим къща, не като онази на хълма. Къщата на връзката ни, която градя бавно, за да се получи както трябва.

— Аз те пришпорих — укори се тя.

— Да, точно така. Установих и нещо друго. За двама души не е необходимо да се движат с едно и също темпо, за да се озоват на правилното място.

Една сълза успя да се търкулне.

— Това е правилното място за мен — тя хвана лицето му с ръце.
— Обичам те, Броуди. Искам...

— Нищо не искаш. Сега е мой ред, аз предприемам стъпката — той ѝ помогна да се изправи. — Виждаш ли онази къща на хълма?

— Да.

— Има нужда от много работа, но ще се получи. Това куче, което си преследва опашката в двора е почти обучено. Имам син, който е на път за насам, но автобуса закъснява. Той е добро момче. Искам да споделям всичко това с теб. Искам да се отбия в училището ти някой ден, само за да те погледам как танцуваш. Искам да си имаме бебета. Мисля, че ме бива с тях.

— О, Броуди — въздъхна тя.

— Тихо, още не съм приключил. Когато дойде лятото, искам да седим в градината, която ще засадим заедно. Ти си единствената, с която искам да имам всичко това.

— За Бога, попитай ме, преди да съм се разпаднала на парчета, без да мога да ти отговоря — настоя тя.

— Настоятелна си, харесвам това у теб. Омъжи се за мен, Кейт — той я целуна. — Омъжи се за мен!

Тя не можа да отговори. Успя само да го обгърне с ръце. Сърцето ѝ се изля в целувката, което беше повече от каквито и да било думи. Кучето заподскача край тях в кръг. Кейт се сгуши в Броуди и се разсмя.

— Толкова съм щастлива.

— Нямам нищо против да те чудя да казваш „Да“ — напомни ѝ Броуди.

Тя изпъна глава назад, готова да проговори. Боботенето на автобуса заглуши думите ѝ. Обърна се назад, като прокара ръка през кръста на Броуди. Джак изскочи от вратата. Кучето скочи в ръцете на момчето.

— Нека аз, моля те — измърмори Кейт. — Хей, красавецо.

— Здравей — Джак видя следите от сълзи по бузите ѝ и погледна разтревожено към баща си. — Наранила ли си се?

— Не. Понякога хората плачат от щастие, когато е толкова много, че избухва в тях и те не могат да се сдържат. Точно това се случва с мен в момента. Помниш ли какво ме попита вчера, Джак?

Той прехапа устни и погледна баща си предпазливо.

— Ахам.

— Е, сега ще отговоря и на двама ви — с едната си ръка все още държеше Броуди, а с другата докосна Джак по бузката. — Да.

— Наистина ли? — очите на момчето се разшириха.

— Да.

— Тате, познай какво?

— Какво? — попита баща му.

— Кейт ще се омъжи за нас. Това е добре, нали?

— Добре е и още как. Хайде да се прибираме у дома.

Оставиха колата и пикапа паркирани там, където бяха. И тръгнаха заедно към къщата. Джак се втурна напред, кучето го последва. Броуди се спря, завъртя се и я целуна.

Не, не беше добре, помисли си Кейт.

Беше свършено.

ЕПИЛОГ

— Тате? Колко още?

— Само още няколко минути. Дай да оправя това — той вдигна Джак на стола и му нагласи папийонката. Имаше червена роза на ревера си. — Ръцете ми са потни — каза Броуди и се засмя.

— Изплашен ли си? Дядо каза, как понякога мъжете се разколебават в деня на сватбата си.

— Не. Не се колебая изобщо. Обичам Кейт и искам да се оженя за нея — каза той.

— И аз. Ти ще си младоженеца, а аз кума — заяви Джак.

— Точно така — той отстъпи назад и огледа сина си. Шестгодишен в смокинг, помисли си Броуди. — Много си елегантен, Джак.

— И двамата сме красиви. Така каза баба и се разплака. Макс ми каза, че момичетата плачат на сватби. Защо става така?

— Не знам. Най-сетне си намерихме момиче и ще можеш да я попиташ — каза Броуди.

Той завъртя момчето така, че и двамата да могат да се погледнат в огледалото.

— Днес е важен ден. Тримата ще станем семейство.

— Ще получа майка и още баби и дядовци, чичовци и лели, братовчеди и всичко. След като целунеш булката ще има празненство и ще ядем торта. Така каза нана — майката на Кейт му бе казала, че може да я нарича „нана“. На Джак му хареса.

— Точно така — потвърди Броуди.

— После заминавате на меден месец, за да може да се целувате още повече — продължи момчето.

— Така планиваме. Ще се обаждаме, Джак. Ще ти изпращаме картички — добави той, като се опита да не изпитва угризения, че заминава без момчето си.

— Аха и когато се върнете, всички ще живеем заедно. Род каза, че вие с Кейт ще си направите бебе на медения месец. Вярно ли е? —

Джак не спираше да любопитства.

О, Боже, започваше се.

— Кейт и аз ще трябва да си поговорим за това.

— Сега мога да я наричам мамо, нали?

Броуди отмести поглед от огледалото и погледна към Джак:

— Да. Тя те обича много, Джак.

— Знам — Джак завъртя очи. — Нали точно за това се омъжва за нас.

Брендън отвори вратата и видя младоженеца и кума да се усмихват един на друг.

— Готови ли сте, момчета?

— Да! Тръгвай, тате. Време е да се женим.

Кейт пристъпваше бавно, като държеше баща си за ръка.

— Толкова си красива — Спенсър вдигна ръката ѝ към устните си — бебчето ми.

— Не ме разплаквай отново. Тъкмо се стегнах след разговора с мама — тя заглади нервно ревера му. — Толкова съм щастлива, тате. Но няма да стигна до олтара с мокри страни и зачервени очи.

— Има ли жаби в стомаха? — подкачи я той.

— Май играят полка. Обичам те, тате.

— И аз те обичам, Кейти.

— Добре, всичко е наред — тя чу музиката и кимна с глава. — Това е за нас.

Тя изчака, хванала баща си под ръка, докато сестра ѝ и братовчедките ѝ, които бяха шаферки, тръгнаха към олтара. Малката ѝ племенница разпръскваше розови листенца пред тях.

Щом пристъпи в залата, в пищната си бяла рокля и ефирен воал, цялото ѝ притеснение се изпари и се превърна в чиста радост.

— Погледни ги, тате. Не са ли прекрасни? — каза тя.

Отиде до тях, чувствайки само музиката. Когато баща ѝ положи ръката ѝ в тази на Броуди, беше спокойна и уверена.

— Кейт — Броуди вдигна ръката ѝ към устните си, точно както бе сторил баща ѝ преди малко. — Ще я направя щастлива — каза той на Спенсър. Погледна Кейт в очите и добави: — Както ти ме правиш щастлив.

— Много си красива — провикна се Джак и заподскача с новите си обувки. Гласът му се разнесе из църквата. — Наистина си много красива, мамо.

Сърцето ѝ, и без друго пълно, щеше да се пръсне от щастие. Наведе се и го целуна.

— Обичам те Джак. Сега си мой — каза му тя, изправи се и срещна погледа на Броуди: — Ти също.

Тя подаде букета на сестра си, за да може да хване и Джак за ръка и се омъжи за двамата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.